

προλεταριακη

Προετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΩΘΕΙΤΕ!

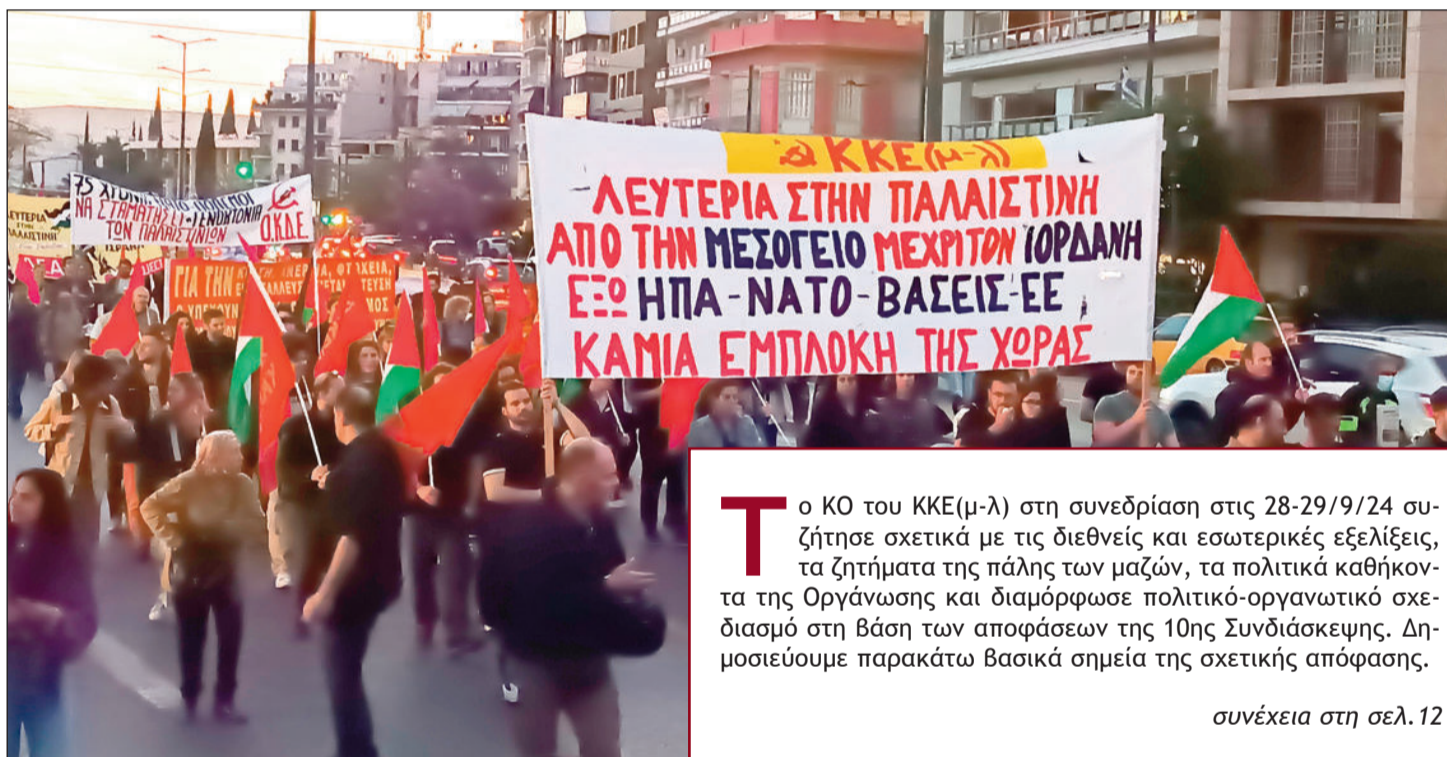
σημαιο



δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkempl.gr Σάββατο 5 Οκτώβρη 2024 ■ χρόνος 43ος φ. 970 ■ 1.50€

Απόφαση του Καθοδηγητικού Οργάνου

Επιτακτική ανάγκη για αντιπολεμικό-αντιιμπεριαλιστικό κίνημα και ανατροπή της αντιλαϊκής πολιτικής



Το ΚΟ του ΚΚΕ(μ-λ) στη συνεδρίαση στις 28-29/9/24 συζήτησε σχετικά με τις διεθνείς και εσωτερικές εξελίξεις, τα ζητήματα της πάλης των μαζών, τα πολιτικά καθήκοντα της Οργάνωσης και διαμόρφωσε πολιτικό-οργανωτικό σχέδιο στη βάση των αποφάσεων της 10ης Συνδιάσκεψης. Δημοσιεύουμε παρακάτω βασικά σημεία της σχετικής απόφασης.

συνέχεια στη σελ. 12

ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ
στο δρόμο του αγώνα
για ανατροπή της επίθεσης

- ΚΑΤΩ Ο ΝΟΜΟΣ ΠΙΕΡΡΑΚΑΚΗ
- ΟΧΙ ΣΤΑ ΙΔΙΩΤΙΚΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ
- ΣΙΤΙΣΗ, ΣΤΕΓΑΣΗ, ΔΩΡΕΑΝ ΣΠΟΥΔΕΣ
ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΦΟΙΤΗΤΗ
- ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΗΝ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ
- ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΑΔΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ ΣΤΗΝ
ΟΥΚΡΑΝΙΑ

**ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ - ΟΡΓΑΝΩΣΗ
ΓΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ**
στους
φοιτητικούς συλλόγους

**Αγωνιστικές
Κινήσεις**

ΝΔ
Διευρύνεται το ρήγμα φέρνοντας πολιτική κρίση και αστάθεια
(σελ. 7)

ΠΑΣΟΚ
Διαφοροποιήσεις στην τακτική, συμφωνία στην αντιλαϊκή πολιτική
(σελ. 6)

Η «χρήσιμη βία» και η «επικίνδυνη οργή» των μαθητών
(σελ. 14)

Παλαιστίνη, Λίβανος, Μέση Ανατολή Σιωνιστική σφαγή και επικίνδυνη κλιμάκωση

σελ. 16



**ΟΛΟΙ ΣΤΙΣ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ ΑΛΛΗΛΕΓΥΗΣ
ΣΤΟΝ ΗΡΩΙΚΟ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΟ ΛΑΟ**
Αθήνα, Δευτέρα 7 / 10, στις 7μμ στο Πάρκο Ελευθερίας
Θεσσαλονίκη, Σάββατο 5 / 10, 12:00, άγαμα Βενιζέλου

Με το ερώτημα της «δυσνητικής αργίας» στους αγωνιστές εκπαιδευτικούς κλιμακώνεται η δικτυική μανία του υπουργείου Παιδείας

Οι εκπαιδευτικοί δεν θα σκύψουν το κεφάλι!

Οι νοσταλγοί σκοτεινών εποχών διώξεων και τρομοκρατίας θα πάρουν την απάντηση που τους αξίζει: αντίσταση και αγώνα μέχρι να πάρουν πίσω όλες τις διώξεις!

σελ. 15

Απεργία ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ στις 20 Νοέμβρη
Ζήτημα πάλης και αγώνα η προετοιμασία των εργαζομένων
(σελ. 6)

Ένας χρόνος από την έξοδο των Παλαιστινίων και την εισβολή του Ισραήλ στη Γάζα

Ένας χρόνος ανθρωποσφαγής ιστορικών διαστάσεων

Το διεθνές κίνημα αλληλεγγύης κόντρα σε θεούς και... κυβερνήσεις
Το μήνυμα της 7ης Οκτωβρίου - του Γιάχια Ασκέρ

(σελ. 18, 19)

Η αντιιμπεριαλιστική πάλη και ο διεθνισμός απαιτούν σοβαρότητα και δέσμευση Θα αναλάβουμε τις ευθύνες μας;

Η πρόσφατη πρωτοβουλία κοινής δράσης του ΚΚΕ(μ-λ) στην Αθήνα, με στόχο την πραγματοποίηση αντιιμπεριαλιστικής-αντιπολεμικής κινητοποίησης και πορείας αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό, ανέδειξε για άλλη μια φορά τη σοβαρή υποχώρηση που έχει συντελεστεί σε αυτό το κρίσιμο μέτωπο πάλης, που αφορά τη ζωή και το μέλλον του λαού μας και των λαών του κόσμου, τη συγκρότηση των καθημερινών αγώνων, αλλά και την προοπτική του κινήματος. Είναι μια υποχώρηση που εντοπίζεται σε θεωρητικό-πολιτικό-πρακτικό επίπεδο και αντανακλάται στις θέσεις και τις επιλογές, τον λόγο και τη στάση της μεγάλης πλειονότητας των οργανώσεων με αναφορά στην Αριστερά και το κίνημα.

Δεν επιδιώκουμε με αυτή την τοποθέτηση να επικεντρωθούμε στην παράθεση των γεγονότων, εντούτοις αυτά έχουν αξία στο μέτρο που βοηθούν στην κατανόηση του πώς οδηγήθηκαν τα πράγματα στο να καλούνται τελικά δύο ξεχωριστές κινητοποιήσεις για την Παλαιστίνη στις 5 και 7 του Οκτώβρη, αλλά και σε σημαντική αδυναμία συνεργασίας των οργανώσεων και συνεχείς παλινωδίες. Δεν είναι το πρόβλημα μόνο η πολυδιάσπαση των δυνάμεων σε ένα τόσο σοβαρό θέμα, ούτε φυσικά πρόκειται περί κάποιου «φετίχ» με κάποια συγκεκριμένη ημερομηνία. Το ζήτημα που τίθεται έχει να κάνει με τους πάσης φύσης οπορτουνισμούς και τακτικισμούς, που επιμένουν να εκδηλώνονται σε βάρος του πραγματικού κινήματος, καθώς και τις πολιτικές ιεραρχήσεις που προκρίνονται, τις αιτίες τους και την αντιμετώπισή τους:

- Η εξελισσόμενη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού, το μακέλεμα του Λιβάνου και τα εγκλήματα που διαπράττει το κράτος-δολοφόρος του Ισραήλ με τις πλάτες των ΗΠΑ-NATO-ΕΕ στην περιοχή είναι αναπόσπαστο στοιχείο της φάσης προετοιμασίας των όρων για ένα νέο

Παγκόσμιο Πόλεμο, στην οποία έχει περάσει η ανθρωπότητα, την τροφοδοτεί και τροφοδοτείται από αυτήν. Επίκεντρο αυτής της προετοιμασίας και αιματηρό της «εργαστήριο» είναι ο άδικος πόλεμος στην Ουκρανία, που καθορίζεται από την ιμπεριαλιστική σύγκρουση των ΗΠΑ και της Δύσης -διαμέσου του ενεργού καθεστώτος Ζελένσκι- με τη Ρωσία. Τα παγκόσμια διακυβεύματα αυτής της σύγκρουσης, που ολοένα και περισσότερο ανεβάζει σε νέα επίπεδα κλιμάκωσης τον παγκόσμιο ενδοίμπεριαλιστικό ανταγωνισμό, φέρνουν τους λαούς αντιμέτωπους με τους χειρότερους εφιάλτες.

Την ίδια στιγμή, ο εξοβελισμός του ζητήματος αυτού από την πάλη τείνει να εμπεδωθεί ως «κανονικότητα»! Ακόμα και η συνυπογραφή ενός κειμένου μεταξύ οργανώσεων, όπως συνέβη και στην πρόσφατη πρωτοβουλία, έχει μετατραπεί σε άσκηση τήρησης ισορροπιών για να μη χιχτεί το μεγάλο «ταμπού», που εδώ και καιρό έχει καταδικάσει το αντιιμπεριαλιστικό-αντιπολεμικό κίνημα σε απραξία. Γιατί έχει γίνει ολοφάνερο πως η πολιτική ουράς στον ρώσικο ιμπεριαλισμό που χαρακτηρίζει μια σειρά δυνάμεων και η αντίληψη ότι «οι λαοί χρειάζονται προστάτες» δεν μπορεί παρά να εκφράζεται πρακτικά στην υποτίμηση έως και άρνηση συγκρότησης αντιπολεμικού μετώπου απέναντι στους χειρότερους των κινδύνων που γεννάει η αντιπαράθεση των ιμπεριαλιστών. Ή αλλιώς: «τι να το κάνουμε το κίνημα, όταν υπάρχει η Ρωσία και η Κίνα!».

- Μακριά από την παραπάνω σύνδεση, η έκφραση αλληλεγγύης στον ηρωικό αγώνα του παλαιστινιακού λαού όχι μόνο μένει «μισή», αλλά υπονομεύεται και από τις κρυφές «ελπίδες» που είμαστε σίγουροι ότι τρέφουν κάποιες οργανώσεις για τον υποτιθέμενο θετικό ρόλο που μπορεί να παίξουν στην υπόθεση της παλαιστινιακής αντίστασης ιμπεριαλιστι-

κά κέντρα και τοπικά αντιδραστικά καθεστώτα. Φυσικά, ως άλλη εκδοχή της προαναφερθείσας αντίληψης, στο παλαιστινιακό ζήτημα είναι γερά εδραιωμένη εντός της ποικιλώνυμης αριστεράς -ανεξάρτητα από τη στάση που κρατάει ο καθένας στο προηγούμενο- και η άποψη «τι να το κάνουμε το κίνημα, όταν υπάρχει... ο ΟΗΕ!». Κρίνοντας και από πρόσφατες τοποθετήσεις, μάλιστα, από σχήματα της ΛΑΕ σε φοιτητικούς συλλόγους μέχρι και από το ΚΚΕ στο ευρωκοινοβούλιο, κάποιος μπορεί να εναποθέσει ελπίδες μέχρι και στην ίδια την ΕΕ!

- Από τα προηγούμενα εκπορεύεται, προφανώς, η γραμμή του συμβιβασμού για «κράτος στα σύνορα του 1967», που υπερασπίζεται πρώτο από όλους το ΚΚΕ και σε σχέση με την οποία υπάρχει είτε σιωπηρή συμφωνία είτε συστηματική άρνηση αντιπαράθεσης από μεγάλο μέρος των δυνάμεων με αναφορά στο κίνημα. Ο ακολουθητισμός στο ΚΚΕ και το θάμπωμα από τις υποτιθέμενες δυνατότητές του, άλλωστε, όχι μόνο έχουν οδηγήσει στο να μένει αυτή η γραμμή στο απυρόβλητο, αλλά και στο να κυριαρχεί εδώ και έναν χρόνο στην πράξη ο δικός του «σχεδιασμός» στο κίνημα για την Παλαιστίνη, με αποτέλεσμα τη σοβαρή αδυναμία συγκρότησής του ακόμα και σε περιόδους που όλος ο κόσμος φλεγόταν από διαδηλώσεις.

Και στα τελευταία γεγονότα, βέβαια, σαν αποτέλεσμα της στάσης αναμονής για την επιλογή που θα κάνει το ΚΚΕ, περίσσεψαν οι ταλαντεύσεις και οι παλινωδίες, ακόμα και δυνάμεων που συμμετείχαν στις συσκέψεις και συμφώνησαν σε κοινή ημερομηνία, που πρότειναν οι ίδιες, για να αρχίσουν να σκέφτονται την αλλαγή της αμέσως μετά!

- Πρωταθλήτριες στον οπορτουνισμό, το ΣΕΚ και άλλες δυνάμεις επέλεξαν να κρύψουν τις δικές τους μικροπολιτικές επιλογές πίσω από τμήματα των Παλαι-

στινίων που δραστηριοποιούνται στη χώρα μας, παρουσιάζοντας τετελεσμένα στις κοινές συσκέψεις, πριν αυτές καν πάρουν την οποιαδήποτε απόφαση. Με αυτόν τον τρόπο επικριρεί να αντλήσει πολιτική νομιμοποίηση μια πολιτική τακτική που επί της ουσίας αρνείται την κοινή δράση των οργανώσεων και το μόνο που την ενδιαφέρει είναι να βρει το κατάλληλο «κόλπο» για να εκδηλώσει τον μικρογεγονισμό της.

- Προς αποφυγή παρανοήσεων, πολλά από όσα έχουμε αναφέρει αφορούν με διαφορετικό τρόπο διαφορετικές πολιτικές δυνάμεις και κάθε άλλο παρά στις προθέσεις μας ο συμβιβασμός, ακόμα και αν εντοπίζουμε σε αρκετά ζητήματα έναν κοινό παρονομαστή. Εξακολουθούμε να πιστεύουμε ότι η διοργάνωση ανοιχτών εκδηλώσεων θα βοηθούσε τόσο στο ξεκαθάρισμα των πολιτικών απόψεων και επιλογών σε έναν ευρύτερο κόσμο όσο και στην προώθηση αναγκαίων κοινών πρωτοβουλιών. Στην κρίσιμη φάση που βρισκόμαστε, ο διάλογος και η αντιπαράθεση μπορούν να συμβάλλουν στον συντονισμό δυνάμεων και είναι προς όφελος του κινήματος.

Κανείς δεν μπορεί πλέον να αμφισβητήσει την άγρια και απόλυτα... ιμπεριαλιστική πραγματικότητα του σύγχρονου καπιταλιστικού συστήματος εκμετάλλευσης και καταπίεσης. Όσο και αν επιβιώνουν ακόμα τα κάθε λογής ιδεολογήματα μιας προηγούμενης εποχής για «παγκοσμιοποιήσεις» και «ολοκληρώσεις», που στο φόντο της γενικότερης ήττας έπαιξαν τον ρόλο τους στη διάβρωση των ισχυρών θεμελίων του αντιιμπεριαλιστικού-αντιπολεμικού κινήματος στη χώρα μας και στον κόσμο, οι εξελίξεις και οι τεράστιοι κίνδυνοι που απειλούν τους λαούς είναι σίγουρο πως αναγκάζουν τον καθένα να πάρει θέση.

Είναι μια ευθύνη που πρέπει επειγόντως να αναλάβουμε!

Ελληνοτουρκικά

Κινητικότητα στο πλαίσιο των αμερικανόπνευστων σχεδίων

Η τελευταία Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ αποτέλεσε την αφορμή για να (ξανα)ξεδιπλωθούν οι θέσεις και οι στοχεύσεις Ελλάδας και Τουρκίας. Βεβαίως και της Κυπριακής Δημοκρατίας αλλά και της τουρκοκυπριακής ηγεσίας. Αυτές κατατέθηκαν με τον πιο επίσημο τρόπο από τους ηγέτες των τριών κρατών-μελών από βήματος. Μητσοτάκης, Ερντογάν και Χριστοδουλίδης κατέθεσαν τις γνωστές πάγιες θέσεις τους για τις άρχουσες τάξεις που εκπροσωπούν. Ταυτόχρονα, ο ηγέτης των Τουρκοκυπρίων παρέμβηκε με παράλληλες δηλώσεις του.

Ενόψει της συμμετοχής της Ελλάδας ως μη μέλους του Συμβουλίου Ασφαλείας του Οργανισμού τη διετία 2025-26, επιχειρήθηκε από τον έλληνα πρωθυπουργό να δοθεί η εικόνα ενός «στιβαρού ηγέτη», με άποψη για τα κρίσιμα ζητήματα του (καπιταλιστικού) κόσμου και ιδιαίτερα αυτά στην ευρύτερη περιοχή μας: Ουκρανία, Μέση Ανατολή, Βαλκάνια. Τα διαπιστευτήρια κατατέθηκαν αρμοδίως...

Το διάστημα μισής ώρας τρετά με τον Ερντογάν συντήρησε το κλίμα συνομιλιών των δύο πλευρών, ενώ ανανεώθηκε το ραντεβού για τον

προσεχή Γενάρη, στο πλαίσιο του Ανώτατου Συμβουλίου Στρατηγικής(;) Συνεργασίας που έχει εξαγγελθεί. Από ελληνικής πλευράς αναλήφθηκε η δέσμευση για προετοιμασία του εδάφους για το «μοναδικό θέμα που υπάρχει», δηλ. αυτό της οριοθέτησης θαλάσσιων ζωνών (υφαλοκρηπίδας και αποκλειστικής οικονομικής ζώνης). Ανάλογη δέσμευση υπήρξε και από τουρκικής πλευράς, ενώ ανακοινώθηκε ότι οι ΥΠΕΞ των δύο χωρών θα συναντηθούν κατά το Νοέμβρη για να προετοιμάσουν το Συμβούλιο δυο μήνες μετά.

Την ίδια στιγμή, επιβεβαιώθηκε το «καλό κλί-

ΕΝΙΟΧΥΣΤΕ
την έκδοση

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: Εσωτερικού: 45 ευρώ
Εξωτερικού: 65 ευρώ

ΑΡ. ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ: Εθνική Τράπεζα: IBAN: GR320110711000071148003461
BIC: ETHNGRAA

Προλεταριακή Σημαία Κωδ.3112

Εκδόσεις ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ, Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία

Διευθύνεται από Συντακτική Επιτροπή

Υπεύθυνος Σύνταξης: Θ. Φωτόπουλος

Εδρα: Γραβιάς 10-12, 10678 Αθήνα, Τηλ: 2103303639 cpgml@otenet.gr Θεσ/νίκη, Συγγρού 24, Τηλ: 2310 278978 cpgmlthe@the.forthnet.gr www.kkemi.gr

Αποψη

μα» ανάμεσα στις δύο χώρες που συνομιλούν, χωρίς να λείπουν, φυσικά, οι αναφορές στις διαφορετικές θέσεις. Ιδιαίτερα στο Κυπριακό ζήτημα, που όλο επανεκκινεί κι όλο στα ίδια μένει, υπάρχει χάσμα, αφού η ελληνική πλευρά επικαλείται τη «λύση» της διζωνικής, δικαιοδικής ομοσπονδίας και η τουρκική «αυτή» των δύο κρατών.

Κατά τα λοιπά, υποτίθεται ότι συμφώνησαν στο θέμα του προσφυγικού-μεταναστευτικού, αφού σε αυτό υπάρχει άμεση εμπλοκή της ΕΕ, στη βάση μιας πολιτικής που λέει ότι φταίει οι... διακινητές και, βέβαια, οι ίδιοι οι πρόσφυγες και οι μετανάστες και όχι οι ιμπεριαλιστές με τους πολέμους και την εξαθλίωση που επιβάλλουν σε χώρες και λαούς με τις πράξεις τους. Εν μέσω, βέβαια, μιας ευρύτερης σκλήρυνσης και φασιστικοποίησης των πολιτικών όλων ανεξαιρέτως των αστικών τάξεων, όπως εκφράζονται από όλες τις κυβερνήσεις της λυκοσυμμαχίας.

Επίσης, σύμφωνα και με μετριοπαθείς δηλώσεις του πατριάρχη Κωνσταντινούπολης, υπάρχει βούληση από την ηγεσία της γείτονος για το (ξανα)άνοιγμα της Θεολογικής Σχολής της Χάλκης. Πέρα από την επίσημη ομιλία, με σειρά συνεντεύξεων ο Μητροπολίτης, αποφεύγοντας εμπρηστικές δηλώσεις, προσπάθησε να εμφανίσει τη χώρα μας ως «πυλώνα-εγγυητή ασφάλειας και σταθερότητας» στη νοτιοανατολική Μεσόγειο και, ασφαλώς, χώρα όπου η «ανάπτυξη» έχει εκτοξευθεί! Δεν παρέλειψε να συναντηθεί με το γνωστό τζετ σερ των δυτικών «επενδυτών», παρουσιάζοντας την Ελλάδα ως δυνητικό πεδίο ενός διεθνούς Ελντοράντο, με απαράβατη προϋπόθεση την ύπαρξη ενός σταθερού-ασφαλούς περιβάλλοντος. Εξ ου και η επιδιωκόμενη «νηνεμία» στις ελληνοτουρκικές σχέσεις, σε συνδυασμό με τη διακηρυγμένη πρόθεση δημιουργίας ζωνών εργασιακής δουλειάς, των διαβόητων ειδικών οικονομικών ζωνών!

Για να μείνουμε, πάντως, στο περιβόητο θέμα της οριοθέτησης θαλάσσιων ζωνών, αυτό διπλωματικά προϋποθέτει μια μίνιμουμ βάση συμφωνίας ανάμεσα σε Ελλάδα και Τουρκία που αποδεικνύεται με την κατάθεση σχετικού συνυποσχετικού στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης. Κάτι τέτοιο, ωστόσο, δεν διαφαίνεται, καθόσον ήδη έχουν γίνει κινήσεις κι από τις δύο χώρες σε αντίθετη κατεύθυνση. Η μεν Τουρκία με το τουρκολιβυκό Σύμφωνο, η δε Ελλάδα με κινήσεις αποκλεισμού της Άγκυρας από το Αιγαίο και την ανατολική Μεσόγειο.

Αυτός είναι και ο λόγος που υπάρχουν χαμηλές προσδοκίες προχωρήματος μιας τέτοιας διαδικασίας σε τουλάχιστον βραχυπρόθεσμο διάστημα. Το πρόσφατο επεισόδιο στην Κάσο, οι απειλές για το καλώδιο-βρόχο ηλεκτρικής διασύνδεσης Ελλάδας-Κύπρου αλλά και οι διαρκείς υπενθυμίσεις της γείτονος ότι οποιαδήποτε διευθέτηση των ενεργειακών πόρων της περιοχής θα πρέπει να λαμβάνει υπόψη της τα συμφέροντα της Τουρκίας δεν προμηνύουν «ομαλότητα» στις ελληνοτουρκικές σχέσεις.

Στην ουσία, θα λέγαμε, οι δύο πλευρές ανασυγκροτούνται για την επόμενη φάση έντασης και αντιπαράθεσης που είναι περισσότερο από βέβαιο ότι θα ακολουθήσει. Κι αυτό, ανεξάρτητα του χρόνου κατά τον οποίο θα ξεσπάσει. Αυτό μαρτυρά η εντεινόμενη κούρσα πολεμικών εξοπλισμών και στις δύο πλευρές του Αιγαίου που, ακόμη κι αν οι δυτικοί ιμπεριαλιστές θα ήθελαν να στραφεί κατά της «Ανατολής», υπό τις υπάρχουσες γεωπολιτικές συνθήκες και τις αγεφύρωτες ελληνοτουρκικές αντιθέσεις πάνω σε ζητήματα κυριαρχίας, θα μπορούσε να αναζωπυρώσει τις όχι και τόσο λανθάνουσες και συγκρουόμενες βλέψεις, πόθους και μωροφιλοδοξίες των δύο αντιδραστικών αρχουσών τάξεων. Από την άποψη αυτή, το αφήγημα της ελληνικής κυβέρνησης περί της δήθεν ασφάλειας, σταθερότητας κι ευημερίας για το λαό μας και τους λαούς της περιοχής είναι ένα πέρα για πέρα κάλπικο και αποπροσανατολιστικό κατασκευάσμα που πρέπει μόνιμα να ξεσκεπάζεται.

Όσο θα κλιμακώνεται η πολεμική σύγκρουση Δύσης-Ρωσίας στην ανατολική Ευρώπη, όσο θα επεκτείνεται η φωτιά στη Μέση Ανατολή τόσο οι «αβρότητες» των πολιτικών εκπροσώπων των αρχουσών τάξεων Ελλάδας-Τουρκίας θα φαίνονται και θα είναι προσπονητές. Το πότε θα ξεφύγουν από αυτό το πλαίσιο είναι ζήτημα που άπτεται των προτεραιοτήτων πρώτα και κύρια των μεγάλων υπερατλαντικών αφεντικών τους. Η «ειρήνη» τους και ο πόλεμός τους αποτελούν τις δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Στους ίδιους τους λαούς επαφίεται να χαράξουν μια διαφορετική πορεία, με την ταξική τους ενότητα και το κοινό τους μέτωπο ενάντια στον πόλεμο και τον ιμπεριαλισμό!

Δημοσιεύτηκε η έκθεση του Μάριο Ντράγκι (πρώην πρόεδρος της ΕΚΤ και πρώην πρωθυπουργός της Ιταλίας) με τίτλο «Το μέλλον της ευρωπαϊκής ανταγωνιστικότητας» η οποία προκάλεσε ανάμικτες αντιδράσεις στα οικονομικά και πολιτικά κέντρα εξουσίας τόσο για τα ευρήματα όσο και για τις προτάσεις της. Την παραγγελία της έκθεσης έκανε πριν από περίπου ένα χρόνο η Ούρσουλα φον ντερ Λάιεν, πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής (Κομισιόν), στον «πραγματογνώμονα» Ντράγκι καθώς τα ζητήματα που έχουν ανοίξει οι γεωπολιτικές εξελίξεις με κυρίαρχο τον πόλεμο στην Ουκρανία καθώς και η γενικότερη οικονομική πορεία της ΕΕ σε σχέση με τους ανταγωνιστές της (ΗΠΑ-Κίνα-Ρωσία) ανησυχεί σοβαρά τα ιμπεριαλιστικά επιτελεία.

Στην παρουσίαση της έκθεσης ο Μάριο Ντράγκι, χρησιμοποιώντας δραματικούς τόνους, δηλώνει ότι: «Πρέπει να καταλάβουμε ότι οι προκλήσεις που αντιμετωπίζουμε είναι ολοένα μεγαλύτερες. Για πρώτη φορά μετά τον Ψυχρό Πόλεμο πρέπει να ανησυχούμε

Πολύ περισσότερο, δεν επιτρέπει «ενώσεις» που θα χαρακτηρίζονται από την πλήρη απαλλοτρίωση της κυριαρχίας τού κάθε ιμπεριαλιστή ξεχωριστά στον πολιτικό, οικονομικό, στρατιωτικό τομέα στο εθνικό «του» έδαφος. Τις όποιες τακτικές και προσωρινές υποχωρήσεις κάνουν τις συναρτούν απόλυτα με τα δικά τους ιδιαίτερα συμφέροντα και κυρίως με τη δυνατότητα -μέσω αυτών των υποχωρήσεων- να αποκτήσουν μεγαλύτερη ισχύ έναντι ανταγωνιστών τους και κυριαρχία στις εξαρτημένες χώρες.

Ο Ντράγκι στην έκθεσή του προτείνει ένα γιγάντιο πρόγραμμα κρατικών και ιδιωτικών επενδύσεων, στο πλαίσιο της ΕΕ, της τάξης των 800 δισ. ευρώ το χρόνο, επιπλέον των σημερινών, μέχρι το 2030, για να ενισχυθούν οι τομείς της ενέργειας, της ψηφιοποίησης, της ευρωπαϊκής αμυντικής βιομηχανίας, της πρόσβασης και της εξασφάλισης των δικτύων μεταφοράς πρώτων υλών. Το πρόγραμμα αυτό προτείνει να χρηματοδοτηθεί με την έκδοση κοινών ομολόγων ανά τακτά χρονικά διαστήματα. Κοινό επενδυτικό

Έκθεση Ντράγκι

Ανησυχία για τη επιβίωση της ΕΕ ή, αλλιώς, ο ιμπεριαλιστικός ανταγωνισμός στα κόκκινα

πραγματικά για την επιβίωσή μας», θέλοντας να υπογραμμίσει την κρισιμότητα της κατάστασης για την ΕΕ ως ιμπεριαλιστική δύναμη.

Βασικό στοιχείο της έκθεσης, η αναγνώριση της έλλειψης «πολιτικής ενοποίησης» της ΕΕ, που καθυστερεί ή και εμποδίζει αποφάσεις πολιτικές, οικονομικές, αμυντικές που θα έχουν σαν στόχο την ισχυροποίησή της σε σχέση με τους ανταγωνιστές της. Μάλιστα ο Ντράγκι προτείνει και αναμόρφωση του σχήματος των αποφάσεων εντός ΕΕ, ώστε «να μπορούν να προχωρήσουν αυτοί που θέλουν». «Θα απαιτηθεί να επικεντρωθεί εκ νέου το έργο της ΕΕ στα πιο επείγοντα ζητήματα, να διασφαλιστεί ο αποτελεσματικός συντονισμός των πολιτικών πίσω από κοινούς στόχους και να χρησιμοποιηθούν οι υφιστάμενες διαδικασίες διακυβέρνησης με νέο τρόπο, που θα επιτρέπει στα κράτη μέλη που θέλουν να κινηθούν ταχύτερα να το πράξουν» αναφέρει στην έκθεση.

Ο Ντράγκι, γνωρίζοντας καλύτερα από τον καθένα ότι η ΕΕ όχι μόνο δεν αποτελεί μία «ένωση», αλλά μία λυκο-συμμαχία ευρωπαίων ιμπεριαλιστών που ανταγωνίζονται μεταξύ τους για τα δικά τους συμφέροντα, προσπαθεί να προτάξει τα «συλλογικά» συμφέροντα της επιβίωσης του ιμπεριαλιστικού σχηματισμού. Η τάση της «πολιτικής ένωσης» της ΕΕ ξεκινάει από το φόβο να μείνει το όλο εγχείρημα «τριτοκλασάτο» στον παγκόσμιο ανταγωνισμό και στην ουρά των αποφάσεων και των κινήσεων στο πολιτικό - οικονομικό - γεωστρατηγικό πεδίο των ιμπεριαλιστών πρώτης γραμμής και δύναμης. Η τάση αυτή, που απηχεί τους φόβους και τις ανησυχίες μερίδων του μονοπωλιακού κεφαλαίου και του πολιτικού προσωπικού του στην Ευρώπη, έχει ένα «ελάττωμα», προσπαθεί να ξεπεράσει τη φύση του συστήματος του οποίου είναι οργανικό κομμάτι.

Η φύση του ιμπεριαλιστικού - καπιταλιστικού συστήματος δεν επιτρέπει συνεργασίες και συνεννόηση αλλά άγριο ανταγωνισμό, μέχρι τελικής πτώσης, για κυριαρχία.

πρόγραμμα και κοινό χρέος που το ύψος του θα φτάσει κοντά στα 5 τρισ. ευρώ συνολικά, πολλαπλάσιο του μεταπολεμικού «σχεδίου Μάρσαλ» των Αμερικάνων για την «ανασυγκρότηση» της Ευρώπης μετά το τέλος του Β΄ Παγκόσμιου Πολέμου.

Δεν πέρασαν ούτε τρεις ώρες από την παρουσίαση της έκθεσης του Μάριο Ντράγκι για να έρθει η απάντηση από τον υπουργό Οικονομικών της Γερμανίας, Κρίστιαν Λίντενερ, ότι «η συγκέντρωση κινδύνων και ευθυνών δημιουργεί δημοκρατικά και δημοσιονομικά προβλήματα» και ότι «Η Γερμανία δεν θα συμφωνήσει σε αυτό». Θεωρώντας προφανώς ότι μεγάλο μέρος αυτού του χρέους, με την έκδοση ευρω-ομολόγων, θα το επωμιστεί η Γερμανία που σήμερα βρίσκεται σε οικονομική στασιμότητα και απειλείται με ύφεση.

Σε μία οξυμένη περίοδο, με ανοικτό και κλιμακούμενο το μέτωπο της Ουκρανίας και τη Μέση Ανατολή να φλέγεται από τις επιθέσεις και τις σφαγές του Ισραήλ σε Γάζα, Δυτική Όχθη, Λίβανο και τις ανταπαντήσεις του Ιράν, τα ζητήματα που έχουν τεθεί είναι σοβαρά και επείγοντα για όλες τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και ιδιαίτερα τους Ευρωπαίους που γνωρίζουν πολύ καλά ότι είναι πολύ πίσω, σε όλα τα πεδία, από τους ανταγωνιστές τους. Πλευρές της έκθεσης Ντράγκι, όπως η λεγόμενη «πράσινη μετάβαση» και η ενίσχυση της πολεμικής βιομηχανίας, έχουν ήδη υιοθετηθεί και προωθούνται με γοργούς ρυθμούς για να δώσουν ισχύ στους ευρωπαίους ιμπεριαλιστές καθώς προετοιμάζονται οι όροι μίας γενικευμένης παγκόσμιας σύγκρουσης, της οποίας αποτελούν συστατικό στοιχείο.

Είναι σίγουρο ότι η έκθεση αυτή, παρά την αντίθεση της Γερμανίας στα χρηματοδοτικά «εργαλεία», δεν θα πάει ολόκληρη στον κάλαθο των αχρήστων, αλλά πλευρές της και προτεινόμενα μέτρα θα γίνει προσπάθεια να αξιοποιηθούν για το συμφέρον των κυρίαρχων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων στην ΕΕ, σε βάρος των εργαζόμενων και των εξαρτημένων χωρών.



δημοκρατικά δικαιώματα

Για μια ακόμα φορά, δολοφόνοι!

Ενώ το γεγονός ότι ο Πακιστανός μετανάστης Μοχάμεντ Καμράν Ασίκ, 37 χρονών, βρέθηκε νεκρός στις 21/9, με το σώμα του γεμάτο χτυπήματα και πληγές - σημάδια άγριου ξυλοδαρμού - μέσα σ' ένα κελί (χωρίς κάμερες) στο Α.Τ. Αγίου Παντελεήμονα δεν μπορεί να «κουκουλωθεί» και να αμφισβητηθεί από κανέναν, η ΕΛ.ΑΣ. με ανακοίνωσή της προσπαθεί να θολώσει τα νερά και να... «ακυρώσει» τη δολοφονία. Αναφέρεται σε κάποιον «άστεγο», «τοξικομανή και σε αμόκ», που μιλούσε σε ακατανόητη γλώσσα, ενώ επρόκειτο για έναν μετανάστη που ζούσε στη χώρα μας απ' το 2004, είχε έγγραφα παραμονής απ' το 2017, είχε μόνιμη κατοικία (μισθωτήριο στο όνομά του), γνώριζε άπταιστα ελληνικά και δούλευε «ντελίβερι». Αναφέρει πως είχε αρχικά προσαχθεί και συλληφθεί στις 13/9, ύστερα από απόπειρα παρενόχλησης μιας γυναίκας σε μια πολυκατοικία, η οποία, όμως, δεν... υπέβαλε στη συνέχεια μήνυση. Προφανώς διοχετεύει αυτή την εκδοχή για να προκαλέσει λαϊκή οργή απέναντι στο θύμα. Ποιος; Η αστυνομία που όχι μόνο έχει δείξει επανειλημμένα την αδιαφορία της για την κακοποίηση των γυναικών, αλλά έφτασε να δολοφονηθεί γυναίκα βγαίνοντας από αστυνομικό τμήμα (η γνωστή δολοφονία, τον περασμένο Απρίλη, έξω από το Α.Τ. Αγίων Αναργύρων).

Τον παρουσίασαν σαν θύτη «ενδοοικογενειακής βίας» ενώ η οικογένειά του αγωνιούσε για την εξαφάνισή του και τον έψαχνε στα αστυνομικά τμήματα επί μία ολόκληρη εβδομάδα... Όχι, δεν πρόκειται να κάνουμε «ψυχογράφημα» ή εξιχνίαση του χαρακτήρα και των πράξεων του δολοφονημένου. Στις τακτικές της αστυνομίας, με στόχο τη συγκάλυψη, αναφερόμαστε. Ισχυρίζεται πως τον Καμράν τον χτύπησαν συγκρατούμενοί του σε «μικρής κλίμακας» (!) επεισόδιο μεταξύ τους, αναρρώντας στη συνέχεια τα λεγόμενά της, πως «είχε χτυπηθεί ήδη όταν τον προσήγαγαν» (σε αντίθεση με όσα αναφέρει η ιατροδικαστική έκθεση, για χτυπήματα που έγιναν από 4 ώρες μέχρι 5 ημέρες απ' τον θάνατό του, όσο ήταν κρατούμενος δηλαδή), πως στην πρώ-

τη κλήση του ΕΚΑΒ διαπιστώθηκε πως τα τραύματα του δεν έρχονταν μεταφοράς του στο νοσοκομείο (αντίθετα απ' όσα δήλωσε ο εκπρόσωπος Τύπου του ΕΚΑΒ, ότι η εντολή μη μεταφοράς δόθηκε απ' τον αξιωματικό υπηρεσίας) και πως πέθανε από «φυσικά αίτια»... Όπως κι ο... Ζακ, άλλωστε, που πέθανε από «ισχαιμικό επεισόδιο»...

Η δικηγόρος του, βέβαια, η οικογένειά του και η Πακιστανική Κοινότητα καταγγέλλουν το βασανισμό του απ' την αστυνομία. Δεν είναι, βέβαια, η πρώτη φορά που οι κρατικές και οι παρακρατικές δολοφονίες παρουσιάζονται στην αρχή διαφορετικά απ' τα κυρίαρχα ΜΜΕ: Έπειτα από «διαπλεκτισμό για το ποδόσφαιρο» η δολοφονία του Παύλου Φύσσα, σε «επεισόδια στα Εξάρχεια» η δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου, «σε απόπειρα κλοπής» το φονικό λιντσάρισμα του Ζακ Κωστόπουλου.

Ο Καμράν μετά τη σύλληψή του περιφέρθηκε σε... πέντε αστυνομικά τμήματα (Ομόνοιας, Πατησίων, Κολωνού, Νέας Ιωνίας και Παντελεήμονα), ενώ θεωρούνταν «αγνοούμενος» για μια εβδομάδα, για να καταλήξει στο τελευταίο. Τα πεπραγμένα του Α.Τ. Αγίου Παντελεήμονα είναι γνωστά και φρικαλέα. Συγκεκριμένες είναι οι καταγγελίες για βασανισμούς μεταναστών (και όχι μόνο) σ' αυτό ήδη απ' το 2004, για «κρούσματα» κακομεταχείρισης, το 2011 και το 2012, ακόμα και τη σύλληψη του διοικητή του είδαμε το 2013, για «κατάχρηση εξουσίας» και σχέσεις με τη Χρυσή Αυγή. Μάλλον αυτά δεν μπορούσαν να τα κουκουλώσουν.

Θα είναι λάθος, όμως, να θεωρήσουμε πως όλη αυτή η κατάσταση αφορά μόνο το συγκεκριμένο τμήμα ή και μόνο τη συμπεριφορά της αστυνομίας. Αποτελεί μια συνολική συστημική στάση και πολιτική, που φασιστικοποιείται μέρα με τη μέρα. Είναι η πολιτική της ντόπιας άρχουσας τάξης, των κυβερνήσεων και των μηχανισμών του αστικού κράτους, της αστυνομίας συμπεριλαμβανομένης. Με θύματα πρόσφυγες και μετανάστες, αλλά και νέους ανθρώπους κι όσους τολμούν να βγουν στο δρόμο για ν' αντισταθούν

και να διεκδικήσουν. Με πραγματικό αποδέκτη τον ίδιο το λαό, τους εργαζόμενους και τη νεολαία. Για να περάσουν ένα κλίμα τρομοκρατίας και φόβου και να επιβάλουν την υποταγή στην άρχουσα τάξη και την πολιτική της.

Κι εδώ, ανάλογη «εμβέλεια» πρέπει να έχει και η απάντηση που θα τους βάλε φραγμό! Είναι αυτή η πολιτική των ντόπιων και ξένων αφεντικών που επιφυλάσσει για τους πρόσφυγες και τους μετανάστες μια πραγματική κόλαση, που τους διαμονοποιεί (όπως σε άλλα πεδία δαιμονοποιεί τη νεολαία), που «οπλίζει» τον κάθε βασανιστή και ρατσιστή δολοφόνο, εντός ή εκτός αστυνομίας. Την Παρασκευή 27/9 πραγματοποιήθηκε μαζική διαδήλωση καταγγελίας της δολοφονίας στην περιοχή, όπου συμμετείχε και το ΚΚΕ(μ-λ). Το νέο αυτό έγκλημα δεν πρέπει να συγκαλυφθεί!

Και... αυτοκτονία (;) ενός άλλου μετανάστη στο Α.Τ. Ομόνοιας

Λίγες μέρες μετά τη δολοφονία του Καμράν, ένας μετανάστης απ' το Μπανγκλαντές, ο Μία Χαριζούλ, 29 χρονών, που είχε συλληφθεί στις 30/9 για «φθορά σε περιπολικό», βρέθηκε... μιάμιση ώρα μετά τη σύλληψή του απαγχονισμένος με το πονκάμισό του στο κελί του, στο Α.Τ. Ομόνοιας. Σ' ένα κελί μαζί με άλλους 11 κρατούμενους στο οποίο επίσης δεν υπήρχαν κάμερες και όπου οι άλλοι 11 συγκρατούμενοι δεν πήραν χαμπάρι! Η «υπόθεση» αναφέρεται πως «ερευνάται» από την εισαγγελική αρχή...

Επιδίωξη αστυνομικής εισβολής στα γραφεία του «Διαρκή Αγώνα» και σύλληψη

Την Παρασκευή 27/9, αμέσως μετά από μια αντιφασιστική εκδήλωση με καλεσμένη τη Μάγδα Φύσσα, αστυνομικοί της Ομάδας ΔΕΛΤΑ επιχειρήσαν να εισβάλουν στα γραφεία της συλλογικότητας «Διαρκής Αγώνας για την ταξική απελευθέρωση», όπου είχε πραγματοποιηθεί η εκδήλωση. Είχε προηγηθεί, λίγη ώρα πριν, αστυνομικός «έλεγχος» κάποιων που έφευγαν απ' την εκδήλωση, στη συμβολή των οδών Καποδιστρίου και Πατησίων. Η αστυνομία επιχειρήσε να μπει

στο χώρο της συλλογικότητας, επιτιθέμενη στον κόσμο που βρισκόταν απ' έξω, απ' όπου προσήγαγε κι ένα άτομο. Η προσαγωγή του μετατράπηκε σε σύλληψη και ακολούθησε αυτόφωρη δίωξή του για «αντίσταση» και «απειθεία»! Τον περασμένο Ιούλη, αστυνομικές δυνάμεις ΟΠΚΕ και ΔΕΛΤΑ είχαν εισβάλει στο χώρο της «Ταξικής Αντεπίθεσης». Ένα ακόμα σοβαρό γεγονός επίθεσης απ' τους μηχανισμούς του αστικού κράτους σε χώρο αριστερής πολιτικής συλλογικότητας έρχεται να προστεθεί. Ένα γεγονός που αυξάνει έντονα την ανάγκη περιφρούρησης των χώρων των πολιτικών συλλογικοτήτων και οργανώσεων που αναφέρονται στο κίνημα και βέβαια της μαζικής, λαϊκής απάντησης στην κρατική τρομοκρατία.

Δίκασαν τον Τζαβέντ Ασλάμ με βάση τον αντιρατσιστικό νόμο (!) για έκφραση και κινητοποίηση διαμαρτυρίας

Μπορεί να αθωώθηκε στο ΣΤ' Μονομελές της Αθήνας ο πρόεδρος της Πακιστανικής Κοινότητας, Τζαβέντ Ασλάμ, η παραπομπή του ωστόσο σε δίκη με κατηγορίες με βάση τον λεγόμενο αντιρατσιστικό νόμο, για «πρόκληση και διέγερση με οποιονδήποτε τρόπο, δημόσια και μέσω διαδικτύου, σε πράξεις που μπορούν να προκαλέσουν μίσος και βία κατά προσώπων που προσδιορίζονται με βάση τη θρησκεία κατά συρροή», είναι, κι αυτή, ενδεικτική τού μέχρι ποιου σημείου έχει φτάσει η φασιστικοποίηση της κυρίαρχης πολιτικής.

Η δίωξη έγινε έπειτα από μήνυση, το 2019, του νεοναζι Συμιγδαλά, με υπόδειξη του χρυσαυγίτη Λαγού, για την πραγματοποίηση μιας διαμαρτυρίας της Πακιστανικής Κοινότητας απέναντι σε ένα περιστατικό προσβολής του θρησκευτικού αισθήματος των μεταναστών από έναν νεοναζι. Εκδιώχθηκαν οι καταγγέλλοντες και όχι οι θύτες! Ως επιπλέον «ενοχοποιητικό στοιχείο» της δίωξης αναφέρθηκε και κάποιο... σχόλιο, ενός «άγνωστου χρήστη», σε ανάρτηση στην ιστοσελίδα της Πακιστανικής Κοινότητας, που θεωρήθηκε πως έγινε «με την εποπτεία» του Ασλάμ και «ερμηνεύτηκε» ως «προτροπή σε βία»!

Διαδηλώσεις για τα 11 χρόνια από τη δολοφονία του Φύσσα

Μαζικές διαδηλώσεις σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Πάτρα, Γιάννενα, Εάθη, Βόλο, Χανιά, Ηράκλειο, Λάρισα, Τρίκαλα, αλλά και άλλες πόλεις πραγματοποιήθηκαν την Τετάρτη 18/09 με αφορμή την επέτειο δολοφονίας του Παύλου Φύσσα. 11 χρόνια από τη δολοφονία του αντιφασίστα μουσικού από τον Χρυσουγίτη Ρουπακιά, λαός και νεολαία βγήκαν για μια ακόμη χρονιά στον δρόμο, προκειμένου να τιμήσουν τη μνήμη του Παύλου, αλλά και να διαδηλώσουν ενάντια στον φασισμό και το σύστημα που τον γεννά.

Αν και η μαζικότητα σε όλες σχεδόν τις πόλεις ήταν αισθητά μειωμένη σε σχέση με την περσινή χρονιά (επέτειος 10 χρόνων), συνολικά χιλιάδες κόσμου στέλνωσαν τις διαδηλώσεις. Το ΚΚΕ(μ-λ) και τα μετωπικά του σχήματα συμμετείχαν με μαζική παρουσία σε όλες τις πόλεις, τονίζοντας με τα συνθήματα και τις προκηρυξεις τους τον ρόλο το φασισμού σαν το μακρύ χέρι του συστήματος και αναδεικνύοντας πως η πάλη ενάντια στον φασισμό, ξεκομμένη από τον αγώνα ενάντια στο σύστημα που τον γεννά, δεν μπορεί να υπάρξει. Ξεχωριστή στιγμή στη διαδή-

λωση στο Κερατσίνι αποτέλεσε η αναφορά τιμής και μνήμης στο Μπλόκο του 1944 και στους αγώνες του λαού μας κατά την άφιξη στο μπλόκο της Κοκκινιάς.

Στην εποχή που οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί οξύνονται και το μέλλον των λαών μοιάζει δυσοίωνο, το σύστημα μέσα από τη φασιστικοποίηση και την καταστολή εντείνει την επίθεσή του στον λαό και τα δικαιώματά του, για να τσακίσει τον αγώνα του και την οργάνωσή του. Ο μόνος που μπορεί να ανατρέψει τα σχέδιά τους είναι ο ίδιος ο λαός μέσα από την πάλη του!



Όλο και πιο αφιλόξενη η δικαιοσύνη τους για τον λαό

Στους κύκλους των παντός είδους «ειδικών» του συστήματος, η συζήτηση που μονοπωλεί το ενδιαφέρον όσον αφορά τη δικαιοσύνη εδώ και τουλάχιστον 30 χρόνια έχει να κάνει με τα εξής θέματα: «δικομανία» των Ελλήνων, που δήθεν απλά αρέσκονται στη δικαστηριακή ίντριγκα, «υπερπληθωρισμός» των δικηγόρων, που υποτίθεται πως οδηγεί τον κλάδο να «γεννά» υποθέσεις εκ του μη όντος για λόγους βιοπορισμού και «ανορθολογισμός» όσον αφορά την οργάνωση των δικαστηρίων, που οδηγεί σε σοβαρή καθυστέρηση των ρυθμών απόδοσης δικαιοσύνης.

Δεν μπορεί, βέβαια, να αρνηθεί κανείς πως η κατάκτηση εκ μέρους του κινήματος στοιχειωδών βιοτικών όρων, έδωσε στον μέσο λαϊκό άνθρωπο τη δυνατότητα τουλάχιστον να περνάει το κατώφλι της δικαιοσύνης, χωρίς φυσικά να αναιρούνται τα γενικά ταξικά χαρακτηριστικά της. Θα μπορούσε μάλιστα να πει κανείς πως μια τέτοια εξέλιξη σε συνθήκες καπιταλισμού, δεν μπορεί να θεωρηθεί αρνητική. Ας αναλογιστούμε ότι στην Ελλάδα της εξάρτησης και των απαρχαιωμένων παραγωγικών σχέσεων, απλά ζητήματα όπως κληρονομικές, οικογενειακές και κτηματικές διαφορές «λύνονταν» μέχρι πολύ πρόσφατα δια της αυτοδικίας.

Πλην όμως, η παρούσα και όλες οι προηγούμενες κυβερνήσεις και ηγεσίες του υπουργείου Δικαιοσύνης φαίνεται πως έχουν αντίθετη άποψη. Μέσω πληθώρας νομοθετημάτων και με τη σύμπλευση και της ανώτερης κάστας των δικαστών, εμφανίζονται έτοιμοι να τελειώσουν με τη σχετικά προσβάσιμη αλλά κινούμενη με ρυθμούς χελώνας ελληνική δικαιοσύνη.

Τι επιζητεί το σύστημα; Μια δικαιοσύνη που να ανταποκρίνεται καλύτερα στο οικονομικό μοντέλο του εξαρτημένου ελληνικού καπιταλισμού και τις ανάγκες του. Διότι όπως χαρακτηριστικά τονίζει ο ΣΕΒ, η ταχύτερη απονομή της δικαιοσύνης «αποτελεί σημαντική προϋπόθεση για την προσέλκυση επενδύσεων και για την ενίσχυση της σχέσης εμπιστοσύνης ανάμεσα στο σύνολο και τη δημόσια διοίκηση» ενώ «η καθυστέρηση των δικαστικών αποφάσεων παρατείνει την αβεβαιότητα, αυξάνει το ρίσκο για τους επενδυτές και αποτελεί ανασταλτικό παράγοντα για επενδύσεις» (βλ. Special Report του ΣΕΒ, τ. 74). Σε αυτή την κατεύθυνση, άλλωστε, βρίσκονται και οι διαχρονικές πιέσεις της Παγκόσμιας Τράπεζας και

της ΕΕ περί «επίλυσης» των οικείων ζητημάτων προς τις ελληνικές κυβερνήσεις, προκειμένου επιτέλους να απελευθερωθούν οι ληστρικές «επενδύσεις» από κάθε λογής δικαστικούς βραχνάδες. Με απλά λόγια: οι ιμπεριαλιστές «επενδυτές» δεν έχουν όρεξη να ρίχνουν τα λεφτά τους σε ένα τοπίο συνεχών δικαστικών εκκρεμοτήτων, όπου ακόμα και οι εργαζόμενοι που θα απασχολήσουν έχουν πρόσβαση σε δικαστικούς θεσμούς.

Για την επίλυση των ανωτέρω, το σύστημα εν χορώ κινείται σε δύο άξονες: (α) περιορισμός της δυνατότητας πρόσβασης στη δικαιοσύνη για τον μέσο πολίτη και για υποθέσεις «ήσσονος» για το σύστημα σημασίας και (β) αναμόρφωση του δικαστηριακού χάρτη προς την κατεύθυνση συγκέντρωσης έμφυχου δυναμικού (δικαστές, υπάλληλοι κ.λπ.) και κτηριακών υποδομών όπου κρίνεται αυτό αναγκαίο, δηλαδή κυρίως σε τόπους μεγαλύτερης δραστηριοποίησης του κεφαλαίου, εις βάρος περιφερειακών δικαστικών σχηματισμών, και τις αντίστοιχες δικαστικές διαδικασίες.

Χαρακτηριστικά μέτρα που έχουν θεσπιστεί ως προς την αποκοπή της πρόσβασης του λαού στη δικαιοσύνη είναι η αύξηση της τιμής των παράβολων που καλείται ο πολίτης να καταβάλλει για την άσκηση παντός είδους ένδικων μέσων και βοηθημάτων, η επιβολή της υποχρέωσης προσφυγής σε Υποχρεωτική Αρχική Συνεδρία διμεσολάβησης ενώπιον πιστοποιημένου διμεσολαβητή προ της άσκησης παντός είδους αγωγής, το κόστος για την οποία αναλαμβάνουν οι διάδικοι και η αύξηση του ποσού των δικαστικών εξόδων στα οποία καταδικάζεται ο ηττηθείς διάδικος σε μια δίκη.

Σχετικά με τον «εξορθολογισμό» των δικαστικών σχηματισμών, όπως αυτός αποκρυσταλλώθηκε βάσει του «Νέου Δικαστηριακού Χάρτη», που έχει ήδη τεθεί σε εφαρμογή, αξίζει να σημειωθεί η κατάργηση των Ειρηνοδικείων, τα οποία απασχολούνταν ως επί το πλείστον με ζητήματα που άπτονται της καθημερινότητας των πολιτών (κληρονομικά, τροχαία ατυχήματα, ενοίκια, πράξεις αναγκαστικής εκτέλεσης, υπερχρεωμένα νοικοκυριά) και η μεταφορά των αρμοδιοτήτων και των υποδομών τους σε κεντρικά Πρωτοδικεία, τα οποία ήδη απασχολούνται με σειρά μείζονος σημασίας υποθέσεις. Στα απομακρυσμένα αυτά υδροκέφαλα Πρωτο-

δικεία, έχει ήδη γίνει φανερό πως δεν έχει επιτευχθεί καμία «επιτάχυνση» αλλά αντιθέτως παρατηρείται επιβράδυνση, που φτάνει μέχρι και επίπεδα άρνησης παροχής έννομης προστασίας στον πολίτη. Χαρακτηριστικά, στο Πρωτοδικείο Αθηνών προσδιορίζονται πλέον δικάσιμοι για ανακοπές κατά πλειστηριασμών το σωτήριο έτος 2033, αφήνοντας στο ενδιάμεσο πλήρως απροστάτευτους τους πολίτες στη βορά των τραπεζών και των funds.

Τα παραπάνω, μαζί με τις γενικές συνθήκες ανέχειας που βιώνει ο λαός, διαμορφώνουν μια δικαιοσύνη ακόμη πιο αφιλόξενη για τον λαό, πλην όμως ανοικτή και χρήσιμη για το κεφάλαιο και την αναπαραγωγή του.

Δεν λείπουν βέβαια και οι κραυγαλέ-

ες συστημικές αντιφάσεις. Διότι αν για το σύστημα ένα μέλημα είναι η «επιτάχυνση» της δικαιοσύνης με τους ως άνω όρους, άλλο ένα μέλημα είναι η καταστολή. Κορωνίδα αυτής της καταστολής αποτελεί η αυστηροποίηση του πλαισίου απόδοσης ποινικής δικαιοσύνης βάσει των πρόσφατων τροποποιήσεων του ΠΚ και του ΚΠΔ, που αναμένεται να αυξήσουν κατακόρυφα τον αριθμό των ποινικών διώξεων και των αντίστοιχων δικών.

Για αυτές όμως τις υποθέσεις φαίνεται πως, για ευνόητους λόγους, το Υπουργείο, η Παγκόσμια Τράπεζα και η ΕΕ δεν φαίνεται να ενοχλούνται περί «αργόσυρτων διαδικασιών» και «κατασπατάληση» πόρων και δικαστικού προσωπικού...

Σενάρια για αλλαγή του εκλογικού νόμου

«Είμαι υπέρ της αλλαγής του εκλογικού νόμου διότι πάντα πίστευα στις ισχυρές κυβερνήσεις. Η θέση μου παραμένει η ίδια διαχρονικά. Είμαι υπέρ της ενισχυμένης πλειοψηφίας, θέλω αυτοδύναμες κυβερνήσεις. Δεν πιστεύω καθόλου πια σε κυβερνήσεις συνεργασίας [...]». Τάδε έφη ο Α. Γεωργιάδης σε συνέντευξή του, εκφράζοντας τα υπαρκτά σενάρια που κυκλοφορούν στο εσωτερικό της κυβέρνησης για ρίξιμο του πήχη της αυτοδυναμίας. Το ότι ο κυβερνητικός εκπρόσωπος έσπευσε να κλείσει - τουλάχιστον προς το παρόν - το ζήτημα περισσότερο εντάσσεται σε μια προσπάθεια να μη σταλούν μηνύματα ηττοπάθειας εντός της ΝΔ και παραδοχής του σοβαρού ενδεχομένου μη επίτευξης αυτοδυναμίας από κανένα κόμμα στις επόμενες κάλπες.

Ωστόσο, η πολιτική αστάθεια είναι μια πραγματικότητα που δεν μπορεί να προσπεραστεί. Έχει τη βάση της καταρχήν στην εντεινόμενη επίθεση απέναντι στα εργατικά και λαϊκά στρώματα. Η διευρυνόμενη φτωχοποίηση, η αύξηση της ακρίβειας, το χτύπημα στα στοιχειώδη εργατικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα, η διάλυση της περιθαλψής και της εκπαίδευσης οξύνουν το ταξικό χάσμα. Το τελευταίο, βέβαια, που σκέφτεται η κυβέρνηση είναι να ... μετριάσει την ένταση της επίθεσης, όπως φάνηκε και από τις «ταπεινές» εξαγγελίες του πρωθυπουργού περί «παροχών» στη ΔΕΘ. Αντιθέτως, παρά τις καταγεγραμμένες απώλειες στα ποσοστά των δημοσκοπήσεων, η ΝΔ συμμορφώνεται χωρίς δισταγμό σε κάθε απαίτηση του ξένου και ντόπιου κεφαλαίου.

Την ίδια στιγμή, αστάθεια παράγουν αφενός οι σοβαρές αναστατώσεις και τριβές εντός της ΝΔ (βλ. την ερώτηση των 11 Βουλευτών της ΝΔ στη Βουλή για τα κόκκινα δάνεια και τη διαγραφή Σαλμά), αφετέρου οι διεργασίες συγκρότησης «δεύτερου» πυλώνα διακυβέρνησης, που θα απορροφά τη λαϊκή οργή (βλ. συνέδριο ΣΥΡΙΖΑ και ανάδειξη προέδρου στο ΠΑΣΟΚ). Ουσιαστικά, το πολιτικό σύστημα στη χώρα μας αναζητά τον τρόπο με τον οποίο θα προχωρά την αντιλαϊκή του πολιτική, με τις λιγότερες δυνατές «φθορές», και θα διαχειρίζεται συγχρόνως όσο το δυνατόν καλύτερα τις απαιτήσεις των ξένων προστατών. Σε αυτό το πλαίσιο, δεδομένης της υποτέλειας και του εθνικισμού-τυχοδιωκτισμού που το χαρακτηρίζει, μετατοπίζεται όλο και πιο δεξιά, με συνέπεια να ενισχύεται το ενδεχόμενο περαιτέρω ανόδου της ακροδεξιάς (και εντός κοινοβουλίου), όπως συμβαίνει διεθνώς.

Ο μεγαλύτερος πάντως φόβος του συστήματος είναι ότι η επίθεση θα γεννήσει κινηματικά ξεσπάσματα, τα οποία αν πολιτικοποιηθούν και αποκτήσουν ανατρεπτική κατεύθυνση, μπορούν να θέσουν υπό αμφισβήτηση την ίδια την ύπαρξή του!

Η αδιαπραγμάτευτη συνέχιση, λοιπόν, της αντιλαϊκής επίθεσης και της πρόσδεσης της χώρας στα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα, σε συνδυασμό με τα εσωτερικά προβλήματα της ΝΔ και την αδυναμία συγκρότησης εναλλακτικής πολιτικής διαχείρισης, οδηγούν στις σκέψεις για αλλαγή του εκλογικού νόμου, που θα εξασφαλίσει μία μονοκομματική κυβέρνηση, αποκλείοντας το ενδεχόμενο εκλογικών συνεργασιών. Λύνεται, όμως, έτσι το πρόβλημα της πολιτικής αστάθειας; Σε καμία περίπτωση. Και αυτό γιατί ο ίδιος ο χαρακτήρας της άρχουσας τάξης, στις συνθήκες διεθνούς κρίσης και κλιμάκωσης των ιμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, παράγει όρους πολιτικής αστάθειας διαρκώς. Εξ ου και η αναστήλωση του πολιτικού συστήματος δεν είναι εύκολη, πολλώ δε μάλλον ζήτημα... νομοθετικής μεταρρύθμισης.

Στον βαθμό που θα δρομολογηθεί μια τέτοια τροποποίηση, επιχειρείται να δώσει μία «ανάσα» και χρόνο στο ντόπιο πολιτικό σύστημα, που εδώ και πολύ καιρό (ακόμα και όταν η ΝΔ έβγαине πρώτη με συντριπτικό ποσοστό) είναι κατακερματισμένο και κυρίως απαξιωμένο στον λαό και τη νεολαία.



ΠΑΣΟΚ

Διαφοροποιήσεις στην τακτική, συμφωνία στην αντιλαϊκή πολιτική

Η προεκλογική περίοδος για τις εσωκομματικές εκλογές στο ΠΑΣΟΚ φτάνει στο τέλος της και ανέδειξε τα βασικά πολιτικά χαρακτηριστικά, τις δυνατότητες και τις αδυναμίες τόσο του κόμματος, όσο και του χώρου της λεγόμενης κεντροαριστεράς γενικότερα.

Και οι έξι υποψήφιοι συμφωνούν σε ένα πράγμα: ότι σε αυτήν την περίοδο το ΠΑΣΟΚ απέδειξε ότι μπορεί να συζητά και να αντιπαράκειται συντροφικά, δίνοντας το βάρος στην πολιτική και όχι σε πίσωπλάτα μαχαιρώματα, προσωπικές επιθέσεις και life style. Η κορυφαία στιγμή του ντιμπέιτ των έξι, που μεταδόθηκε από την ΕΡΤ, φέρεται να συμπυκνώνει και να αναδεικνύει αυτά ακριβώς τα χαρακτηριστικά.

Η ανάδειξη του συγκεκριμένου ζητήματος και από τους έξι, προφανώς μπαίνει σε αντιπαράθεση με τα τεκταινόμενα στον ΣΥΡΙΖΑ. Συνολικά το ΠΑΣΟΚ θέλει να δείξει ότι είναι ένα κόμμα «από άλλη πάστα», που δεν θα έφτανε ποτέ σε τέτοιες εικόνες διάλυσης και μάλιστα σε απευθείας μετάδοση από τα ΜΜΕ και το διαδίκτυο. Ως τέτοιο, «σοβαρό» κόμμα, πρέπει να δείξει ότι είναι το μόνο που μπορεί να κερδίσει τη ΝΔ.

Έτσι, ελπίζουν πως ήρθε η ώρα να ξεμπερδέψουν με τον ΣΥΡΙΖΑ, για να κλείσει η «παρένθεση» που άνοιξε το 2012 και έριξε το ΠΑΣΟΚ κάτω κι από τη δεύτερη θέση. Το αν έχουν δίκιο, μένει, φυσικά, να αποδειχτεί. Οι έξι υποψήφιοι είναι συντεταγμένοι σε αυτό, ανεξάρτητα από το πώς αποτιμούν την μέχρι τώρα πορεία και το αποτέλεσμα των ευρωεκλογών και των δημοσκοπήσεων, στις οποίες η διαφορά με τη ΝΔ, που είναι σε δημοσκοπική πτώση, παραμένει σημαντική.

Πώς, λοιπόν, μπορεί να κλείσει αυτή η ψαλίδα; Με τις ίδιες πολιτικές ή με άλλες;

Με τις ίδιες συνεργασίες ή με άλλες; Εδώ, οι έξι έχουν τις διαφοροποιήσεις τους. Κάποιες δηλώσεις τους στο ντιμπέιτ είναι χαρακτηριστικές:

Ανδρουλάκης: «(...) να αγκαλιάσουμε όλο το λαϊκό δημοκρατικό κόσμο της χώρας και από την προοδευτική Αριστερά και από τον προοδευτικό κέντρο. Και πιστεύω ότι αυτό δεν γίνεται για να επιστρέψουν κάποιοι παλιοί πρωταγωνιστές ή απλά να μεγαλώσουν οι έδρες του ΠΑΣΟΚ».

Δούκας: «Πρέπει να δημιουργήσουμε ξανά ένα ισχυρό πλειοψηφικό κίνημα. (...) Θέλουμε ένα ΠΑΣΟΚ, μια μεγάλη δημοκρατική παράταξη που θα νικήσει; Ή θέλουμε ένα κλειστό, φοβικό ΠΑΣΟΚ βούτυρο στο ψωμί του συστήματος του Κ. Μητσοτάκη».

Γερουλάνος: «Στο θέμα της συνεργασίας, θα είμαστε πρώτο κόμμα και θα ερωτηθούν οι άλλοι τι θα κάνουν, όχι εμείς (...) μια ηγεσία που θα κάνει τη μεγάλη διεύρυνση από την Αριστερά και το Κέντρο μέχρι τις παρυφές της Δεξιάς και τους απογοητευμένους ψηφοφόρους του Κ. Μητσοτάκη».

Διαμαντοπούλου: «Γιατί βεβαίως το ΠΑΣΟΚ θα προχωρήσει αυτοδύναμο. Το ΠΑΣΟΚ υπήρξε πάντοτε σοσιαλιστικό και μετά το Σοσιαλδημοκρατικό κόμμα που όμως ενσωμάτωσε και την Αριστερά».

Κατρίνης: «Θα είμαι πάντα εδώ γιατί με το ΠΑΣΟΚ έχω μια σχέση ζωής. Γιατί δεν έφυγα ποτέ από το ΠΑΣΟΚ. Απευθύνομαι σε όλους εσάς. Σας ζητώ να στηρίξετε ένα καθαρό πρόσωπο».

Γιαννακοπούλου: «Γι' αυτό λέω ότι το ΠΑΣΟΚ πρέπει να αλλάξει. (...) Και δεν μπορεί να βολεύεται με μικρά φοβικά βήματα, ούτε με διαχειριστικές λογικές, σαν ένας άλλος Μητσοτάκης, ούτε με λαϊκισμούς και να κάνει σκέψεις για συμμετοχή σε θολά σχήματα. (...) Και σας λέω πάρτε το ΠΑΣΟΚ στα χέρια σας.

Σπάστε τους μηχανισμούς».

Όλοι αντιλαμβάνονται ότι αν το ΠΑΣΟΚ θέλει να διεκδικήσει την εξουσία, πρέπει να διευρύνει την απεύθυνσή του και προς το κέντρο και προς τα αριστερά. Πριν απ' όλα, πρέπει να κερδίσει την εμπιστοσύνη των κέντρων εξουσίας και να τους αποδείξει ότι μπορεί να αναλάβει τον ρόλο του δεύτερου πυλώνα της αστικής εξουσίας που τόσο λείπει και στους μέσα και στους έξω...

Εδώ όμως αρχίζουν τα ερωτήματα και οι διαφοροποιήσεις των υποψηφίων προέδρων, που εκφράζουν, προφανώς, και διαφορετικές τάσεις στο εσωτερικό του ΠΑΣΟΚ. Το κύριο ερώτημα είναι η στάση του απέναντι στον ΣΥΡΙΖΑ. Ανάμεσα στους δύο παίζεται η ηγεμονία στον χώρο της κεντροαριστεράς και είναι φανερό από τις παραπάνω τοποθετήσεις των έξι ότι δεν συμφωνούν στο πώς θα την διεκδικήσει το ΠΑΣΟΚ.

Η Διαμαντοπούλου τραβάει τα πράγματα προς τα δεξιά και η ξαφνική επανεμφάνισή της μετά από 12 χρόνια, αλλά και η δημοσκοπική της επίδοση δείχνουν πως υπάρχει σημαντική μερίδα μελών και στελεχών που τη στηρίζουν.

Στον αντίποδα, ο Δούκας φέρεται ως ο πιο αριστερός από τους έξι, μετά την συνεργασία του με τον ΣΥΡΙΖΑ (και όχι μόνο) στον Β' γύρο των δημοτικών εκλογών. Μάλιστα η Διαμαντοπούλου τον κατηγορήσει πως σύρεται πίσω από απόψεις «που δεν είναι ΠΑΣΟΚ» στον Δήμο, σε ζητήματα όπως οι καταλήψεις και το μετρό στα Εξάρχεια.

Και οι υπόλοιποι κινούνται κάπου ανάμεσα, κρατώντας πολλά χαρτιά κλειστά... Ισότιμη συνεργασία με τον ΣΥΡΙΖΑ, συνεργασία με τον ΣΥΡΙΖΑ υπό την ηγεμονία του ΠΑΣΟΚ, απορόφηση του ΣΥΡΙΖΑ... Όλη η γκάμα των απόψεων υπάρχει, αλλά, βέβαια, πολλά θα κριθούν και από την κατάληξη των εξελίξεων στον

ΣΥΡΙΖΑ.

Οι έξι υποψήφιοι, ανεξάρτητα από τις διαφοροποιήσεις τους, έχουν μεν έναν κοινό αντίπαλο, τη ΝΔ, αλλά και ένα κοινό πρόβλημα: Ότι στα βασικά πολιτικά επίδικα συμφωνούν μαζί του! Οι γενικόλογες αναφορές στα λαϊκά προβλήματα και στην ανάγκη να αντιμετωπιστούν άμεσα το αποδεικνύουν, ακριβώς γιατί παραμένουν σε ένα ευκολόγιο, το οποίο, φυσικά, δεν αγγίζει τον πυρήνα της αντιλαϊκής πολιτικής της ΝΔ και, πολύ περισσότερο, δεν τον αμφισβητεί.

Το ΠΑΣΟΚ θέλει να γίνει ο δεύτερος πυλώνας της ίδιας πολιτικής και όχι μια δύναμη που θα σταθεί απέναντί της και θα αναμετρηθεί μαζί της σε όφελος του λαού. Ο στόχος αυτός είναι ταυτόχρονα και ένα πρόβλημα με υπαρξιακές διαστάσεις, γιατί δεν του επιτρέπει να χρησιμοποιήσει τα όπλα ενός προηγούμενου διαστήματος, τα κοινωνικά συμβόλαια, τα μικροαστικά στρώματα, μια έστω στοιχειώδη αναδιανομή για να κλείσουν μερικά στόματα... Σήμερα, όσο κι αν όλοι οι υποψήφιοι υπερθεματίζουν για την αναγκαιότητα στήριξης των μικρομεσαίων, στην πραγματικότητα δεν τους τάζουν καν τίποτα ουσιαστικό.

Σε λίγες μέρες, το πρώτο μέρος των εξελίξεων στην αστική αντιπολίτευση θα κλείσει και θα ξέρουμε τον νέο αρχηγό του ΠΑΣΟΚ. Λίγο αργότερα θα γνωρίζουμε και τον πρόεδρο του ΣΥΡΙΖΑ και τις όποιες ανακατατάξεις, διασπάσεις ή συνενώσεις θα προκύψουν. Το βέβαιο είναι πως ο λαός δεν έχει τίποτα να περιμένει από κανέναν από τους δύο, γιατί την ουσία της πολιτικής τους την έχει δοκιμάσει αρκετές φορές. Οπότε, πρέπει να κοιτάξει αλλού για να αντιμετωπίσει την βαρβαρότητα που ζει: Στη μαζική πάλη, στην αντίσταση, στην αναμέτρηση με αυτούς που του κλέβουν τη ζωή.

Μπορούν οι εξελίξεις στον ΣΥΡΙΖΑ να οδηγήσουν σε ένα μέλλον χωρίς ΣΥΡΙΖΑ...

Αν στο ΠΑΣΟΚ οδεύουν προς το τέλος της διαδικασίας εκλογής νέου προέδρου, για τον ΣΥΡΙΖΑ ο δρόμος μέχρι το τέλος Νοέμβρη και την εκλογή νέου προέδρου φαίνεται μακρύς. Η συνεδρίαση της Κεντρικής Επιτροπής που όρισε τις προϋποθέσεις των υποψηφίων για τη θέση του προέδρου φρόντισε να βάλει τρικλοποδιές σε όσους (βλέπε Κασσελάκη-πόθεν έσχες) δεν ήταν επιθυμητοί από την πλειοψηφία της Κεντρικής Επιτροπής. Ανακοινώθηκαν οι πρώτοι διεκδικητές της θέσης. Έτσι λοιπόν έχουμε τις επίσημες υποψηφιότητες του Πολάκη, του Φάμελλου και αναμένεται του «έκπτωτου» πρώην προέδρου Κασσελάκη, ενώ το «αουτσάιντερ» Φαραντούρης έχει ανακοινώσει την υποψηφιότητά του και ο Γκλέτσος δεν την έχει επισημοποιήσει (μέχρι την ώρα που γράφονταν αυτές οι γραμμές). Υποψηφιότητες που δηλώνουν ήδη τα διαμορφωμένα στρατόπεδα εντός του ΣΥΡΙΖΑ μεταξύ των «κασσελακιστών» και των «100», με τον Πολάκη να διεκδικεί ρόλο ρυθμιστή στο δεύτερο γύρο, θέλοντας να αναβαθμίσει τη θέση του μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ ή ό,τι προκύψει από τον ΣΥΡΙΖΑ μετά τις εκλογές του.

Στο χρονικό διάστημα μετά και τις αποφάσεις ΚΕ για τους όρους-προϋποθέσεις για τις υποψηφιότητες παρατηρούμε μια προσπάθεια «πολιτικοποίησης» της

αντιπαράθεσης μεταξύ των υποψηφίων με την κατάθεση δήθεν προγραμματικών πολιτικών πλαισίων, αφήνοντας σε δεύτερο πλάνο το «ξεκατίνιασμα» και τα συντροφικά μαχαιρώματα. Θα σταθούμε περισσότερο στις δηλώσεις των πρωταγωνιστών της εσωτερικής σύγκρουσης στον ΣΥΡΙΖΑ αλλά και στην παρέμβαση του Τσίπρα, που τα αστικά μέσα την πρόβαλαν σαν «τον δεκάλογο του Τσίπρα» για το νέο πρόεδρο.

Η ομιλία του Τσίπρα την Τρίτη 24 Σεπτεμβρίου μετά τη βράβευσή του για τη Συμφωνία των Πρεσπών από ίδρυμα του ΣΥΡΙΖΑ φρόντισε να στείλει μηνύματα στα κέντρα του συστήματος, το οποίο υπηρέτησε πιστά ως πρωθυπουργός της χώρας, αλλά και να διαμορφώσει-δεσμεύσει τους υποψήφιους προέδρους σε ένα πλαίσιο που θα εξασφαλίζει τον ΣΥΡΙΖΑ ως έναν «στυλοβάτη» του δεύτερου πυλώνα που αναζητεί εναγωνίως το σύστημα της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης. Αντιλαμβανόμενος ότι η συνέχιση της αντιπαράθεσης στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ και η παραπέρα όξυνσή της θα μειώσει ακόμα περισσότερο τη βαρύτητά του και τη χρησιμότητά του για τον αστισμό, προσπαθεί να συγκρατήσει «τον ΣΥΡΙΖΑ ως όλον» και να αποφύγει ακόμα μία διάσπαση. Μια διάσπαση που θα μετατρέψει τον ΣΥΡΙΖΑ σε ένα απλό συμπλήρωμα κυβερνητικών λύσεων στο μέλλον (βλέπε ΔΗΜΑΡ).

Αφού έχυσε κροκοδείλια δάκρυα για τους χιλιάδες νεκρούς στην Παλαιστίνη, τη Μέση Ανατολή και την Ουκρανία, «ξεχνώντας» ότι η κυβέρνησή του συνέβαλε τα μάλα στην ισχυροποίηση του κράτους τρομοκρατία του Ισραήλ (τριμερείς συμφωνίες, EAST MED) αλλά και ενίσχυσε τις αμερικάνικες βάσεις στη χώρα, υπηρετώντας τα ιμπεριαλιστικά σχέδια των ΗΠΑ για τη Ν.Α. Μεσόγειο. Μέσα από σοσιαλδημοκρατικές «μπούρδες» χάραξε τους πολιτικούς άξονες για την επόμενη μέρα στον ΣΥΡΙΖΑ, στιγματίζοντας διακριτικά, όπως γράφουν τα αστικά μέσα, «το πολιτεύεσθαι» του Κασσελάκη, αγκαλιάζοντας ταυτόχρονα τον Φάμελλο, δίνοντας την ευλογία του στην υποψηφιότητά του.

Ο Κασσελάκης, θέλοντας να αποδείξει ή να δείξει στην πλευρά του Τσίπρα ότι πήρε το μήνυμα, με μακροσκελές άρθρο στο «Documento» της Κυριακής 30 Σεπτεμβρίου καταθέτει (με τρόπο ασυνήθιστο για αυτά που μας έχει συνηθίσει...) μια έκθεση ιδεών, αντιγράφοντας το δεκάλογο του Τσίπρα με άλλα λόγια. Χωρίς να λείπουν οι αιχμές και για την περίοδο της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ αλλά και για την εσωτερική αντιπολίτευση. Συνομολογεί την αναγκαιότητα του «όλου ΣΥΡΙΖΑ». Χαρακτηριστικά γράφει: «Την κρίσιμη στιγμή ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είδε τον εαυτό του στον καθρέφτη:

ΝΔ

Διευρύνεται το ρήγμα φέρνοντας πολιτική κρίση και αστάθεια

Κατά κύματα σκάνε στην Πειραιώς τα επεισόδια της εσωκομματικής αντιπαράθεσης, προκαλώντας σοβαρούς τριγμούς στο κυβερνών κόμμα, διευρύνοντας ακόμη περισσότερο το ρήγμα που από καιρό έχει ανοίξει με τις αλλεπάλληλες, κεντρικού χαρακτήρα, παρεμβάσεις Σαμαρά-Καραμανλή, που αποτελούν πολεμική και ευθεία αμφισβήτηση του Κ. Μητσοτάκη.

Η εκλογική ήττα που καταγράφηκε στα ποσοστά των ευρωεκλογών, ενώ η ΝΔ δεν είχε αντίπαλο, καθώς και το πτωτικό σπινάλ που ακολουθούν τα ποσοστά των δημοσκοπήσεων μέχρι σήμερα, ενώ ΠΑΣΟΚ και ΣΥΡΙΖΑ διέρχονται από τα έγκατα της πολιτικής κρίσης, αποτελούν το λίπασμα (όχι το έδαφος) της εσωκομματικής αντιπαράθεσης, δίνοντας τη δυνατότητα στους εσωκομματικούς αντιπάλους του Κ. Μητσοτάκη να τον αποδομήσουν.

Φαίνεται μάλιστα ότι τα κέντρα Σαμαρά-Καραμανλή, ενώ την προηγούμενη περίοδο άνοιξαν την αντιπαράθεση πάνω στα εθνικά ζητήματα και το ιδεολογικό στίγμα της ΝΔ, σε αυτή τη φάση επιλέγουν να βαράνε τα σφυριά τους για το γκρέμισμα του λεγόμενου «κοινωνικού προφίλ» (τρομάρα όλων τους) της κυβέρνησης, συνολικοποιώντας με αυτό τον τρόπο την αντιπαράθεση.

Αυτή την κατεύθυνση εξυπηρετεί η ερώτηση των «11» Βουλευτών της ΝΔ προς τον υπουργό Εθνικής Οικονομίας και Οικονομικών, Κ. Χατζηδάκη, σχετικά με τα «κόκκινα» δάνεια και τους «απροστάτετους δανειολήπτες» από τα Funds. Η διαγραφή του Μ. Σαλμά ήταν μια άμεση και αποφασιστική απάντηση του Κ. Μητσοτάκη, κίνηση πυγμής και παραδειγματισμού, που επιχείρησε να κόψει τον αέρα στους αντιπάλους του στοχοποιώντας τον αδύναμο κρίκο (έξω από τα μαντριά των Σαμαρά-Καραμανλή). Ο Σαλμάς έβαλε ευθέως στη δημόσια συζήτηση το ζήτημα της κυβερνητικής «διαφθοράς», ενώ η ΝΔ εμφάνισε τις καταγγελίες του Βουλευτή για τον «φωτογραφικό» διαγωνισμό του υπ. Πολιτισμού για τα 59 κουλικά και τους 38 αυτόματους πωλητές σε αρχαιολογικούς χώρους που τελικά ανέλαβε θυγατρική εταιρία της «Γρηγόρης Μικρογέματα», ως συκοφαντίες για το κόμμα και την κυβέρνηση. Την ενόχλησή του σε αυτή την εξέλιξη εξέφρασε, με αποστάσεις από τον Σαλμά αλλά και με ένταση απέναντι στην απόφαση της ΚΟ, ο Ν. Κακλαμάνης, ο οποίος δήλωσε ότι «είχαμε “παράπονα” από συναδέλφους γιατί δεν τους είπαμε να προσυπογράφουν την ερώτηση», θέλοντας να στείλει με αυτόν τον τρόπο το μήνυμα μιας διευρυμένης δυσαρέσκειας στο εσωτερικό της ΝΔ.

Όμως, τα δεδομένα που επιχείρησε να διαμορφώσει



η διαγραφή Σαλμά εξαυλώθηκαν από τη δεύτερη ερώτηση των «8» άλλων Βουλευτών της ΝΔ που κατέθεσαν προς τον υπ. Υγείας Α. Γεωργιάδη και την υπ. Εργασίας Ν. Κεραμέως. Στην ερώτησή τους με τίτλο «Επέκταση απαλλαγής συμμετοχής στη φαρμακευτική δαπάνη», ασκώντας κριτική στην αύξηση των τιμών των συνταγογραφούμενων φαρμάκων, καταλήγουν να ρωτούν τους υπουργούς αν προτίθενται να επεκτείνουν την απαλλαγή σε συνταξιούχους που πληρούν τα ηλικιακά και εισοδηματικά κριτήρια των πρώην δικαιούχων του ΕΚΑΣ.

Ταυτόχρονα, ο Γ. Βλάχος φρόντισε δίπλα στους «8», μια μέρα μετά να επανατοποθετήσει τους «11», μετατρέποντας την ερώτηση προς τον Κ. Χατζηδάκη σε επίκαιρη ερώτηση, δηλώνοντας ότι «τα ερωτήματα που θέσαμε δεν έλαβαν απάντηση αλλά δημιουργήθηκαν και νέα», αναγκάζοντας τον υπουργό να απαντήσει με την παρουσία του στη Βουλή και όχι με Δελτίο Τύπου, όπως έκανε την πρώτη φορά, εγείροντας την ενόχληση του Βουλευτή.

Σύμφωνα, μάλιστα, με κάποια δημοσιεύματα, ετοιμάζεται και τρίτη ερώτηση, που θα αφορά τους αγρότες. Ακόμη, όμως, και αν δεν κατατεθεί, με δεδομένη και εκφρασμένη τη δυσαρέσκεια των αγροτών αλλά και τα ερείσματα που διατηρεί η ΝΔ στο αγροτικό στρώμα, οι διαρροές έχουν συνδράμει στο κλίμα που έχουν διαμορ-

φώσει οι δυο ερωτήσεις που ήδη έχουν κατατεθεί.

Τα παραπάνω συμβαίνουν λίγες μέρες πριν από το «street party» που διοργανώνει η Πειραιώς στη Ρηγίλλης για τον εορτασμό της επετείου των 50 χρόνων, με τα δημοσιεύματα στον αστικό τύπο σχεδόν να προεξοφλούν την απουσία των δυο πρώην πρωθυπουργών που, παρά την τηλεφωνική επικοινωνία του Κ. Μητσοτάκη μαζί τους, φέρονται να μην έχουν αποδεχτεί την πρόσκληση. Σίγουρα η απουσία τους από το πάρτι θα σηματοδοτήσει μια νέα κλιμάκωση της εσωκομματικής αντιπαράθεσης. Ωστόσο, και σε αυτήν την περίπτωση, οι διαρροές στον τύπο ήδη έχουν διαμορφώσει τα δεδομένα προς αυτή την κατεύθυνση.

Το γεγονός ότι οι δυο πρώην πρωθυπουργοί διευρύνουν το πολιτικό πλαίσιο της εσωκομματικής κόντρας και ταυτόχρονα αξιοποιούν Βουλευτές που πρόσκεινται σε αυτούς ανοίγοντας την αντιπαράθεση στο εσωτερικό της κοινοβουλευτικής ομάδας και απέναντι στις κυβερνητικές επιλογές, αποτυπώνει με γλαφυρό τρόπο ότι το κυβερνών κόμμα έχει μετατραπεί σε ένα καζάνι που βράζει. Οι συνεχόμενοι τριγμοί έχουν διευρύνει το ρήγμα στο εσωτερικό της ΝΔ, διαμορφώνοντας ένα σκηνικό πολιτικής κρίσης και αστάθειας που τροφοδοτείται και τροφοδοτεί, σε διαλεκτική σχέση, την αστάθεια και την κρίση που διατρέχει το ντόπιο αστικό πολιτικό σκηνικό.

Το ρήγμα που διαμορφώθηκε στο εσωτερικό της ΝΔ δεν αφορά μια κόντρα προσώπων. Το κατεξοχήν κόμμα της αστικής τάξης και ο μοναδικός πυλώνας, σήμερα, της αστικής διαχείρισης, κλυδωνίζεται από τις αντιπαράθεσεις και τις κόντρες μερίδων του ντόπιου κεφαλαίου, αλλά κυρίως της αντιπαράθεσης ΗΠΑ-ΕΕ για το οικονομικό που λέγεται Ελλάδα. Το ρήγμα και η πολιτική αστάθεια που το συνοδεύει αντανακλούν τα αδιέξοδα και τις αντιφάσεις του ντόπιου εξαρτημένου καπιταλισμού, που σε συνθήκες ολόπλευρης κρίσης του συστήματος και έντασης των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών πολλαπλασιάζονται, διαμορφώνοντας ένα «ασφυκτικό» πλαίσιο για την αστική τάξη.

Γίνεται φανερό ότι η ΝΔ δεν μπορεί και δεν φτάνει από μόνη της να διαχειριστεί πολιτικά το πλαίσιο της ιμπεριαλιστικής εξάρτησης που έχει επιβληθεί, την ιμπεριαλιστική παρέμβαση, τις κόντρες και τις απαιτήσεις των μεγάλων αφεντικών της, τις σχέσεις και τις αντιθέσεις δηλαδή που συνδέονται και καθορίζουν τα καίρια και κομβικά ζητήματα της υπόστασης, της σύστασης και της αναπαραγωγής της ντόπιας αστικής τάξης. Η ρευστότητα και η αβεβαιότητα που χαρακτηρίζουν τη μεταβατική φάση που διανύουμε, είναι προϊόντα του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού και αντανακλώνται στην αδυναμία συνολικά του συστήματος να προσδιορίσει απαντήσεις σχετικά με τον ρόλο της αστικής τάξης στην περιοχή, τη θέση της στον παγκόσμιο καταμερισμό, το παραγωγικό μοντέλο και τα πεδία κερδοφορίας. Αυτή η ρευστότητα και η αβεβαιότητα αποκρυσταλλώνονται ως πολιτική αστάθεια στο αστικό πολιτικό σκηνικό, στη ΝΔ αλλά και στην αδυναμία του συστήματος να δώσει λύση στον δεύτερο πυλώνα αστικής διαχείρισης. Πολιτική αστάθεια, λοιπόν, που όλα τα δεδομένα συνηγορούν ότι θα ενταθεί.

ένας γίγαντας του 36% είχε είδωλο του 3% στον καθρέφτη του. Ο κοινωνικός ΣΥΡΙΖΑ ποτέ δεν συνάντησε τον κομματικό ΣΥΡΙΖΑ. Κι όταν το κόμμα δεν συναντά την κοινωνία, η κοινωνία φεύγει. Σε αυτή την κρίσιμη καμπή βρισκόμαστε σήμερα. Είναι η παρακμή του ΣΥΡΙΖΑ; Είναι. Είναι το τέλος του ΣΥΡΙΖΑ; Είναι πεπεισμένος πως όχι, γι' αυτό «είμαι εδώ» (...) Το 2015 γίναμε κυβέρνηση με το όραμα - δεν υπήρχε κόμμα. Το 2023 είχαμε βελτιώσει το κόμμα, με το συνέδριο του 2022, αλλά δεν είχαμε όραμα (...) Αυτό όμως απαιτεί τεκτονικές αλλαγές, στις οποίες μπορεί να είναι πρωταγωνιστής μόνο ο ίδιος ο προοδευτικός κόσμος. «Πάρε τον ΣΥΡΙΖΑ στα χέρια σου». Δεν είναι δικό μου σύνθημα. Το βρήκα ως παρακαταθήκη. Ένα σύνθημα που όμως δεν έγινε ποτέ πράξη (...) Να γίνουμε το πιο αμεσοδημοκρατικό κόμμα της Ευρώπης. Να δοθεί η δύναμη στη βάση. Να πέσουν φράξιες, γραφειοκρατίες, αγκυλώσεις και παραγοντισμοί μπροστά στο ποτάμι του κόσμου». Ταυτόχρονα ομολογεί ότι θέλει άλλο τύπου κόμμα, αρχηγικό κατά τα αμερικάνικα πρότυπα, τα άλλα περί αμεσοδημοκρατίας είναι για τους αφελείς.

Από την άλλη πλευρά, ο Φάμελλος, παρόλο που έχει(;) τη στήριξη του Τσίπρα και «της ομάδας των 100», δείχνει να μην έχει τα φόντα να παίξει κύριο ρόλο αν εκλεγεί πρόεδρος και θα παραμένει όμηρος μιας ομάδας όπου περισεύει ο πολιτικός ομοιομορφισμός και παραγοντισμός. Ήδη τον χαρακτηρίζουν (αν εκλεγεί) ως μεταβατικό πρόεδρο, μάλλον θα του ταίριαζε και ο ρόλος του αποδιοπομπαίου τράγου σε περίπτωση ήττας.

Όσον αφορά τον Πολάκη, που ξεκίνησε την προεκλογική του εκστρατεία από τα Χανιά το περασμένο σαββατοκύριακο με δηλώσεις ενάντια στην κυβέρνηση

της ΝΔ, προσπαθεί να προβάλει ένα φιλολαϊκό προφίλ. Προσπερνώντας με ένα απλό «έκανα λάθος» στη στήριξη του Κασσελάκη το προηγούμενο διάστημα, κρύβοντας ότι τα ελατήριά του είναι η προσωπική του πολιτική καριέρα. Θεωρώντας ότι ζει στη χώρα των λωλοφάγων και ο λαός έχει ξεχάσει τις πολύτιμες υπηρεσίες του στη διάσωση του συστήματος και την υπηρέτησή του ως κυβέρνηση και την απογοήτευση που έσπειραν στον κόσμο που έχει ως αναφορά την αριστερά εν γένει.

Στις επόμενες 8 «κολασμένες εβδομάδες», όπως τις ονομάζουν τα αστικά μέσα, μέχρι τις εκλογές του ΣΥΡΙΖΑ θα δούμε πολλά επεισόδια ακόμα. Είναι δεδομένο ότι με την πίεση που δέχεται δημοσκοπικά θα αυξηθούν οι προσπάθειες έτσι ώστε να αποφευχθεί το ενδεχόμενο μιας διάσπασης ή μιας διάλυσης που θα μετατρέψει τον ΣΥΡΙΖΑ σε απλό συμπλήρωμα κυβερνητικής λύσης ή εκτός κοινοβουλίου. Οι εκλογές του ΠΑΣΟΚ (και η συμμετοχή σε αυτές) και η ανάδειξη του προέδρου του θα συμβάλει εν μέρει και στις εξελίξεις για το μέλλον του ΣΥΡΙΖΑ. Θα είναι πιο εμφανές αν για το σύστημα ο ΣΥΡΙΖΑ ως κυβερνητική λύση ή ως κύρια συνιστώσα μιας κυβέρνησης δεν αποτελεί επιλογή.

Εκείνο που είναι ξεκάθαρο είναι ότι η αντιπαράθεση στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ δεν αφορά το λαό και τα προβλήματα που αντιμετωπίζει. Αλλά είναι η προσπάθεια ενός κομματιού του πολιτικού προσωπικού του αστισμού να προσαρμοστεί στις απαιτήσεις της περιόδου έτσι ώστε στην επόμενη στροφή κρίσης και αστάθειας του συστήματος να συμβάλει, παγιδύοντας πιθανόν χιλιάδες κόσμο, στο ξεπέρασμά της προς όφελος του συστήματος και όχι του λαού και των αναγκών του.

Προσωπικός... φραγμός με λίγο από γιατρό!

Σε δημόσια διαβούλευση έθεσε η κυβέρνηση νέο νομοσχέδιο για τον θεσμό του προσωπικού γιατρού. Ήδη απ' το 2022 (αλλά ως κατεύθυνση από χρόνια πρωτότερα) αποτελεί βασική στόχευση για το σύστημα η εφαρμογή ενός μοντέλου στην πρωτοβάθμια περίθαλψη ώστε ομοιογενή να έχει τον χαρακτήρα φραγμού στην πρόσβαση των ασθενών στα νοσοκομεία (gatekeeping). Ο ψηφισμένος νόμος το 2022 απέτυχε να εφαρμοστεί λόγω της μη συνεργασίας των ιδιωτών γιατρών να ενταχθούν στον θεσμό εξαιτίας των χαμηλών αμοιβών-αποζημίωσης απ' τον ΕΟΠΥΥ. Έτσι, παρά τις απειλούμενες κυρώσεις που θα είχε ο λαός αν δεν εγγραφόταν σε προσωπικό γιατρό, λόγω έλλειψης γιατρών περίπου οι μισοί ασφαλισμένοι παρέμεναν εκτός και με αδυναμία να εγγραφούν και αυτόματα, όπως στόχευε το σύστημα.

Η κυβέρνηση, ήδη απ' την προηγούμενη θητεία, έχει κάνει λιανά το πώς ακριβώς στοχεύει να κάνει πράξη το περαιτέρω χτύπημα των εργασιακών δικαιωμάτων των υγειονομικών και του δικαιώματος του λαού σε ίση πλήρη και δωρεάν περίθαλψη. Μάλιστα ονομάστηκε και «Νέο ΕΣΥ» ακριβώς για να είναι σαφές ότι δικαιώματα απ' το «παρελθόν» πρέπει να ξεχαστούν. Ο δραστήριος υπ. Υγείας Γεωργιάδης υπηρετεί με

καθαρό τρόπο αυτές τις στοχεύσεις και, ελλείψει ικανών εργατολαϊκών αντιστάσεων που να βάζουν φρένο σ' αυτή την πολιτική, προχωράει στο ξεπέραςμα των όποιων δυσκολιών προέκυψαν την προηγούμενη περίοδο.

Η αλυσίδα που αποτελείται απ' τους κρίκους: προσωπικός γιατρός, ηλεκτρονικός φάκελος ασθενούς, σύστημα παραπομπών, εξατομικευμένο νοσήλιο (DRG), νοσοκομεία εσόδων-εξόδων, αξιολόγηση, είναι το μοντέλο που θέλει να εφαρμόσει η κυβέρνηση, ώστε να καταφέρει σοβαρό πλήγμα στην πρόσβαση και στον δωρεάν χαρακτήρα της περίθαλψης, υπονομεύοντας ακόμη περισσότερο και την επάρκεια και πληρότητα των παρεχόμενων υπηρεσιών.

Ο προσωπικός γιατρός θα έχει υπό την ευθύνη του έως 2.000 ασθενείς. Σημείο κλειδί είναι η υποχρεωτική δημιουργία του ηλεκτρονικού φακέλου του ασθενούς. Χωρίς την ενημέρωση του φακέλου και -μέσω αυτού- ηλεκτρονική παραπομπή, ο ασθενής δεν θα μπορεί να επισκεφθεί το νοσοκομείο πέραν του τμήματος των επειγόντων περιστατικών. Δεύτερο σημείο κλειδί είναι ότι ο «προσωπικός γιατρός» θα αξιολογείται με κριτήρια που θα θεσπίζει το υπουργείο, καθιστώντας απ' ευθείας την κυβέρνηση ρυθμιστή της όλης διαδικασίας αφού θα μπορεί να εκβιάζει τον γιατρό ανάλογα

αν συνταγογράφησε περισσότερο απ' όσο «έπρεπε», αν εξέτασε περισσότερο απ' όσο «έπρεπε» ή παρέπεμψε περισσότερους ασθενείς απ' όσο «αντέχει το σύστημα». Ο πρωτογενής αυτός έλεγχος και φραγμός, καθώς κι η ηλεκτρονική καταγραφή αυτής της διαδικασίας είναι καίριας σημασίας για το σύστημα ώστε να μετατρέψει σε δεύτερο χρόνο τα νοσοκομεία σε κλειστά συστήματα, όπου η «μετρημένη και προϋπολογισμένη» προέλευση ασθενών θα επιτρέψει περαιτέρω συγχωνεύσεις και περικοπή υπηρεσιών. Νοσοκομεία απαλλαγμένα ουσιαστικά από ανοιχτές πόρτες που συρρέουν μαζικά οι ασθενείς στην προσπάθειά τους να βρουν την υγεία τους.

Γι' αυτόν τον σημαντικό στόχο για την πολιτική του συστήματος, ο θεσμός του «προσωπικού γιατρού» πρέπει να εφαρμοστεί ακόμη και όπως-όπως· κι αυτό είναι απαίτηση και των έξωθεν ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστικών κέντρων. Μετατρέπονται λοιπόν όλοι οι αγροτικοί γιατροί σε «προσωπικό γιατρό» καθώς κι οι ειδικευόμενοι της Γενικής Ιατρικής στο τελευταίο έτος της ειδικότητάς τους. Ακόμη ο ασθενής, αν επιθυμεί, μπορεί να επιλέξει ο ίδιος ιδιώτη γιατρό ως «προσωπικό γιατρό», ακόμη κι αν ο γιατρός δεν είναι συμβεβλημένος με τον ΕΟΠΥΥ, και φυσικά να τον πληρώνει ο ίδιος. Ο γιατρός σ' αυτή την περίπτωση

υποχρεούται στην τήρηση του ηλεκτρονικού ιατρικού φακέλου του ασθενούς. Βρέθηκαν λοιπόν γιατροί! Είτε ανειδίκευτοι είτε επί πληρωμή απ' τον ίδιο τον ασθενή με κόστος που φυσικά δεν θα είναι καθόλου ευκαταφρόνητο, αν σκεφτεί κανείς τις ήδη υπέρογκες ιδιωτικές δαπάνες που πληρώνει ο λαός για την υγεία.

Όπως ειπώθηκε, ο αντιδραστικός χαρακτήρας του θεσμού είναι δημόσια και θρασύτητα δηλωμένος απ' τους ίδιους τους εμπνευστές του. Πλασιώνει και ενισχύει τις ήδη σημαντικές κατακτήσεις των δυνάμεων του συστήματος σε βάρος της εργατικής τάξης και του λαού. Αυτές που καταγράφονται με αριθμούς όπως η υπερβάλλουσα θνησιμότητα, η μείωση του προσδόκιμου ζωής, η έλλειψη κλινών ΜΕΘ, τα ατελείωτα ράντζα, τα 735 εκατομμύρια που δόθηκαν ζεστό χρήμα απ' τον λαό για φάρμακα το 2023, τις λίστες αναμονής των χειρουργείων, των ελλείψεων υγειονομικού προσωπικού, των κλειστών νοσοκομείων, των συγχωνεύσεων. Εκεί μέσα σ' αυτούς τους αριθμούς βρίσκεται η ταλαιπωρία του λαού να βρει την υγεία του αλλά ακριβώς και τα ζητήματα που πρέπει να οργανωθεί, να παλέψει, ν' αντισταθεί και να διεκδικήσει.

Απέναντι στην ολομέτωπη επίθεση στον χώρο της περίθαλψης, οι εργαζόμενοι να απαντήσουν με οργάνωση των αγώνων τους!

Η κυβέρνηση συνεχίζει ακάθεκτη την επίθεση στον χώρο της περίθαλψης. Τον Αύγουστο ψήφισε τον νόμο που δημιουργεί τεράστια προβλήματα στους ψυχικά ασθενείς, τους εξαρτημένους και τους εργαζόμενους στα ψυχιατρικά νοσοκομεία και τις δομές φιλοξενίας ψυχιατρικών άρρωστων και εξαρτημένων ατόμων. Ως το τέλος του Σεπτεμβρίου ζητά από τους νοσηλευτές των χώρων αυτών να δηλώσουν αν θα μείνουν στον οργανισμό του νοσοκομείου ή θα ανήκουν στην ΥΠΕ, όπως με βάση τον νέο νόμο θα ανήκουν οι γιατροί, οι ψυχολόγοι, οι εργοθεραπευτές κ.ά. Η ΠΟΕΔΗΝ, αφού ενημέρωσε τους εργαζόμενους πόσο «ενάντια στον νόμο ήταν», απλά ζήτησε από το υπουργείο παράταση της προθεσμίας για να ενημερωθούν καλύτερα οι ενδιαφερόμενοι... Όσο για τις ηγεσίες των σωματείων, ούτε που νοιάστηκαν να καλέσουν τους εργαζόμενους σε σύσκεψη, ώστε να δουν πώς θα απαντήσουν.

Με τις εικόνες από τα ΤΕΠ των νοσοκομείων που εφημερεύουν να κάνουν τον γύρο του διαδικτύου και να δείχνουν την τραγική κατάσταση που επικρατεί, η κυβέρνηση, που καμιά διάθεση δεν έχει να λύσει το πρόβλημα προσλαμβάνοντας προσωπικό, αφού στην αρχή μίλησε για στιγμιαία φαινόμενα που «οι συνήθεις ύποπτοι» παραφουσκώνουν μόνο και μόνο για να τη δυσφημίσουν, ανά διαστήματα παγώνει και ξεπαγώνει το σχέδιό της για καθημερινή 24ωρη εφημερία όλων των μεγάλων νοσοκομείων της 1ης ΥΠΕ. Δηλαδή, περισσότερες ώρες δουλειάς με τους ίδιους εργαζόμενους. Το γεγονός αυτό, όπως ήταν φυσικό,

ανησύχησε τους πάντες. Σε κάποια νοσοκομεία έγιναν συνελεύσεις αρκετά μαζικές και η ΠΟΕΔΗΝ κήρυξε 3ωρη στάση εργασίας, την οποία τα σωματεία θα αποφάσιζαν τον τρόπο που θα αξιοποιούσαν. Η στάση αυτή δεν είχε μαζικότητα πουθενά σχεδόν, γιατί η παπαγαλία της κυβέρνησης βεβαίωσαν ότι δεν υπάρχει τέτοιο σχέδιο και οι ηγεσίες έσπειραν τον εφησυχασμό.

Στις 17 Οκτωβρίου, με κύριο αίτημα την από-

συρση της ολόημερη εφημέρευσης, υπάρχει 24ωρη απεργία για την υπόλοιπη Ελλάδα, 7ωρη στάση για την Αττική και πορεία από την πλατεία Μαβίλης στο υπουργείο Υγείας. Η γνωστή αποτυχημένη συνταγή της ΠΟΕΔΗΝ... Κόντρα στους ξεπουλημένους, οι εργαζόμενοι υγειονομικοί πρέπει να πάρουν αυτή την απεργία στα δικά τους χέρια!

Οι εργαζόμενοι στα νοσοκομεία αντιμετωπίζουν τεράστια προβλήματα που γίνονται όλο και εντονότερα. Δεν είναι ούτε βολεμένοι ούτε του καναπέ. Είναι ανοργάνωτοι και απογοητευμένοι.

Θα πρέπει να πάρουν την κατάσταση στα χέρια τους, να ξεπεράσουν τις συμβιβασμένες και υποταγμένες συνδικαλιστές ηγεσίες και να παλέψουν μαζικά κι οργανωμένα για καλύτερες συνθήκες ζωής και δουλειάς.

Για να ζήσουμε πρέπει να αγωνιστούμε!

Η απεργία να γίνει υπόθεση των εργαζομένων...



Εργοδοτικά Εγκλήματα 'Οχι άλλες θυσίες εργατών για τα κέρδη της εργοδοσίας!

Μακάβριος αλλά αποκαλυπτικός είναι για άλλη μια περίοδο ο απολογισμός των εργοδοτικών εγκλημάτων για τους εργαζόμενους στη χώρα, αποτυπώνοντας τον εργασιακό «μεσαίωνα» που έχει διαμορφωθεί στους χώρους δουλειάς κάθε κλάδου και ειδικότητας. Απ' τις κατασκευές και τη βιομηχανία, τον τουρισμό-επισιτισμό και τους διανομείς, το λιαν εμπόριο και λοιπούς χώρους υπηρεσιών, τους δήμους και τα νοσοκομεία, παντού αποκαλύπτονται σύγχρονα εργασιακά κότερα στα οποία η υγεία, η ασφάλεια, ακόμη και η ίδια η ζωή των εργαζομένων απαξιώνονται συνεχώς, διαμορφώνοντας τα μαύρα ρεκόρ θανάτων και τραυματισμών. Φέτος -μέχρι σήμερα- οι νεκροί έχουν ξεπεράσει τους 100 και οι σοβαρά τραυματίες τους 160, συνεχίζοντας τους υψηλούς αριθμούς των προηγούμενων ετών.

Στα Χανιά, 65χρονος οικοδόμος βρήκε τραγικό θάνατο πέφτοντας από τάρτασα οικοδομής. Στο Ρέθυμνο, 51χρονος εργάτης νοσηλεύεται στη ΜΕΘ σε σοβαρή κατάσταση μετά από πτώση από ύψος κλαδεύοντας δέντρα για λογαριασμό της ΔΕΗ. Στο Ρέθυμνο, δύο νέα παιδιά 19 και 20 χρονών καταπλάκωθηκαν από χωματουργικό μηχάνημα σκοτώνοντας τον πρώτο και αφή-

νοντας σε σοβαρή κατάσταση τον δεύτερο. Στη Θεσσαλονίκη, ανήλικος 17χρονος ακρωτηριάστηκε σε τέσσερα δάχτυλα του χεριού, εργαζόμενος «δοκιμαστικά» σε βιοτεχνία επίπλων. Στην υπηρεσία καθαριότητας του Δήμου Ρεθύμνου, δύο εργάτριες καθαρισμού τραυματίστηκαν σε πρόσωπο και μάτια μετά από έκρηξη μπαταρίας αυτοκινήτου. Στην Κεφαλονιά, 45χρονος νοσηλεύεται σε πολύ βαριά κατάσταση μετά από εγκεφαλικό σε ώρα εργασίας. Στην Πάτρα, σε κατάσταση σουπερμάρκετ «Σκλαβενίτη», εργαζόμενος υπέστη τρία κατάγματα στο πόδι μετά από πτώση παλέτας στο ανυψωτικό μηχάνημα που χειριζόταν. Νωρίτερα, στο διυλιστήριο της Motor Oil στους Αγίους Θεοδώρους εργάτες τραυματίζονται μετά από έκρηξη και μεγάλη πυρκαγιά στις εγκαταστάσεις της, στη φονική καλοκαιρινή πυρκαγιά στην Αττική 65χρονη εργάτρια σε βιοτεχνία απανθρακώνεται μέσα στον χώρο δουλειάς της, κι ο κατάλογος δεν έχει τελειωμό...

Είναι ξεκάθαρο ότι δεν φταίνει ούτε η «η κακιά η ώρα», ούτε η «προσεξία» των εργαζομένων, ούτε η «αυξημένη επικινδυνότητα» κάποιων συγκεκριμένων κλάδων αφού και σε φαινομενικά λιγότερο επικίνδυνους χώρους εργασίας τα ατυχήματα «ανθίζουν». Αντιθέ-

τως, η ακόρεστη δίψα του κεφαλαίου για κέρδη και το τσάκισμα κάθε εργασιακού δικαιώματος με σειρά αντεργατικών νόμων (Χατζηδάκη, Γεωργιάδη κ.ά.) δημιουργούν το απαραίτητο υπόβαθρο για την εκτίναξη των εργοδοτικών εγκλημάτων. Ξεχειλίσματα ωραρίου, εντατικοποίηση για να «βγει η δουλειά» με λιγότερο προσωπικό, συνεχείς βάρδιες χωρίς τον απαραίτητο χρόνο ξεκούρασης, πλήρης απουσία μέτρων προστασίας, ελλιπής συντήρησης εξοπλισμού και εγκαταστάσεων είναι οι βασικές αιτίες που οδηγούν σε εργατικά «δυστυχήματα» και «ατυχήματα», επαγγελματικές ασθένειες, σωματική και ψυχική εξουθένωση τους εργαζόμενους. Αναδεικνύεται επίσης απ' τα παραπάνω στοιχεία ότι η εργασία των ανηλίκων είναι μια πραγματικότητα, η οποία μάλιστα προωθείται μέσα απ' τα ίδια τα επαγγελματικά σχολεία και σχολές μαθητείας, τροφοδοτώντας φτηνό εργατικό δυναμικό χωρίς καμία προστασία. Οι δε συχνές περιπτώσεις ατυχημάτων μεγαλύτερων σε ηλικία εργαζομένων αναδεικνύουν το αποτέλεσμα των συνεχόμενων ασφαλιστικών αντιμεταρρυθμίσεων, οδηγώντας σε συνεχείς αυξήσεις των ορίων συνταξιοδότησης αλλά και σε συντάξεις φτώχειας, αναγκάζοντας πολλούς απόμαχους της

δουλειάς να συνεχίζουν να εργάζονται επισφαλώς.

Μέσα σ' αυτό το ζοφερό κλίμα για τους εργαζόμενους, είναι κατάπτυστη η στάση των συνδικαλιστικών ηγεσιών, οι οποίες έχουν αφήσει τους εργαζόμενους έρμαιοι στις ορέξεις κυβέρνησης και εργοδοσίας, λειτουργώντας διασπαστικά για τους εργατικούς αγώνες και διεκδικώντας μόνο ρόλους κυβερνητικών και συστημικών συνομιλητών για τους εαυτούς τους. Οι δε «ελεγκτικοί» μηχανισμοί (π.χ. Επιθεώρηση Εργασίας), αποτελώντας μέρος του κρατικού μηχανισμού ο οποίος επιβάλλει την εργασιακή εκμετάλλευση, υποστελεχώνονται ή περιορίζονται κατά το δοκούν, παίζοντας πολλές φορές ακόμα και αντιδραστικό ρόλο βάζοντας εμπόδια στις καταγγελίες εργαζομένων ή προκρίνοντας αντεργατικούς συμβιβασμούς. Είναι λοιπόν ξεκάθαρο ότι μόνο οι εργαζόμενοι με τον αγώνα τους μπορούν να διασφαλίσουν ασφαλείς συνθήκες δουλειάς. Η συλλογική, οργανωμένη και ανυποχώρητη πάλη των εργαζομένων είναι αυτή που μπορεί να σταματήσει τα εργοδοτικά εγκλήματα, να διεκδικήσει δουλειά με όλα τα μέτρα προστασίας, με ανθρώπινους όρους εργασίας και με αξιοπρεπείς μισθούς.

Το κράτος αποφάσισε να τιμωρήσει τους εργοδότες! 'Η μήπως όχι;

'Ησυχιοι θα μπορούν να κοιμούνται από δω και πέρα οι εργαζόμενοι της χώρας, μιας και το κράτος (που σταθερά, άλλωστε, βρίσκεται στο πλευρό τους) αποφάσισε να πατάξει την ασυδοσία των εργοδοτών και να τους επιβάλει... τσουχτερά πρόστιμα! 'Η τουλάχιστον κάπως έτσι είναι η «πραγματικότητα» που θέλουν να παρουσιάσουν μια σειρά ειδησεογραφικά μέσα που με εντυπωσιακούς τίτλους επιχειρούν να ξεπλύνουν τη βάρβαρη αντεργατική πολιτική.

Σύμφωνα με τους αρθρογράφους, η Επιθεώρηση Εργασίας το τελευταίο διάστημα έχει εξαπολύσει μπαράζ ελέγχων σε επιχειρήσεις και κόβει πρόστιμα σε εργοδότες οι οποίοι δεν πληρώνουν την αύξηση του κατώτατου μισθού που ισχύει από 1/4/24, ούτε καταβάλλουν τις τριετίες. Μάλιστα, γράφεται πως το εντυπωσιακό ποσό των συνολικών προστίμων ανέρχεται στα 49.200 ευρώ(!). Για ακόμη μια φορά, αν η κατάσταση δεν ήταν τόσο σοβαρή, θα μπορούσαμε να γελάσουμε με την τόσο ξεδιάντροπη προσπάθεια.

Σκοπός της αρθρογραφίας αυτής είναι να πείσει πως το κράτος διατηρεί στιβαρούς ελεγκτικούς μηχανισμούς και να καλλιεργήσει μια αυταπάτη ασφάλειας στους εργαζόμενους. Εν τω μεταξύ, πρόκειται για το ίδιο κράτος που διαλύει το ένα εργασιακό δικαίωμα μετά το άλλο και θυσιάζει τα πάντα στον βωμό της κερδοφορίας του κεφαλαίου. Τάχα αποφάσισε να τα βάλει με τους εργοδότες, οι οποίοι βέβαια νιώθουν τέτοια άνεση απ' το οπλοστάσιο που τους έχει προσφέρει απλόχερα η αντεργατική πολιτική, ώστε να καταπατούν ακόμη κι αυτά τα ψίχουλα που ορίζει η κυβέρνηση. Εν προκειμένω, να θυμηθούμε ότι η περιβόητη αύξηση του κατώτατου ήταν 50 ευρώ μικτά. Κι όμως, ακόμη κι αυτά αρνούνται να τα πληρώσουν. Άλλωστε, επίσημα μια σειρά εργοδότες αρνούνται να δώσουν το επίδομα γάμου που προβλέπεται από την ΕΓΣΣΕ, μετά τη σχετική προσφυγή του ΣΕΒ.

Αντίστοιχες θριαμβολογίες κάνει κι η υπ. Εργασίας αναφερόμενη στο ιστορικό ρεκόρ που σημειώνει το ισοζύγιο προσλήψεων-αποχωρήσεων του πρώτου οκταμήνου του '24. Άραγε αναφέρεται στους χιλιάδες εργαζόμενους που δουλεύουν με ευέλικτες μορφές εργασίας, υποαπασχολούνται και αναγκάζονται να κάνουν 2-3 δουλειές για να καταφέρουν να επιβιώσουν ή στους χιλιάδες ανέργους που απειλούνται να διαγραφούν από τη ΔΥΠΑ και να χάσουν το επίδομα αν δεν αποδεχτούν να δουλέψουν στα κάτεργα που τους στέλνουν με τους χείριστους όρους;

Είναι δεδομένο πως όσο βαθαίνει ο εργασιακός μεσαίωνα, τόσο τα επιτελεία θα βαφτίζουν το μαύρο άσπρο. Το ζήτημα είναι πώς θα συγκροτηθούν οι εργαζόμενοι την πάλη τους απέναντι σ' αυτή την πολιτική. Και σ' αυτή τη διαδικασία θα πρέπει να έχουν καθαρό πως το κράτος κι οι μηχανισμοί του δεν πρόκειται να νοιαστούν ούτε στο ελάχιστο για τον κόσμο της δουλειάς. Υπάρχουν για να υπηρετούν σταθερά το συμφέρον του κεφαλαίου και ακόμα περισσότερο στην περίοδο που οι απαιτήσεις προς την εξαρτημένη άρχουσα τάξη της χώρας είναι μεγάλες. Οι αγώνες των ίδιων των εργαζομένων είναι η μόνη δύναμη που μπορεί να εξαναγκάσει κεφάλαιο και κράτος σε υποχωρήσεις και να υπερασπιστεί τα εργασιακά και λαϊκά δικαιώματα.

Volkswagen Οι εργαζόμενοι καλούνται να πληρώσουν τα σπασμένα στον γερμανικό κολοσσό!

Η διοίκηση της αυτοκινητοβιομηχανίας Volkswagen, παρατηρώντας τη μείωση κερδών του ομίλου, το έλλειμα ζήτησης κατά 500.000 αυτοκίνητα και τον κινεζικό ανταγωνισμό, βρήκε την απάντηση: μείωση του μισθολογικού κόστους. Πώς θα μπορούσε να γίνει αυτό; Για πρώτη φορά στην 87χρονη ιστορία του ομίλου, η διοίκηση ανακοίνωσε ότι δεν αποκλείεται να κλείσουν δύο απ' τα εργοστάσια που εδρεύουν στη Γερμανία, πετώντας στον δρόμο τους, επί δεκαετίες, εκεί εργαζόμενους. Παράλληλα, ανακοίνωσε ότι εξετάζει την παύση ισχύος της συλλογικής σύμβασης εργασίας που ισχύει απ' το 1994 και προβλέπει μηχανισμούς αύξησης των μισθών αλλά και προστασία των εργαζομένων από απολύσεις για λειτουργικούς λόγους μέχρι το 2029.

Η διοίκηση χρησιμοποιεί μελετημένα τα εργαλεία της ώστε να εξαναγκάσει τους εργαζόμενους να συμβιβαστούν και να υποταχθούν στις προθέσεις της. Μέλη του συνδικάτου IG METALL τονίζουν πως η απειλή του κλεισίματος των εργοστασίων χρησιμοποιείται ως εκβιασμός, για να πείσει τους εργαζόμενους να δεχθούν τις βλαπτικές μεταβολές στους όρους εργασίας τους. Η παύση ισχύος της σύμβασης στα τέλη του χρόνου θα απελευθερώσει χιλιάδες απολύσεις απ' τον Ιούνιο του 2025. Στην ίδια ρότα, η θυγατρική της Volkswagen, Audi, ανακοίνωσε στους 3.000 εργαζόμενους της στις Βρυξέλλες ότι δεν αποκλείεται να κλείσει το εργοστάσιο εκεί, με τη Volkswagen να ανακοινώνει ότι κανένα νέο μοντέλο δε θα παραχθεί εκεί τα επόμενα χρόνια.

Με τον οικονομικό διευθυντή του ομίλου να δηλώνει «πρέπει να αυξήσουμε την παραγωγικότητα και να μειώσουμε το κόστος», γίνεται καθαρό ότι για το κεφάλαιο το δικαίωμα στη δουλειά είναι βαρίδι. Ο εργαζόμενος με δικαιώματα, που προστατεύεται απ' την απόλυση, με μισθό που να καλύπτει το κόστος ζωής του, μπορεί να συγκροτηθεί συλλογικά στη βάση των ταξικών του συμφερόντων και είναι επικίνδυνος. Το κεφάλαιο όμως τον χρειάζεται φτηνό αναλώσιμο εργαλείο, απογυμνωμένο από δικαιώματα και κατακτήσεις, έρμαιο της φτώχειας και της ανασφάλειας, βορά εκμετάλλευσης και υποταγής.

Μπροστά στην ιστορικών διαστάσεων, όπως δίκαια τη χαρακτηρίζουν, επίθεση της εργοδοσίας, οι εργαζόμενοι στη Volkswagen και το συνδικάτο απαντούν με την πρόθεση να κινητοποιηθούν και ν' αντισταθούν στη διάλυση των δικαιωμάτων τους και το επί της ουσίας πέταγμα τους στον δρόμο. Σ' αυτήν την ιδιαίτερα κρίσιμη στιγμή, είναι αναγκαίο να μην αμβλυνθούν οι αντιστάσεις των εργαζομένων, όπως «εύχεται» ο διευθύνων σύμβουλος του ομίλου, αλλά να οξυνθούν και ν' αποτελέσουν μια σημαντική παρακαταθήκη στους εργατικούς αγώνες που ξεπούν από άκρη σε άκρη στον κόσμο.

Απεργία ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ στις 20 Νοέμβρη

Ζήτημα πάλης και αγώνα η προετοιμασία των εργαζομένων

Σε κοινή ημερομηνία κατέληξαν αυτή τη φορά οι τριτοβάθμιες συνδικαλιστικές οργανώσεις της χώρας για 24ωρη απεργία, διατηρώντας τον βασικό σχεδιασμό και προσανατολισμό τους. Η ΓΣΕΕ, στη βάση της απόφασης απ' τον Σεπτέμβρη για απεργία τον Νοέμβρη, ανακοίνωσε τις 20/11 παρότι η ΑΔΕΔΥ είχε δημοσιεύσει τις 13/11. Η ΑΔΕΔΥ τροποποίησε τη δική της απόφαση, αποφεύγοντας το σκηνικό της περασμένης άνοιξης, όπου οι εργατοπατέρες ολοφάνερα διαγκωνίζονταν στην απεργοσπασία, αρνούμενοι να καταλήξουν σε κοινή ημερομηνία. Η τωρινή διαφοροποίηση δεν υποδεικνύει κάποια τροποποίηση στην υποταγμένη τους στάση και αντίληψη, αλλά υπηρετεί τον σταθερό στόχο ν' αναγνωριστεί ο ρόλος τους απ' το σύστημα, ως αντάλλαγμα στις υπηρεσίες που του προσφέρουν καλλιεργώντας την ηττοπάθεια και την αποσυγκρότηση στους εργαζόμενους.

Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες δεν μπορούν να παραβλέψουν την τεράστια πίεση που νιώθει ο εργαζόμενος λαός απ' την επίθεση σε κάθε του δικαίωμα και με όλες τις μορφές. Το τσάκισμα των μι-

σθών, η ακρίβεια στα πάντα για πάνω από δυο χρόνια, η καθημερινή εξουθένωση, η τραγική κατάσταση στην περίθαλψη, στην εκπαίδευση, στις συντάξεις, σε οτιδήποτε αποτέλεσε κατάκτηση του εργατικού κινήματος και υπενθύμιζε τα βασικά δικαιώματα όλου του λαού, βυθίζουν τον κόσμο της δουλειάς στην εξαθλίωση. Και δεν πιάνουμε την ανησυχία που προκαλεί πλατιά η εκτόξευση των πολεμικών κινδύνων και της ενδοϊμπεριαλιστικής αντιπαράθεσης. Παράγουν όμως και μεγάλη αγανάκτηση, αναδεικνύοντας με διάφορες αφορμές ότι ο λαός δεν έχει «ξεκάσει» τον δρόμο του συλλογικού αγώνα. Πρώτο το σύστημα αναγνωρίζει αυτό το δεδομένο και το αντιμετωπίζει με φασιστικοποίηση, καταστολή και διώξεις, αξιοποιώντας το νομικό οπλοστάσιο και τους μηχανισμούς καταστολής, που συστηματικά ενισχύει εδώ και χρόνια.

Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες επίσης αναγνωρίζουν τη δυνατότητα των εργαζομένων να θέσουν σοβαρό πολιτικό πρόβλημα στην κυβέρνηση και το κεφάλαιο με τους μαζικούς τους αγώνες. Γι' αυτό, αν και αναδεικνύουν ενόψει της



γενικής απεργίας πραγματικά προβλήματα, το κάνουν με λογική και τακτική που υπονομεύει τον αγώνα για την αντιμετώπισή τους. Η ΑΔΕΔΥ βάζει στο επίκεντρο τους μισθούς, η ΓΣΕΕ την ακρίβεια και το εργατικό εισόδημα.

Κι οι δύο θέτουν το ζήτημα των συλλογικών συμβάσεων εργασίας, με τέτοιο τρόπο όμως που ν' αντιστοιχεί στις

ανάγκες τις δικές τους και του συστήματος, όχι των εργαζομένων. Καθώς στο ζήτημα θα επανέρθουμε αναλυτικά σε επόμενο φύλλο, εδώ θα αρκεστούμε σε μερικά σημεία. Για το μεν δημόσιο, η σύνδεση των αυξήσεων στους μισθούς με το ζήτημα των ΣΣΕ (με παύλα [-] στην αφίσα της ΑΔΕΔΥ) δηλώνει άρνηση ουσιαστικής διεκδίκησης πραγματικών αυξήσεων, χρησιμοποιώντας τις ΣΣΕ ως διαφυγή. Αυτό δηλώνει κι η τοποθέτηση του αιτήματος επαναφοράς του 13ου και 14ου μισθού (που σημαίνει αύξηση 14%) με μικρά γράμματα, δίπλα στο «ξεπάγωμα της διετίας 2016-17» (ανέβασμα κατά ένα μισθολογικό κλιμάκιο για τους υπαλλήλους ΠΕ και ΤΕ που δουλεύουν από πριν το 2014) και την «κατάργηση της εισφοράς για την ανεργία» (ύψους 2%). Για τον δε ιδιωτικό τομέα, η «επαναρρύθμιση των εργασιακών σχέσεων και του Συλλογικού Εργατικού Δικαίου» που αναφέρει η ΓΣΕΕ καθόλου δεν διασφαλίζει συλλογικές συμβάσεις που πραγματικά αυξάνουν τους μισθούς και διευρύνουν τις κατακτήσεις των εργαζομένων. Δηλώνει την επιθυμία της ΓΣΕΕ να επανέλθει πρώτα απ' όλα η υπογραφή της στον κατώτατο μισθό και συνολικά στη συνδιαχείριση, με ενδεικτική την πρότασή της να χρησιμοποιηθεί «το αποθεματικό του 1,5 δις απ' την πρώην Εργατική Εστία» σαν απάντηση στην ακρίβεια της στέγασης.

Οι εργατοπατέρες επιδιώκουν μια γενική απεργία περιορισμένη στη δική τους λογική υποταγής, συνδιαλλαγής και ανάθεσης. Τη βάζουν δυο μήνες αργότερα με σκοπό να την υπονομεύσουν, να «παγώσουν» τους εργατικούς αγώνες, να επιβάλουν ότι «απεργίες κάνουν μόνο τα τριτοβάθμια». Οι εργαζόμενοι δεν πρέπει να τους κάνουμε τη χάρη. Πρέπει ν' αντιμετωπίσουμε τη γενική απεργία ως αυτό που είναι: μια μάχη δική μας, όχι «δική τους». Μια κεντρική πολιτική μάχη, που πρέπει να δώσουν οι εργαζόμενοι σε κάθε κλάδο και κάθε χώρο δουλειάς. Το διάστημα μέχρι τότε πρέπει ν' αξιοποιηθεί για τη συγκρότηση όρων μαζικής συμμετοχής στην απεργία και στις συγκεντρώσεις. Αυτό σημαίνει όχι «αναμονή» και «υποστολή των αγώνων», αλλά το ακριβώς αντίθετο: την απαίτηση να ενεργοποιηθεί κάθε σωματείο, να γίνουν μαζικές γενικές συνελεύσεις και ν' αναπτυχθούν παντού οι αγώνες που χρειάζονται για τα ιδιαίτερα ζητήματα που κάνει και κινητοποιούν κάθε κλάδο. Σε μια τέτοια κίνηση η γενική απεργία θα μπορέσει πραγματικά ν' αποτελέσει κεντρικό πολιτικό γεγονός, ευκαιρία για μαζικό αγώνα ενάντια στην αντεργατική κι αντιλαϊκή πολιτική.

Η ξεπουλημένη ΓΣΕΕ αναζητά εναγωνίως ρόλο και διεκδικεί τη διαχείριση του ΓΕΜΗΣΟΕ!

Το ότι η ηγεσία της ΓΣΕΕ έχει πάρει οριστικά διαζύγιο με την υπεράσπιση των εργατικών συμφερόντων είναι πλέον κοινός τόπος. Παντελώς απούσα από τις μάχες που δίνουν οι εργαζόμενοι σε μια σειρά κλάδους και χώρους δουλειάς, αυτή η δράκα των γραφειοκρατών αρέσκειται πλέον στο να κάνει κάθε λογής προτάσεις για κάθε λογής ζητήματα προς το σύστημα και τις κυβερνήσεις του. Την ώρα που η εργατική τάξη και οι εργαζόμενοι στενάζουν κάτω από τις απανωτές επιθέσεις που δέχονται στα εργασιακά, μισθολογικά και συνδικαλιστικά τους δικαιώματα, η ΓΣΕΕ αρέσκειται σε μελέτες και δελτία Τύπου. Και την ώρα που η αστική τάξη και η κυβέρνηση της ΝΔ συνοδεύουν την αντεργατική επίθεση με την ευθεία επίθεση σε συνδικάτα, σωματεία και συνδικαλιστές, η ηγεσία της ΓΣΕΕ κάνει ό,τι μπορεί για να υπονομεύσει τις εργατικές αντιστάσεις που συγκροτούνται με κόπο και κόστος.

Μέσα σε αυτήν τους την κατρακύλα, λοιπόν, οι εργατοπατέρες της ΓΣΕΕ έφτασαν στο σημείο να διεκδικούν και τη διαχείριση του... ΓΕΜΗΣΟΕ. Ναι, αυτού του άθλιου μέτρου που προσπάθησε να επιβάλει το τερατούργημα Χατζηδάκη, με στόχο τον ασφυκτικό έλεγχο του συνδικαλισμού και την υπονόμευση της λειτουργίας σωματείων και συνδικάτων. Ένα μέτρο, μάλιστα, που συνάντησε έντονες αντιδράσεις και το οποίο μέχρι σήμερα δεν κατάφερε να επιβληθεί, καθώς είναι πολύ λίγα τα σωματεία που εντάχθηκαν σε αυτό.

Κι όμως, η ξεπουλημένη ΓΣΕΕ στο φυλλάδιο που κυκλοφόρησε ενόψει της ΔΕΘ, στα αιτήματά της αναφέρει μεταξύ άλλων: «Εργατική συμμετοχή στην ψηφιακή μετάβαση και την εφαρμογή νέων τεχνολογιών. Ενίσχυση της προστασίας σε ατομικά και συλλογικά δικαιώματα για την τηλεργασία και την εργασία σε πλατφόρμες στη βάση της πρότασης της ΓΣΕΕ. Μεταβίβαση διαχείρισης της λειτουργίας του ΓΕ.ΜΗ.Σ.Ο.Ε. στη Γ.Σ.Ε.Ε.».

Φυσικά και δεν μας εκπλήσσει. Στην περίοδο της όξυνσης της ταξικής πάλης που έχει επιφέρει η ωμή επίθεση των δυνάμεων του κεφάλαιου, οι ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες -ανίκανες και απρόθυμες να ηγηθούν στους σκληρούς αγώνες που απαιτούνται- αναζητούν ρόλο. Και αυτός ο ρόλος -ντυμένος με τον κουρελιασμένο μανδύα της «υπευθυνότητας»- είναι αναφανδόν στο πλευρό των δυνάμεων της επίθεσης.

Και το ΕΚΑ αναζητά στέγη...

Δεν έχει τελειωμό η επίθεση στα συνδικαλιστικά δικαιώματα και τις ίδιες τις συνδικαλιστικές οργανώσεις. Και δεν είναι λίγες οι φορές που οι δυνάμεις του συστήματος -όταν το απαιτούν τα ταξικά τους συμφέροντα- δείχνουν τα δόντια τους ακόμη και απέναντι στις ανώτερες συνδικαλιστικές ηγεσίες, όσο πειθήνιες και ενδοτικές κι αν είναι. Τα ιδιότυπα «συμβόλαια» που ίσχυαν για δεκαετίες ανάμεσα σε κυβερνήσεις και συνδικαλιστικές ηγεσίες (στην πραγματικότητα, εγγυήσεις συναίνεσης και υποταγής των συνδικαλιστικών ηγεσιών) έχουν πάψει να ισχύουν και κάποιοι «τρέχουν και δεν φτάνουν». Ειδικά ο κρατικοδίαιτος συνδικαλισμός που είχε βολευτεί για δεκαετίες στις κρατικές οικονομικές ενισχύσεις.

Κάπως έτσι προέκυψε και το ζήτημα με τη στέγαση του ΕΚΑ, του μεγαλύτερου εργατικού κέντρου στη χώρα, το οποίο καλείται να βρει νέο κτίριο, καθώς ο προηγούμενος ιδιοκτήτης προτίμησε να το πουλήσει, προκειμένου να μετατραπεί σε ξενοδοχείο («φιλέτο» στην καρδιά της Αθήνας) παρά να αρκестεί στα 6.100 ευρώ του μηνιαίου ενοικίου που πλήρωνε το ΕΚΑ. Και ενώ οι κυρίαρχες παρατάξεις του ΕΚΑ είχαν συνεννοηθεί με τον πρώην υπουργό Εργασίας, Άδωνι Γεωργιάδη, ότι θα τους παραχωρηθεί νέα στέγη, τώρα βρίσκονται μπροστά στην άρνηση της Κεραμέως για κάτι τέτοιο. Πληροφορίες λένε ότι τους προτείνεται να λαμβάνουν γύρω στα 8.000 ευρώ το μήνα, αλλά να βρουν μόνοι τους στέγη.

Το πρόβλημα αφορά και καμιά 60αριά σωματεία που στεγάζονταν στο συγκεκριμένο κτίριο (από τα 416 σωματεία του ΕΚΑ) και τα οποία είχαν με τη σειρά τους βολευτεί στη βάση του δοσμένου πολιτικού συσχετισμού στο ΕΚΑ.

Τρέχει και δεν φτάνει, λοιπόν, η ηγεσία του ΕΚΑ (μαζί και το ΠΑΜΕ). Και αντί να στραφούν στους εργαζόμενους και να απαιτήσουν αγωνιστικά, έχουν αραδιάσει μια σειρά προτάσεις προς το υπουργείο για... άδεια κτίρια που υπάρχουν στο κέντρο της Αθήνας. Βλέπετε, η υπόθεση του ανεξάρτητου από το κράτος ταξικού συνδικαλισμού, δεν χωράει στην «ατζέντα» του αστικού και ρεφορμιστικού συνδικαλισμού που έχει μάθει εδώ και δεκαετίες να αμείβεται με διάφορους τρόπους για τις υπηρεσίες του στο σύστημα.

Σωματείο Μισθωτών Δικηγόρων

Μαζικός αγώνας για ΣΣΕ με πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς κόντρα στις «εικονικές» μάχες!

Είναι γεγονός ότι η καθημερινότητα διαμορφώνεται όλο και πιο ασφυκτική για τον λαό και όλους τους εργαζόμενους. Η ακρίβεια που έχει χτυπήσει κόκκινο σε βασικά αγαθά σε συνδυασμό με τους μισθούς πείνας, φέρνει συνεχώς στο προσκήνιο την ανάγκη για πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς, ώστε να καλύπτεται το αυξημένο κόστος της ζωής.

Άλλωστε, επειδή ακριβώς το αίτημα για αυξήσεις στους μισθούς είναι σήμερα πιο επίκαιρο από ποτέ, το σύστημα, η κυβέρνηση κι η εργοδοσία προσπαθούν να πείσουν ότι πρέπει να συμβιβαστούμε και να συμβαδίσουμε με τις «αντοχές της οικονομίας». Αντί λοιπόν να διεκδικούμε αυξήσεις σε μισθούς ώστε να ζούμε από μια δουλειά, να πρέπει να μπορούμε να δουλεύουμε δύο δουλειές και 13 ώρες τη μέρα, όπως άλλωστε προβλέπει κι ο νόμος Γεωργιάδη. Πρακτικά δηλαδή να ζούμε για να δουλεύουμε όλη μέρα μήπως και βγει ο μήνας...

Βάσει όλων των παραπάνω καταλήγουμε σε δύο συμπεράσματα: 1) η πάλη για ΣΣΕ με αυξήσεις στους μισθούς και διεύρυνση των εργασιακών δικαιωμάτων είναι ζωτικής σημασίας για τους εργαζόμενους σήμερα και 2) η πάλη αυτή δεν είναι μια εύκολη υπόθεση, που αρχίζει και τελειώνει σε μια διακήρυξη για υπογραφή ΣΣΕ εδώ και τώρα, αλλά απαιτεί τη συγκρότηση όρων και τη συσπείρωση του κάθε κλάδου, που θα συγκρουστεί με το κεφάλαιο και την εργοδοσία μέχρι να νικήσει.

Έχοντας τα παραπάνω ως αφετηρία, θα λέγαμε ότι η μέχρι τώρα κίνηση και η δράση που έχει επιλέξει το Σωματείο Μισθωτών Δικηγόρων (ΣΜΔ), το οποίο έχει βάλει μπροστά τους τελευταίους μήνες την κατεύθυνση υπογραφής ΣΣΕ, κινείται μακριά απ' τα πραγματικά επίδικα. Όχι επειδή η πάλη για ΣΣΕ δεν είναι αναγκαία στο σήμερα, αλλά γιατί κανένα βάρος δεν δίνεται ως τώρα στο πώς, ποιος και με ποιον τρόπο θα παλέψει εντέλει για αυτήν τη ΣΣΕ.

Η τελευταία Γενική Συνέλευση που πραγματοποιήθηκε στις 28/09 είναι ενδεικτική. Το γεγονός ότι όλη η συζήτηση επικεντρώθηκε μόνο στην αντιπαράθεση μεταξύ των δύο δυνάμεων που είναι στο ΔΣ (ΠΑΜΕ και ΑΝΤΙΡΡΗΣΗ, στην οποία παρεμβαίνουν το ΝΑΡ και η ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΗ) για το ποια απ' τις δύο έχει το πιο καλό σχέδιο ΣΣΕ, χωρίς να ανοιχτεί καθόλου το ζήτημα του πώς θα συγκροτηθεί ο κλάδος για να παλέψει για αυτή τη ΣΣΕ, είναι ενδεικτικό του πώς βλέπει η κάθε δύναμη που παρεμβαίνει στο σωματείο τη μάχη για υπογραφή ΣΣΕ. Αν δηλαδή θεωρεί ότι είναι μια μάχη που πρέπει να δοθεί με ουσιαστικούς όρους φέρνοντας τον κλάδο σε σύγκρουση με το κράτος και τους μηχανισμούς του, ή αν απλά θα τίθεται με όρους εικονικής πραγματικότητας.

Απ' την πλευρά της η Ταξική Πορεία έθεσε ότι η μάχη για ΣΣΕ είναι μια μάχη παρατεταμένη και με διάρκεια που δεν αφορά μόνο το ΣΜΔ αλλά συνολικά το εργατικό κίνημα και τη δυνατότητά του να τα βάλει με την αποσυγκρότηση, τη διαλυτική κατάσταση στα σωματεία και την ήττα. Ένας τέτοιος αγώνας απαιτεί την άμεση και μαχητική εμπλοκή της Βάσης του σωματείου. Μέσα από συχνές

γενικές συνελεύσεις, μέσα απ' την πολιτικοποίηση του κόσμου, μέσα από παρεμβάσεις στους χώρους δουλειάς και με στόχο τη μαζικοποίηση του σωματείου. Έτσι θα μπορέσει να ενισχυθεί η πάλη για υπογραφή ΣΣΕ με πραγματικές αυξήσεις και θα πιεστεί η εργοδοσία για να υπογράψει ΣΣΕ.

Η έκβαση ενός τέτοιου αγώνα δεν θα κριθεί βασικά απ' το πόσο «ολοκληρωμένο» και «νομικά άρτιο» είναι το περιεχόμενο της σύμβασης, αλλά απ' το κατά πόσο ο κλάδος κι η βάση του σωματείου είναι προετοιμασμένη και αποφασισμένη να δώσει μια μάχη με διάρκεια και βάθος. Αυτή η κατεύθυνση πρέπει να παλευτεί τόσο στο ΣΜΔ, όσο και στο σύνολο των εργαζομένων για να μπορέσει ο αγώνας για συλλογικές συμβάσεις με πραγματικές αυξήσεις στους μισθούς να φέρει νίκες και να βελτιώσει τη ζωή των εργαζομένων.



Πολλαπλά τα προβλήματα για τους εργαζόμενους στους δήμους

Με σωρεία προβλημάτων βρίσκονται αντιμέτωποι οι εργαζόμενοι στους δήμους καθώς οξύνεται η αντιλαϊκή πολιτική του συστήματος. Η κυβέρνηση ρίχνει το μπαλάκι για τα προβλήματα στις τοπικές δημοτικές αρχές και από την πλευρά τους οι δήμαρχοι στην κυβέρνηση, με μόνιμη αιτιολόγηση την υποχρηματοδότηση των δήμων. Μ' αυτή τη δικαιολογία, το βάρος των προβλημάτων πέφτει πάνω στους εργαζόμενους αλλά και τους δημότες. Ελλείψεις στις υποδομές των υπηρεσιών, μη χορήγηση των μέτρων προστασίας στους εργαζόμενους, μη ασφαλείς συνθήκες εργασίας, κι ένα προσωπικό που συνεχώς μειώνεται χωρίς αντικατάσταση με μόνιμο προσωπικό και -σε πολλές περιπτώσεις- ούτε με συμβασιούχους. Οι προσλήψεις γίνονται με το σταγονόμετρο και αυξάνεται ο όγκος έργων και υπηρεσιών που ανατίθενται σε ιδιώτες εργολάβους. Άλλωστε αυτό αποτελεί συχνά προϋπόθεση για χρηματοδότηση απ' το κεντρικό κράτος.

Εργαζόμενοι στους δήμους καλούνται χωρίς μέτρα προστασίας να βγάλουν τη δουλειά για δύο και τρία άτομα. Όλο και περισσότερο, καλούνται να κάνουν τη δουλειά και χωρίς γνώση και εμπειρία, καθώς οι παλιότεροι συνταξιοδοτούνται χωρίς κάποιο πλάνο αντικατάστασης. Βρίσκονται λοιπόν μόνιμα σε κίνδυνο της σωματικής τους ακεραιότητας, ακόμα και της ίδιας της ζωής τους. Μόνο λίγα δεν είναι τα περιστατικά με εργαζόμενους στους ΟΤΑ που χάσανε τη ζωή τους ή έχουν τραυματιστεί σοβαρά τα τελευταία χρόνια την ώρα της δουλειάς, εξαιτίας της εντατικοποίησης και της έλλειψης μέτρων

ασφάλειας.

Στους δημοτικούς παιδικούς σταθμούς η κατάσταση κάθε χρόνο γίνεται χειρότερη. Οι εργαζόμενοι βιώνουν την εντατικοποίηση όλο και πιο έντονα, παιδιά μένουν εκτός σταθμών ενώ οι γονείς πιέζονται όλο και πιο πολύ απ' τις βάρβαρες εργασιακές συνθήκες. Όλα τα παραπάνω οδηγούν στη μετατροπή των σταθμών σε παιδοφυλακτήρια χωρίς τη σωστή φροντίδα των παιδιών, με αντιπαιδαγωγικές συνθήκες και ιδρυματοποίηση των παιδιών απ' τη βρεφική ηλικία προκειμένου οι γονείς ν' ανταπεξέλθουν στον εργασιακό μεσαίωνα που επιβάλλει το σύστημα, με δουλειά χωρίς ωράριο και δικαιώματα.

Ένα απ' τα πολύ βασικά προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι εργαζόμενοι στους δήμους, όπως κι ο υπόλοιπος εργαζόμενος λαός, είναι το βιοποριστικό. Με μισθούς που παραμένουν χωρίς καμιά πραγματική αύξηση τα τελευταία 13 χρόνια τη στιγμή που το κόστος ζωής (ενοίκια, τρόφιμα, περίθαλψη, ρεύμα κ.ά.) έχει αυξηθεί τραγικά. Καταργήθηκαν μέσα σ' ένα βράδυ όλα τα επιδόματα μαζί με τον 13ο και 14ο μισθό, χωρίς ποτέ να ενσωματωθούν στον βασικό μισθό. Αυτή τη στιγμή, ο βασικός μισθός των εργαζομένων στους ΟΤΑ, όπως και στο υπόλοιπο δημόσιο, δεν ανταποκρίνεται ούτε καν στις βασικές ανάγκες διαβίωσης.

Με σκοπό τη μείωση του κόστους των «παροχών» προς τους εργαζόμενους, η κυβέρνηση κατέθεσε στη Βουλή νομοσχέδιο που προβλέπει την κατάργηση της παροχής γάλακτος, το οποίο περιλαμβάνεται στα μέσα ατομικής προστασίας των εργαζομέ-

νων στους δήμους (όπως και σε άλλους κλάδους με ανθυγιεινές συνθήκες). Στη θέση του θα δίνεται ένα ποσό 300€ τον χρόνο, σε μορφή επιδόματος και χωρίς να ενσωματώνεται στον μισθό. Οι εργαζόμενοι γνωρίζουν βέβαια, κι απ' την εμπειρία του παρελθόντος, ότι τέτοια επιδόματα μπορούν να κοπούν ανά πάσα στιγμή. Η δε ακρίβεια θα το συρρικνώνει σε μόνιμη βάση.

Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες της ΑΔΕΔΥ και της ΠΟΕ-ΟΤΑ κωφεύουν στα προβλήματα των εργαζομένων, ενώ καμιά κουβέντα δεν γίνεται για την κεντρικού χαρακτήρα επίθεση μέσω της αξιολόγησης. Τη στιγμή που οι εργαζόμενοι βιώνουν τόσα προβλήματα, καλούνται και να «βαθμολογηθούν», σε μια διαδικασία που προωθεί τον κατακερματισμό, την υποταγή και την τρομοκρατία, απειλώντας το δικαίωμα στη δουλειά. Οι κυρίαρχες δυνάμεις στον κλάδο ουσιαστικά συναινούν και βάζουν πλάτη στην πολιτική του συστήματος και στις δυο πλευρές της: την αντεργατική και την αντιλαϊκή. Η έλλειψη οποιασδήποτε απεργιακής κινητοποίησης στον κλάδο εδώ και μήνες, αλλά κι η συνήθης τακτική της διάσπασης των εργαζομένων στους δήμους ανάλογα με την ειδικότητα και το αντικείμενο, με ξεχωριστές κινητοποιήσεις (όποτε γίνονται), υπονομεύουν τη συγκρότηση και τους αγώνες που έχουν ανάγκη οι εργαζόμενοι. Η κατεύθυνση της συγκρότησης των δυνάμεων των ίδιων των εργαζομένων, με ενότητα και μαζική ενεργοποίηση απέναντι στην επίθεση, με τον λαό στο πλευρό τους, είναι η μόνη που μπορεί ν' ανοίξει δρόμους απάντησης στα πολλαπλά προβλήματα.

Η «χρήσιμη βία» και η «επικίνδυνη οργή» των μαθητών

Ο άγριος ξυλοδαρμός της 14χρονης στη Γλυφάδα από ομάδα 30 συνομηλίκων της καταγράφηκε σε βίντεο που προβλήθηκε παντού. Η περιφρόνηση της ζωής και η σκληρότητα των εφήβων σοκάρουν. Μένει άναυδος όποιος ακούει ή διαβάζει πώς βίασαν δύο νήπια (;) τον πεντάχρονο συμμαθητή τους μέσα στην τουαλέτα νηπιαγωγείου της Αλεξανδρούπολης. Πρόκειται για δυο ακραία περιστατικά ενός σχεδόν καθημερινού φαινομένου ανάμεσα σε ανήλικους μαθητές, μέσα κι έξω από τα σχολεία. Σύμφωνα με τα στοιχεία της αστυνομίας, το πρώτο 8μηνο του 2023 καταγράφηκαν 4.875 περιστατικά βίας από ανήλικους, 383 από αυτούς συνελήφθησαν, ενώ το αντίστοιχο διάστημα του 2024 καταγράφηκαν 7.180 περιστατικά με 666 συλλήψεις.

Η κυβέρνηση και τα ΜΜΕ φουσκώνουν κι άλλο τα νούμερα, προβάλλουν υπερβολικά τις λεπτομέρειες, στιγματίζουν συγκεκριμένα παιδιά και δίνουν την εικόνα πως ρέπει προς την παραβατικότητα η πλειοψηφία των μαθητών. Η πραγματικότητα αντιστρέφεται, αν ληφθεί υπόψη μόνο αυτή η πλευρά. Στο σχολείο αλλά κι έξω από αυτό δεν δίνει τον τόνο η βία των μαθητών αλλά η βία κατά των μαθητών.

Τα περιστατικά βίας είναι βούτυρο στο ψωμί της κυβέρνησης, που με τη βοήθεια των ΜΜΕ φέρνει τα πάντα στα μέτρα της και μεταβιβάζει τις ευθύνες της κυρίως στους γονείς. Η αλήθεια είναι πως η οικογένεια παίζει έναν σημαντικό αλλά δευτερεύοντα ρόλο στη διαπαιδαγώγηση των παιδιών. Τα αισθήματα ανησυχίας και αγανάκτησης που δημιουργούνται στο λαό μπροστά «στην κατάσταση των παιδιών» πρέπει να καταλήγουν στη συνειδητοποίηση πως αιτία είναι η οργάνωση της κοινωνίας που είναι βίαιη και άδικη. Μέσα σε αυτή την κοινωνία ζουν οι γονείς, η συντριπτική πλειοψηφία των οποίων προσπαθεί να επιβιώσει δουλεύοντας ατέλειωτες ώρες, αλλοτριωμένοι και οι ίδιοι μέσα σε έναν κόσμο που σαπίζει. Με τα ιδανικά του συστήματος, που δικαιολογούν τη δική τους καταπίεση, διαπαιδαγωγούν οι περισσότεροι γονείς τα παιδιά τους.

Ο κόσμος των παιδιών είναι ο κόσμος των μεγάλων. Δεν γίνεται τα παιδιά να έχουν άλλες ηθικές αξίες από αυτές που είναι κυρίαρχες. Είναι διάχυτη η αντίληψη πως για την περιφρούρηση του εαυτού μας και όσων θεωρούμε δικά μας μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε κάθε μέσο, συμπεριλαμβανομένης και της βίας. «Μου πήρε το μολύβι και τον χτύπησα», «είναι σπασίκλας, γι' αυτό θα τον δέιρουμε», «με πρόσβαλε και θα το μετανιώσει», είναι συνηθισμένα λόγια μαθητών. Τα παιδιά ακούγονται σκληρά γιατί μεταφέρουν αλογόκριτα την κυρίαρχη ιδεολογία. Οι παιδικές συμμορίες αναπαράγουν αυθόρμητα τις αστικές σχέσεις πειθαρχίας και καταπίεσης. Τα παιδιά και οι έφηβοι που υιοθετούν τις μεθόδους βίας του συστήματος δεν το αμφισβητούν αλλά υποτάσσονται σε αυτό. Η βία ανάμεσα στους ανήλικους είναι χρήσιμη για το σύστημα γιατί το δικαιώνουν και το αναπαράγουν.

Στο κλίμα που δημιουργεί η προπαγάνδα περί ατιμωρησίας των δραστών, ασυδοσίας των μαθητών, ανεπάρκειας των εκπαιδευτικών και ανευθυνότητας των γονιών κρύβει η κυβέρνηση το πρό-

σωπο και τους στόχους της. Από κυνηγός κεφαλών των μαθητών εμφανίζεται ως προστάτης τους για να τιμωρεί όποιον θέλει και να καταστέλλει όποια δράση την ενοχλεί. Φρόντισε, ήδη από πέρσι, να χαρακτηρίσει τις καταλήψεις σχολική βία (bullying), να περάσει κανονισμούς λειτουργίας που εξοντώνουν με τηλεκπαίδευση, αποβολές, διαγραφές και τρομοκρατία τους αγωνιστές μαθητές.

Η αστυνομία μπεινοβγαίνει στα σχολεία σαν να είναι σπίτι της. Οκτακόσιες αποβολές δόθηκαν την πρώτη εβδομάδα λειτουργίας των σχολείων για χρήση κινητού και η αστυνομία συνέλαβε μαθητές που πρωτοστάτησαν σε κινητοποιήσεις ενάντια στις συγχωνεύσεις. Στις 30 Σεπτεμβρίου, η κυβέρνηση ανακοίνωσε την αυστηροποίηση των ποινών για τους ανήλικους που βιαιοπραγούν και τους γονείς τους, την επιβολή προστίμων και τη μείωση του ορίου ανηλικότητας για την ποινική ευθύνη, από τα 15 στα 14 χρόνια. Έτσι, θα οδηγούνται στη φυλακή 14χρονα παιδιά. Τα μέτρα κατά της βίας είναι πολύ βίαια.

Στα περιστατικά βίας μεταξύ ανηλικών υπάρχουν μόνο θύματα. Η τιμωρία δεν βελτίωσε ποτέ κανέναν, αλλά δεν μπορεί το σύστημα να λειτουργήσει παρά μόνο τιμωρητικά. Ο μαθητής που θα παραπονεθεί στο δάσκαλο για συμμαθητή του περιμένει να δει την τιμωρία που θα του δώσει. Όμως, το παιδί που καταστρέφει, κοροϊδεύει, βιάζει, εκβιάζει, που μας κάνει να θυμώνουμε, χρειάζεται βοήθεια. Όπως τόνισε σε συνέντευξή της η εκπρόσωπος της αστυνομίας, τα παιδιά που συλλαμβάνονται «δεν έχουν αντιληφθεί τη σοβαρότητα όσων έχουν διαπράξει. Θεωρούν πως κάνουν πλάκα ή πως αμύνονται». Η βοήθεια είναι λογική να ξεκινάει από την προσωπική στήριξη του παιδιού, αλλά είναι λειψή αν μείνει εκεί. Όχι μόνο για τα παιδιά, αλλά για τον καθημένο, δεν μπορούμε να αναβάλλουμε για αργότερα να σπάσει η κατάσταση που κάνει ανήλικους και ενήλικους να χάνουν την ανθρωπιά τους.

Δεν ανακαλύπτουμε τον τροχό αν



πούμε πως η έλλειψη αντιστάσεων και αγώνων μεταφράζεται σε έλλειψη συλλογικότητας και σε προσωπικά αδιέξοδα. Η απαισιοδοξία της ήττας και της κινηματικής νηνεμίας μπορεί να γίνει εύκολα κυνισμός. Έρμα δεν υπάρχει πουθενά να κρατηθούν ισορροπίες. Έτσι, ένα 5χρονο μπορεί να βλέπει πορνό ταινία και οι έφηβοι να νομίζουν πως τα ραντεβού για ξυλοδαρμό είναι παχνίδι.

Τα παιδιά σήμερα δεν είναι καλομαθημένα, αλλά πολύ καταπιεσμένα. Οι μαθητές δεν έχουν ελεύθερο χρόνο, ανοικτό δρόμο και δεν βλέπουν προοπτική. Το σχολείο γίνεται όλο και πιο απαιτητικό, πιο αυστηρό, πιο καταπιεστικό. Δεν έχει στα παιδιά καμιά εμπιστοσύνη. Πρέπει πάντα να προσπαθούν και να είναι υπό παρακολούθηση, τάχα για την πρόοδο και για την ασφάλειά τους. Σε μια κοινωνία που σαπίζει, σε ένα σχολείο που τα βασανίζει, τα παιδιά συσσωρεύουν οργή. Μια μικρή μερίδα μαθητών την εξαντλεί με λάθος τρόπο, σε λάθος κατεύθυνση και στην τυφλή βία. Η πλειοψηφία, προς

το παρόν, περιμένει και σιγοβράζει.

Το σύστημα φοβάται την οργή των μαθητών. Ξέρει πως τα παιδιά είναι ικανά να εξεγερθούν, όχι μόνο ενάντια σε ό,τι τα καταπιέζει αλλά ακόμη κι ενάντια σε ό,τι καταπιέζει το λαό. Το άδικο τα εξοργίζει και οι δίκαιοι αγώνες τα ενθουσιάζουν. Είδαμε τους μαθητές στον ξεσηκωμό του λαού στα Τέμπη, βλέπουμε πώς τους συγκινεί ο αγώνας του λαού της Παλαιστίνης.

Ας μην είμαστε απλοί παρατηρητές. Να προσπαθήσουμε να αποκαλύψουμε στα παιδιά τις βαθιές αιτίες της καταπίεσής τους, να τους δείξουμε την πραγματικότητα της κοινωνίας, να δουν πόσοι καταπιέζονται, για να καταλάβουν ότι θύμα είναι πάντα ο λαός και εκθρόνος το καπιταλιστικό/ιμπεριαλιστικό σύστημα. Οι μαθητές είναι σαν μελίσοι που επιτίθεται σύσσωμο στον εκθρόνο. Όταν ακούσουμε το βουητό του, θα δούμε πως το σύστημα το τρέφει κάθε είδους βία και το φοβίζει μόνο η επαναστατική.



ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΠΙΕΡΡΑΚΑΚΗΣ - Υπουργός Παιδείας



Πάμε Δανάη
Πρωτεύουσα

«Η ΑΠΑΓΟΡΕΥΣΗ ΓΙΑ ΤΑ ΚΙΝΗΤΑ ΘΑ ΦΡΕΝΑΡΕΙ ΤΟ BULLYING»

09:01.17
www.megatv.com
ΤΗΛΕΦΩΝΟ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ: 210 7547200
κοινωνία ώρα

Με το ερώτημα της «δυσνητικής αργίας» στους αγωνιστές εκπαιδευτικούς κλιμακώνεται η διωκτική μανία του υπουργείου Παιδείας Οι εκπαιδευτικοί δεν θα σκύψουν το κεφάλι!

Οι νοσταλγοί σκοτεινών εποχών διώξεων και τρομοκρατίας θα πάρουν την απάντηση που τους αξίζει: αντίσταση και αγώνα μέχρι να πάρουν πίσω όλες τις διώξεις!

Το πρωί της Τετάρτης 2 Οκτωβρίου, έναν μόλις μήνα μετά την έναρξη της σχολικής χρονιάς, η διοίκηση του υπουργείου Παιδείας έδειξε πιο καθαρά από κάθε άλλη φορά το αποκρουστικό, φασιστικό της πρόσωπο! Η αγωνίστρια εκπαιδευτικός Χρύσα Χοτζόγλου, μέλος των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών και της Ενότητας Αντίστασης Ανατροπής Πειραιά, κλήθηκε σε ακρόαση από το Πειθαρχικό Συμβούλιο της Περιφερειακής Διεύθυνσης Εκπαίδευσης Αττικής, προκειμένου να γνωμοδοτήσει για το αν θα τεθεί ή όχι ΣΕ ΔΥΝΗΤΙΚΗ ΑΡΓΙΑ μέχρι να διενεργηθεί το Πειθαρχικό, διαδικασία που μπορεί να διαρκέσει 3 και 4 χρόνια! Θεωρείται βέβαιο ότι αντίστοιχη (ή ίσως και πιο άμεση και αυτόματη διαδικασία, ως αναπληρωτής) θα λάβει και ο αναπληρωτής εκπαιδευτικός Δημήτρης Χατζούλακης, μέλος του ΔΣ της ΕΛΜΕ Πειραιά, μέλος των Αγωνιστικών Κινήσεων Εκπαιδευτικών και της Ενότητας Αντίστασης Ανατροπής Πειραιά. Οι δύο αγωνιστές συμμετείχαν, μαζί με μαθητές και συναδέλφους, σε πετυχημένη κινητοποίηση ενάντια στην αξιολογική διαδικασία στο σχολείο της Χ.Χ. Για την υποδειγματική αγωνιστική τους στάση και -κυρίως- επειδή συμμετείχαν με τους μαθητές τους απέναντι στους ανεπιθύμητους από όλη την εκπαιδευτική κοινότητα αξιολογητές, η εκδικητική λύσσα της διοίκησης τους φόρτωσε την κατηγορία της «χαρακτηριστικώς ανάρμοστης συμπεριφοράς εντός υπηρεσίας». Τα σχόλια περιττεύουν. Τονίζουμε ότι ο Δ.Χ., ως αναπληρωτής, είναι πιθανό να υποστεί ΑΥΤΟΔΙΚΑΙΗ ΛΗΞΗ ΣΥΜΒΑΣΗΣ (ΑΠΟΛΥΣΗ) με υπουργική απόφαση! Στη δίωξή τους έχει χρησιμοποιηθεί και ο νέος ποινικός κώδικας και η διάταξη για τις «φωνασίες» σε εκπαιδευτικούς χώρους!

Μέχρι την ώρα που γράφεται το άρθρο, παρόμοια κλήση έχει λάβει και ο -συνταξιούχος πλέον- Γιώργος Καββαδίας, μέλος της ίδιας παράταξης και πρώην μέλος του ΔΣ της ΕΛΜΕ Πειραιά, με το ερώτημα επίσης της δυσνητικής αργίας μέχρι τη διενέργεια του Πειθαρχικού για μία -δεν γνωρίζουμε ακόμα ποια (!)- εκ των πολλών διώξεων που έχουν ασκηθεί στον επί σαράντα και πλέον χρόνια αγωνιστή εκπαιδευτικό. Είτε πρόκειται για τη συμμετοχή του στην κινητοποίηση ενάντια στον διαγωνισμό PISA, είτε για την αρθογραφία του που άσκησε «κακόβουλη κριτική στην προϊστάμενη αρχή» και παρά το κωμικοτραγικό του πράγματος, δεν γνωρίζουμε ποιες μπορεί να είναι οι συνέπειες της κλήσης αυτής στη διαδικασία συνταξιοδότησής του. Τις επόμενες ημέρες, όποιος εκπαιδευτικός έχει δεχτεί δίωξη για συνδικαλιστική δράση και ιδιαίτερα τα μέλη της στοχοποιημένης παράταξης της Ενότητας Αντίστασης Ανατροπής Πειραιά, είναι πιθανό να λάβει παρόμοια κλήση. Τα γεγονότα τρέχουν, η βιομηχανία των διώξεων παίρνει όλο και πιο επικίνδυνες διαστάσεις και όλες οι εξελίξεις δείχνουν πως η επίθεση που δεχόμαστε ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ ΑΝ ΔΕΝ ΤΗΝ ΣΤΑΜΑΤΗΣΟΥΜΕ.

Οι μηχανισμοί πειθάρχησης και τρομοκράτησης οποιουδήποτε τολμά να αντισταθεί στη βαρβαρότητα που επελαύνει ακάθεκτη σε όλους τους τομείς της εκ-

παίδευσης (όπως εξάλλου και της υγείας) δεν έχουν προηγούμενο στην πρόσφατη ιστορία! Η απειλή της δυσνητικής αργίας για συνδικαλιστική δράση είναι πρωτοφανής στα χρόνια της Μεταπολίτευσης. Και αποτελεί προσβολή όχι μόνο για τους εκπαιδευτικούς, αλλά για κάθε εργαζόμενο. Δεν πρέπει όμως να μας κάνει εντύπωση. Ο πρόσφατος Νέος Ποινικός Κώδικας, μαζί με ένα πλήρες νομικό οπλοστάσιο κουντικής εμπνεύσεως, έχει σχεδιαστεί γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο. Για να καταστείλει κάθε αντίδραση, για να επιβάλλει την υποταγή σε μια πολιτική που διαλύει τα δικαιώματα των εργαζομένων και της νεολαίας. Για να περάσουν «αβρόχοις ποσει», η ΕΒΕ, η Τράπεζα Θεμάτων, το Εθνικό Απολυτήριο αλλά και η αυστηροποίηση των ποινών, οι συγχωνεύσεις των τμημάτων και οι κάθε είδους μηχανορραφίες που εξοβελίζουν τα παιδιά των λαϊκών οικογενιών από την Τριτοβάθμια και τη Δευτεροβάθμια εκπαίδευση και τα στρέφουν προς τη φθηνή κατάρτιση. Αυτή που παράγει σκυφτούς, φτηνούς κι ευέλικτους εργαζόμενους, που έχουν προετοιμαστεί από ακόμα πιο σκυφτούς, φτωχούς και τρομοκρατημένους δασκάλους. Στην εκπαίδευση και στην κοινωνία που οραματίζονται, κάθε φωνή αντίστασης, κάθε αγωνιστικό σύνθημα ονομάζεται «φωνασσία» και διώκεται. Η ελεύθερη διατύπωση άποψης ονομάζεται «κακόβουλη κριτική» και διώκεται. Η προπαγάνδη της απεργίας ονομάζεται «ανάρμοστη συμπεριφορά εντός υπηρεσίας» και διώκεται, η συμμετοχή σε μια πορεία που δεν τηρεί όλους τους τύπους μπορεί να είναι «ανάρμοστη συμπεριφορά εκτός υπηρεσίας» και επίσης διώκεται. Αλλά για άλλη μια φορά λογαριάζουν χωρίς τον ξενόδοχο.

Οι εκπαιδευτικοί δεν θα σκύψουν το κεφάλι και δεν θα σωπάσουμε! Ούτε θα περιμένουμε τις συνδικαλιστικές ηγεσίες να μας καϊδέψουν πατρικά και μετά να μας πουλήσουν. Θα στηριχτούμε ο ένας στον άλλον, θα σταθούμε όρθιοι και θα αγωνιστούμε! Θα βγούμε στον δρόμο, θα απεργήσουμε, θα διαδηλώσουμε, και θα κάνουμε ό,τι χρειαστεί, για όσο χρειαστεί, μέχρι να παρθούν πίσω ΟΛΕΣ ΟΙ ΔΙΩΞΕΙΣ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΣΥΝΑΔΕΛΦΩΝ ΜΑΣ!

Σε αυτή την κεντρική, ζωτικής σημασίας μάχη που έχουμε μπροστά μας, καλούμε κάθε αγωνιστή και κάθε αγωνίστρια, κάθε εργαζόμενο και κάθε νέο, να ενώσει τη φωνή του με τη δική μας και να σηκώσει το θέμα ψηλά με κάθε τρόπο. Να γίνει υπόθεση μάχης και αξιοπρέπειας σε κάθε σωματείο. Να οργανώσουμε τη συλλογική μας αντίσταση και να μην κάνουμε βήμα πίσω! Μέχρι να νικήσουμε! Άλλη επιλογή δεν υπάρχει!

ΟΛΟΙ ΣΤΙΣ ΣΤΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ 9/10 ΚΑΙ ΣΤΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΣΤΟ ΔΗΜ.ΘΕΑΤΡΟ ΠΕΙΡΑΙΑ ΣΤΙΣ 13.00 ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΙΣ ΔΙΩΞΕΙΣ!

ΟΛΟΙ ΣΤΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ 23/10 (ΗΜΕΡΑ ΚΛΗΤΕΥΣΗΣ ΣΤΟ ΠΕΙΘΑΡΧΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ) ΣΤΟ ΜΕΓΑΡΟ ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΑΤΤΙΚΗΣ - ΣΤΑΣΕΙΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ ΠΟΥ ΝΑ ΟΔΗΓΗΣΟΥΝ ΣΕ 24ΩΡΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ, ΤΑ ΣΩΜΑΤΕΙΑ, ΤΗ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ

Θεσσαλονίκη

Η πολιτική του ταξικού και «φθηνού» σχολείου απειλεί τους μαθητές!

Λίγο έλειψε να θρηνησουμε θύματα από την πτώση σοβάδων στο 3ο ΓΕΛ Θεσσαλονίκης την προηγούμενη εβδομάδα. Ευτυχώς, στη συγκεκριμένη τάξη εκείνη τη μέρα έλειπαν πολλοί μαθητές/-τριες και με παρότρυνση των εκπαιδευτικών, όσοι παραβρίσκονταν κάθισαν στα μπροστινά θρανία.

Το παραπάνω περιστατικό μόνο τυχαίο δεν είναι. Είναι ένα ακόμη δείγμα της ακαταλληλότητας χιλιάδων σχολικών κτιρίων σε όλη τη χώρα. Αποκλειστικοί υπεύθυνοι για την επικίνδυνη αυτή κατάσταση που απειλεί καθημερινά μαθητές και εκπαιδευτικούς είναι η κυβέρνηση και το υπουργείο Παιδείας. Ενώ γνωρίζουν πολύ καλά τα τεράστια προβλήματα των σχολικών υποδομών, προκλητικά αδιαφορούν για την ασφάλεια χιλιάδων μαθητών.

Στη συγκεκριμένη, μάλιστα, περίπτωση, οι εκπαιδευτικοί του σχολείου αυτού καθώς και του 3ου Γυμνασίου είχαν ήδη από το καλοκαίρι προειδοποιήσει τη Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Ανατολικής Θεσσαλονίκης, αλλά και την περιφέρεια κεντρικής Μακεδονίας, για την ακαταλληλότητα πολλών αιθουσών. Διεύθυνση και Περιφέρεια, αντί να στείλουν την τεχνική υπηρεσία για τις απαραίτητες εργασίες, αδιαφόρησαν πλήρως. Και όχι μόνο αυτό. Προωθώντας την ταξική πολιτική των συγχωνεύσεων τμημάτων, έδωσαν εντολή να διαχωριστούν με γυψοσανίδες τάξεις του 3ου Γυμνασίου-Λυκείου, προκειμένου να μεταφερθούν σε αυτές οι μαθητές του Διαπολιτισμικού Λυκείου, που ετοιμάζονται να το μετεγκαταστήσουν εκεί.

Απέναντι σε αυτή την απαράδεκτη και επικίνδυνη για την ασφάλεια και τη ζωή των μαθητών πολιτική κυβέρνησης, Υπουργείου, Διεύθυνσης και Περιφέρειας, οι εκπαιδευτικοί του σχολείου συντονίζουν τις ενέργειές τους με μαθητές και γονείς, προκειμένου να διασφαλίσουν στοιχειωδώς ανθρώπινες και ασφαλείς συνθήκες για τους μαθητές. Τέτοιες απαραίτητες κινήσεις και κινητοποιήσεις είναι ανάγκη να συνδέονται με τις υπόλοιπες πλευρές της κυβερνητικής επίθεσης στον χώρο της εκπαίδευσης (αδιοριστία, φτωχοποίηση, αξιολόγηση, διώξεις κ.ά.) και να προετοιμάζουν την κεντρική αντιπαράθεση των εκπαιδευτικών με την αντιλαϊκή πολιτική της κυβέρνησης.

ΟΡΙΖΟΥΜΕ

Την ακρόασή σας την Τετάρτη 23/10/2024 κι ώρα 11:00 πμ., στην ανωτέρω ταχ. δ/νση, ενώπιον του Α1' Τμήματος του Πρωτοβάθμιου Πειθαρχικού Συμβουλίου της Περιφερειακής Διεύθυνσης Εκπαίδευσης Αττικής, το οποίο έχει κληθεί, βάσει του ως άνω σχετ. (5) εγγράφου, να γνωμοδοτήσει σχετικά με την θέση σας ή μη σε δυσνητική αργία σύμφωνα με την διαδικασία του άρθρου 104 του Ν. 3528/2007, όπως τροποποιήθηκε και ισχύει.

Μπορείτε, εάν το επιθυμείτε, εντός τριών (03) ημερών από την παραλαβή του παρόντος εγγράφου, να προσκομίσετε υπόμνημα απευθείας στο ΠΠΣ-Α1, κατόπιν τηλεφωνικής συνεννόησης.

Παρεμβάσεις αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη

Μαζικές παρεμβάσεις αλληλεγγύης στον Παλαιστινιακό λαό πραγματοποιήθηκαν σε γειτονιές της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης ως μια άμεση πρώτη καταγγελία στη νέα σφαγή του κράτους-δολοφόνου των σιωνιστών, που ενώ συνεχίζει τη γενοκτονία απέναντι στον λαό της Παλαιστίνης, αιματοκυλάει τώρα και τον λαό του Λιβάνου. Μια σφαγή που μετράει χιλιάδες νεκρούς, μεταξύ των οποίων πολλοί άμαχοι, γυναίκες και παιδιά. Μια σφαγή που γίνεται με τη στήριξη και τη συνενοχή των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ-ΕΕ.

Το Σάββατο 21/9 η πρωτοβουλία των Οργανώσεων & Συλλογικοτήτων της πόλης στην οποία συμμετέχει και το ΚΚΕ(μ-λ), είχε καλέσει σε μαζική παρέμβαση στη δυτική πλευρά της Θεσσαλονίκης. Στις 12:00 το μεσημέρι συγκεντρώθηκαν στην πλατεία Επταλόφου, στους Αμπελόκηπους οι δεκάδες αγωνιστές που συμμετείχαν σε αυτή. Με σύνθημα στο κοινό πανό «Όχι στη γενοκτονία του Παλαιστινιακού λαού. Νίκη στην Παλαιστινιακή αντίσταση», με ντουντούκα, αφίσες και συνθήματα καλούσαν τον κόσμο να συμμετέχει στην ανοιχτή συζήτηση της Δευτέρας 30 Σεπτεμβρη στις 7:00μμ στο Εργατικό Κέντρο Θεσσαλονίκης και στη διαδήλωση το Σάββατο 5 Οκτώβρη στις 12:00μμ στο Άγαλμα Βενιζέλου για τον 1 χρόνο της μαζικής σφαγής του Παλαιστινιακού λα-

ού. Ακολούθησε σύντομη πορεία σε κεντρικό δρόμο των Αμπελοκήπων με κατάληξη τη μαζική λαϊκή αγορά της Ξηροκρήνης, όπου και ολοκληρώθηκε με επιτυχία η παρέμβαση.

Αθήνα

Στην Αθήνα σε κινητοποίηση κάλεσαν οργανώσεις και συλλογικότητες της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, μεταξύ των οποίων και το ΚΚΕ(μ-λ) την Πέμπτη 26/9 έξω από την Ισραηλινή πρεσβεία. Οι συγκεντρωμένοι παρέμειναν για αρκετή ώρα έξω από την πρεσβεία των σιωνιστών παρά την έντονη αστυνομοκρατία. Ακολούθησε πορεία μέχρι το μετρό της Πανόρμου, όπου συμμετείχαν με πανό το ΚΚΕ(μ-λ), ο Διαρκής Αγώνας, ο πολιτικός χώρος Ηλέκτρα Αποστόλου, η Ταξική Αντεπίθεση και άλλες συλλογικότητες.

Οι υπόλοιπες δυνάμεις της Αριστεράς επικαλέστηκαν τους αρνητικούς συσχετισμούς του κινήματος προκειμένου να απέχουν από το κάλεσμα. Θεωρούμε πως υποτιμήθηκε η ανάγκη άμεσης καταγγελίας του λουτρού αίματος. Από ότι φαίνεται, οι οργανώσεις αυτές δεν θεωρούν ότι πρέπει να συμβάλλουν στη διαμόρφωση όρων για την ανάπτυξη αντιιμπεριαλιστικού-αντιπολεμικού κινήματος στη χώρα, που θα σταθεί ουσιαστικά αλληλέγγυο στους λαούς

που σφαγιάζονται. Οι πολιτικές προτεραιότητες φαίνονται και από την ακόμη πιο αρνητική στάση διαφόρων δυνάμεων, που ευθύνεται για την κατάληξη δύο διαφορετικών καλεσμάτων καταγγελίας ενόψει της συμπλήρωσης ενός έτους από τη νέα γενοκτονία στη Γάζα.

Μαζική κοινή παρέμβαση πραγματοποιήθηκε το Σάββατο 28/9 και στο Ίλιον από συλλογικότητες και οργανώσεις της γειτονιάς. Η κοινή παρέμβαση προέκυψε μετά από ανοιχτή σύσκεψη που είχε προηγηθεί και κοινό κάλεσμα.

Με πανό, συνθήματα και προκηρύξεις, οι συλλογικότητες πορεύτηκαν στους κεντρικούς δρόμους και πεζοδρόμους του Ιλίου, δηλώνοντας την αλληλεγγύη τους στον Παλαιστινιακό λαό και προπαγανδίζοντας ταυτόχρονα τη διαδήλωση καταγγελίας της ενός χρόνου σφαγής των Παλαιστίνιων, της επόμενης Δευτέρας 7/10.

Στη συγκέντρωση συμμετείχαν οι Δρόμοι Αντίστασης Ιλίου-Καματερού, η Εργατική Συμμαχία στα Δυτικά, η Αριστερή Κίνηση Ιλίου και ο πολιτικός χώρος Ηλέκτρα Αποστόλου. Η ανταπόκριση του κόσμου ήταν θετική. Και σε αυτή την περίπτωση, αρκετές ήταν οι δυνάμεις που δεν ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα και δεν συμμετείχαν στην κινητοποίηση.

Παλαιστίνη, Λίβανος, Μέση Ανατολή

Ραγδαίες, πυκνές και πολύ επικίνδυνες είναι οι εξελίξεις στη Μέση Ανατολή. Αυτό το έκτρωμα, το κράτος-δολοφόνος του Ισραήλ, που έχουν φυτέψει οι Αμερικάνοι στην περιοχή, ξεπερνά κάθε μέρα που περνά, κάθε πιθανό όριο, στην προβοκάτσια, στις εμπρηστικές κινήσεις, στην τρομοκράτηση γειτονικών χωρών και στις μαζικές δολοφονίες πολιτών.

Η σφαγή στη μαρτυρική Παλαιστίνη συνεχίζεται ακατάπαυστα

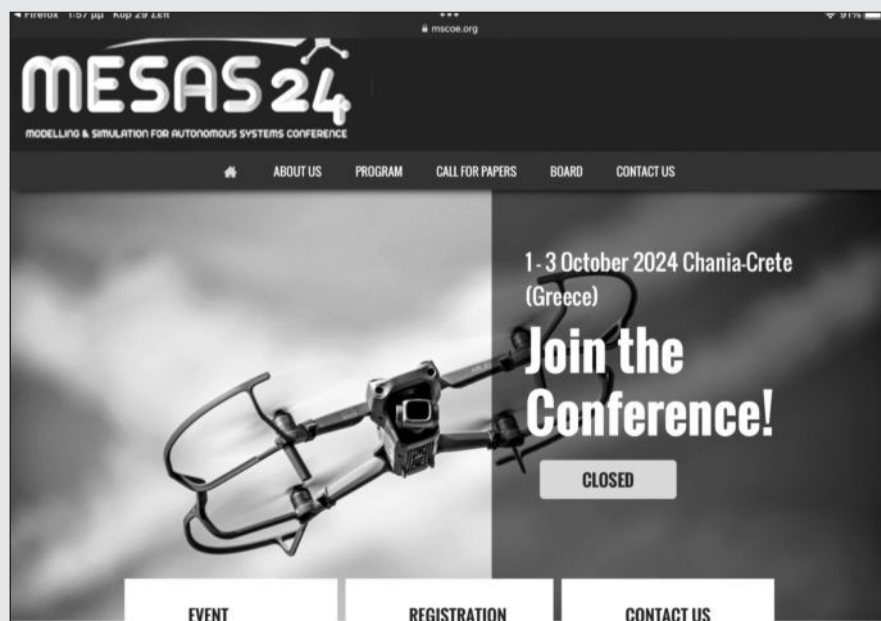
Οι δολοφόνοι σιωνιστές συνεχίζουν χωρίς σταματημό, με την παχυλή οικονομική, στρατιωτική και πολιτική στήριξη των ΗΠΑ, τη γενοκτονία των Παλαιστίνιων στη Λωρίδα της Γάζας, με τους νεκρούς να φτάνουν στις 42.000 και τους τραυματίες να ξεπερνούν τις 90.000, χωρίς κανείς να μπορεί να υπολογίσει τους δεκάδες χιλιάδες άμαχους που είναι θαμμένοι στα ερείπια που άφησαν οι ναζιστικού τύπου σαρωτικοί βομβαρδισμοί των πόλεων της Λωρίδας της Γάζας. Παράλληλα, στρατός και ορδές αφιονισμένων παραστρατιωτικών ομάδων ακροδεξιών εποίκων, κλιμακώνουν την πολιτική των δολοφονιών, των εκτοπίσεων, του γκρεμίσματος σπιτιών και ολόκληρων τετραγώνων στη Δυτική Όχθη, επιταχύνοντας τους εποικισμούς. Το στρατοκρατικό καθεστώς του φασιστικού Ισραήλ βουτάει μαζικά τα χέρια του στο αίμα των Παλαιστίνιων, η φασιστική ηγεσία ερωτοτροπεί με πολιτικές «τελικής λύσης», που όμως ο ηρωικός λαός της Παλαιστίνης δεν θα αφήσει με την πάλη του να συμβούν. Για όποιον εξακολουθεί να βλέπει καθαρά, πέρα από τους

ΝΑΤΟϊκό συνέδριο στα Χανιά

Περαιτέρω στοίχιση της χώρας στα πολεμικά σχέδια ΗΠΑ-ΝΑΤΟ

Τριήμερο συνέδριο διοργάνωσε το Κέντρο Αριστείας Μοντελοποίησης και Προσομοίωσης του ΝΑΤΟ και το οποίο πραγματοποιήθηκε το διάστημα 1-3 Οκτώβρη στη βάση της Σούδας στα Χανιά. Το συνέδριο MESAS24, που διεξάγεται από το 2014, ειδικεύεται στη χρήση νέων τεχνολογιών σε μελλοντικές στρατιωτικές επιχειρήσεις και συγκεκριμένα σε θέματα χρήσης τεχνητής νοημοσύνης στον πόλεμο, σε θέματα ασφάλειας κ.ά.

Για άλλη μια φορά η πόλη των Χανίων κατακλύστηκε από Νατοϊκούς, ενώ η πραγματοποίησή του εν λόγω συνεδρίου στη βάση της Σούδας αναδεικνύει για ακόμα μια φορά το ρόλο και τη στρατηγική σημασία που παίζει η συγκεκριμένη βάση στα πολεμικά σχέδια των ιμπεριαλιστών ΗΠΑ-ΝΑΤΟ, ιδιαίτερα στην περιοχή της Μέσης Ανατολής. Κατασκοπευτικά, μεταγωγικά και κάθε λογής πολεμικά σιδηρικά πραγματοποιούν καθημερινά πτήσεις στην περιοχή, ενώ αεροπλανοφόρα σταθμεύουν ολοένα και



συχνότερα στην περιβόητη προβλήτα Κ14 για να στηρίξουν με κάθε τρόπο τις ισραηλινές επιχειρήσεις και να προστατέψουν το μαντρόσκυλό τους. Το θερμόμετρο ανεβαίνει επικίνδυνα καθώς συνεχίζονται οι ανηλεείς βο-

βαρδισμοί σε Γάζα και Λίβανο, ενώ, μετά και την τελευταία επίθεση του Ιράν με βαλλιστικούς πυραύλους, το Ισραήλ προετοιμάζεται και απειλεί με αντίποινα, πάντα με τη στήριξη και την προστασία των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ που

σπεύδουν να στείλουν ενισχύσεις στην περιοχή.

Το νατοϊκό συνέδριο στα Χανιά εντάσσεται στο συνολικότερο βάθεμα της εμπλοκής της χώρας στα ιμπεριαλιστικά σχέδια. Όπως και η συνεδρίαση της κοινοβουλευτικής συνέλευσης του ΝΑΤΟ, που θα πραγματοποιηθεί στις 14-15 Οκτώβρη στην Αθήνα και στην οποία θα συζητηθούν όλα τα φλέγοντα ζητήματα (βλ. Ουκρανία, Μ. Ανατολή). Μάλιστα οι νατοϊκοί βουλευτές αναμένεται να επισκεφθούν και τη βάση-«διαμάντι» της Σούδας. Η στοίχιση σύσσωμης της αστικής τάξης στη «σωστή πλευρά της Ιστορίας» και στην εξυπηρέτηση των ιμπεριαλιστικών σχεδίων των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ μπλέκει συνεχώς το λαό μας σε επικίνδυνα μονοπάτια. Μοναδική διέξοδος για την εργατική τάξη, το λαό και τη νεολαία απέναντι στην ιμπεριαλιστική εξάρτηση και τους πολεμικούς κινδύνους, η πάλη για το δυνάμωμα του αντιπολεμικού-αντιιμπεριαλιστικού κινήματος.

Ένας χρόνος από την έξοδο των Παλαιστινίων

Το διεθνές κίνημα αλληλεγγύης κόντρα σε θεούς και... κυβερνήσεις

Συμπληρώνεται ένας χρόνος από την 7η Οκτωβρίου και στη συνέχεια την εισβολή των Ισραηλινών στη Γάζα. Τουλάχιστον 41.689 Παλαιστίνιοι έχουν σκοτωθεί και 96.625 έχουν τραυματιστεί από την έναρξη της ισραηλινής σφαγής, ενώ καθημερινά προστίθενται δεκάδες και εκατοντάδες νέοι νεκροί, από τους συνεχιζόμενους βομβαρδισμούς «αυτοάμυνας» των σιωνιστών.

Είναι σημαντικό να αναφερθούμε στην παγκόσμια κινητοποίηση των λαών που προκάλεσε η συνεχιζόμενη σιωνιστική γενοκτονία των Παλαιστινίων στη Γάζα αλλά και στη Δυτική Όχθη. Αυτές τις μέρες η κλιμάκωση του πολέμου με τον Λίβανο, η χερσαία εισβολή του Ισραήλ και η εμπλοκή του Ιράν δείχνουν πόσο επικίνδυνη είναι η κατάσταση για τους λαούς της περιοχής!

Το ξεκίνημα της στρατιωτικής εισβολής του σιωνιστικού Ισραήλ, έναν χρόνο πριν, προκάλεσε όπως ήταν φυσικό πλήθος τεράστιων αντιδράσεων σε όλο τον κόσμο. Γρήγορα φάνηκε ότι αυτό που ισχυρίστηκε αρχικά πως προσπαθεί το Ισραήλ -να «τιμωρήσει» τη Χαμάς- δεν ίσχυε. Οι αδιάκριτοι βομβαρδισμοί σε κατοικίες, νοσοκομεία, σχολεία, καταυλισμούς προσφύγων, εκκλησίες, μόνο σαν εγκλήματα πολέμου μπορούν να χαρακτηριστούν. Δεκάδες οι «εν ψυχρώ» δολοφονίες δημοσιογράφων, γιατρών, μελών των ανθρωπιστικών οργανώσεων αρωγής, ακόμα και υπαλλήλων του ΟΗΕ!

Το Ισραήλ, από την πρώτη στιγμή, είχε την πλήρη στήριξη των ΗΠΑ αλλά και των δυτικών ιμπεριαλιστών, που εκτός των στρατιωτικών εξοπλισμών και της στρατιωτικής ενίσχυσης της παρουσίας τους στην περιοχή της Μ. Ανατολής, παρείχαν κάθε βοήθεια ώστε να συγκαλυφθούν τα εγκλήματα που διέπραττε το Ισραήλ καθημερινά στη Γάζα. Τα διεθνή συγκροτήματα των ΜΜΕ σε διατεταγμένη υπηρεσία αποκρύπτουν τις σφαγές και υποστηρίζουν το επιχείρημα του Ισραήλ πως «είναι σε αυτοάμυνα»! Ακόμα κι όταν το Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης ή ο ίδιος ο ΟΗΕ καταγγέλλει τις θηριωδίες του Ισραήλ καταδικάζοντάς το για γενοκτονία, οι ιμπεριαλιστές τα αγνοούν!

Παράλληλα, ενεργοποιήθηκαν κάθε λογής απαγορεύσεις για την όποια εκδήλωση αλληλεγγύης και συμπαραστάσης στον αγωνιζόμενο λαό της Παλαιστίνης. Απαγορεύσεις συγκεντρώσεων, απαγορεύσεις διαδηλώσεων, απαγόρευση ακόμα και της παλαιστινιακής μαντίλας και της παλαιστινιακής σημαίας. Το διαδίκτυο δεν έμεινε έξω από τον χορό της ιμπεριαλιστικής στήριξης του σιωνισμού, καθώς είδαμε απαγόρευση αναρτήσεων που εξέφραζαν την αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη ή αποκάλυπταν τα εγκλήματα των Ισραηλινών στρατιωτών!

Μέσω ενός δικτύου παρακολούθησων των social media που έστησαν τα ιμπεριαλιστικά κέντρα, στοχοποιήθηκαν εργαζόμενοι (στις ΗΠΑ αλλά και στην Ευρώπη) για τις αναρτήσεις τους και απειλήθηκαν με απόλυση ή απολύθηκαν από τις εργασίες τους.

Στην ιστοσελίδα της «παγκόσμιας

ροής» [chiafidismou](https://anti-israel-employee.co.il), (https://anti-israel-employee.co.il) έως τις 24/10/23 είχαν αναρτηθεί τα ονόματα, οι φωτογραφίες και οι χώροι εργασίας 28.937 εργαζομένων σε 13.102 εταιρείες σε όλο τον κόσμο, όπως και οι αναρτήσεις τους, για τις οποίες κατηγορούνται ως «αντισημίτες» και «υποστηρικτές της τρομοκρατίας»!

Όσο φούσκωνε το ποτάμι της οργής των λαών για τα εγκλήματα στη Γάζα, τόσο δυνάμωνε η καταστολή στις ιμπεριαλιστικές μητροπόλεις. Οι μεγάλες μαζικές διαδηλώσεις δεν έγιναν μόνο σε χώρες με ουδέτερες ή «φιλικές» κυβερνήσεις, αλλά και μέσα στις ίδιες τις ΗΠΑ! Οι διαδηλώσεις σε όλη την αμερικάνικη επικράτεια, σχεδόν κάθε εβδομάδα, αποκαλύπτουν τον υποκριτικό ρόλο του Μπάιντεν και απαιτούν να σταματήσει ο εξοπλισμός του Ισραήλ με τα δισεκατομμύρια δολάρια των ενισχύσεων σε πυρομαχικά.

Πολύ γρήγορα η αμερικάνικη νεολαία πήρε τη σκυτάλη, καταλαμβάνοντας δεκάδες πανεπιστημιακά ιδρύματα (Πανεπιστήμιο Χάρβαρντ, Τεχνολογικό Ινστιτούτο της Μασαχουσέτης-MIT, πανεπιστήμιο Κολούμπια, πανεπιστήμιο του Τέξας,...). Πάνω από δυο μήνες διαρκεί αυτή η εξέγερση που αιφνιδιάζει το αμερικάνικο κατεστημένο. Η εξέγερση της νεολαίας και οι καταλήψεις σχολών εξαπλώθηκαν πολύ γρήγορα σε Καναδά και μετά στην Ευρώπη, σε Γαλλία, Αγγλία αλλά και στη σιδερόφρακτη Γερμανία! Θα πρέπει να αναφέρουμε και τις συνεχείς διαμαρτυρίες και διαδηλώσεις που γίνονται από εβραίους, τόσο μέσα στο ίδιο το Ισραήλ όσο και στις ΗΠΑ!

Αυτές οι διαδηλώσεις των εκατοντάδων χιλιάδων σε δεκάδες πόλεις των ιμπεριαλιστικών μητροπόλεων είχαν σαν αποτέλεσμα να απλωθεί η καταδίκη και η κατακραυγή. Τόσο που ανάγκασε πολλές αστικές κυβερνήσεις να καταδικάσουν ανοικτά τη γενοκτονία.

Στις 22 Μάη 2024 ανακοινώθηκε η αναγνώριση του παλαιστινιακού κράτους από την Ισπανία, την Ιρλανδία και τη Νορβηγία, ενώ μια μέρα πριν το Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο είχε εκδώσει ένταλμα για τη σύλληψη του Νετανιάχου! Πρόκειται για σημαντικές κινήσεις, που σε μεγάλο βαθμό είναι αποτέλεσμα και των μαζικών διαδηλώσεων αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη, των λαών παγκόσμια.

Στη χώρα μας η κυβέρνηση της ΝΔ αλλά και το σύνολο της αστικής τάξης και τα πολιτικά κόμματα, έχουν πάρει από την αρχή τη θέση της στήριξης του Ισραήλ. Πλήρως ευθυγραμμισμένοι με τις ΗΠΑ, όχι μόνο αρνούνται να καταδικάσουν τις σιωνιστικές θηριωδίες στη Γάζα, αλλά συνεχίζουν να παρέχουν πλήρη κάλυψη! Πρόσφατα μετά τις τρομοκρατικές επιθέσεις με τα τυφλά χτυπήματα στον Λίβανο, την εισβολή στον νότιο Λίβανο και τους βομβαρδισμούς στη Βηρυτό



δήλωσαν παρών με τη «σωστή πλευρά της ιστορίας», στηρίζοντας τους δολοφόνους του Ισραήλ.

Κλείνουμε με τη δήλωση του υπερήλικα επιζήσαντα του Άουσβιτς, που συγκρίνει το Ισραήλ με τους ναζί:

«Ο αρχηγός του ισραηλινού στρατού είπε ότι οι Παλαιστίνιοι είναι καρκίνωμα. Αυτός είναι τρόπος ομιλίας των ναζί. Τέτοια έλεγαν για μένα όταν ήμουν ένα εβραϊόπουλο στη ναζιστική Γερμανία»...

Το μήνυμα της 7ης Οκτωβρίου

του Γιάγια Ασκέρ*

Ένας λαός ζωντανός, ηρωικός, πρωτοπόρος στην παγκόσμια επανάσταση, ο οποίος έχει υποστεί την πιο μεγάλη αδικία στην παγκόσμια ιστορία. Δηλαδή να διωχθεί από την πατρίδα του και να δοθεί αυτή σε έναν άλλο λαό, τον οποίο δεν τον ήθελαν στην ιμπεριαλιστική δύση, αλλά παράλληλα θέλανε και τα αποθέματα ενέργειας που έχει η Μέση Ανατολή.

Φτιάχνοντας αυτό το φασιστικό κράτος στην καρδιά της Μέσης Ανατολής νόμιζαν ότι για μια ζωή θα ελέγχουν τους λαούς της περιοχής, αλλά αυτοί πέσαν σε έναν λαό που δεν υποτάσσεται, δεν αναγνωρίζει την ισχύ της άρχουσας τάξης του «ηλίθιου» πολιτισμένου κόσμου.

Αυτός ο λαός μας δείχνει την επαναστατική πυξίδα και με ένα τρόπο μοναδικό, που μόνο αυτός ξέρει, ποια είναι η κατεύθυνση της οργής που πρέπει να έχουμε και πού πρέπει να κατευθυνθεί αυτή η οργή. Μα πού αλλού, εκτός από το φασιστικό σιωνιστικό κράτος και όλους αυτούς που το υποστηρίζουν, από πολυεθνικές εταιρείες έως ιμπεριαλιστές και βολεμένες κυβερνήσεις.

Μετά από εκατό χρόνια αγώνα του Παλαιστινιακού λαού αλλά και εκατό χρόνια γενοκτονίας και προσπαθειών να τον κάνουν να γονατίσει.

Στην ίδια στιγμή που η ανθρωπότητα σχεδόν έχει παραδοθεί στους αφέντες αυτού του «φωτισμένου κόσμου» του ψέματος, της ανεργίας, της ανισότητας, της εκμετάλλευσης.

Αυτή την ίδια στιγμή, έρχεται αυτός ο λαός, μας ξυπνάει από την άγνοια, την κοροϊδία, τον ύπνο που οι μεγάλοι θέλανε να συνεχιστεί.

Τι έκανε αυτός ο λαός στην 7η Οκτωβρίου... επιτίθεται στον φονιά του, στο ξένο δημιούργημα της δύσης, στο σιωνιστικό κράτος που πιστεύει στον θάνατο του άλλου και μόνο αυτό και το έχει αποδείξει επανειλημμένα.

Πήρε το όπλο του, λοιπόν, και άσκησε το δικαίωμά του στον ένοπλο αγώνα για να ζήσει με αξιοπρέπεια και τιμή. Αυτό το δικαίωμα που χάραξαν οι παλιότεροι αντάρτες του παλαιστινιακού αγώνα, οι «Ελ Φινταΐν». Αυτό το δικαίωμα που δεν μπόρεσαν οι συνθήκες προδοσίας του Όσλο να του διαγράψουν.

Πήρε το όπλο του και όρμησε στον φονιά του, στον φονιά της ανθρωπότητας, στον φονιά των αθώων ψυχών των μωρών της Παλαιστίνης.

Οι Παλαιστίνιοι αντάρτες θέλανε να πάρουν ομήρους ώστε να τους ανταλλάξουν με τους Παλαιστίνιους αγωνιστές κρατούμενους στις ναζιστικές φυλακές του

και την εισβολή του Ισραήλ στη Γάζα

Ένας χρόνος ανθρωποφαγής ιστορικών διαστάσεων

«**Δ**ραπετεύουμε από το θάνατο προς την κόλαση. Κάθε φορά που εκδιωκόμαστε και πρέπει να πάμε σε άλλο μέρος, κάνουμε τα υπάρχοντά μας, ένα κομμάτι της αξιοπρέπειάς μας και της θέλησής μας να ζήσουμε». Έτσι περιγράφει ένας παλαιστίνιος πατέρας τεσσάρων παιδιών τον αγώνα επιβίωσης όχι μόνο της δικής του οικογένειας. Μια από τις πολλές οικογένειες στη Λωρίδα της Γάζας που εδώ και ένα χρόνο αντιμετωπίζει την πιο σκληρή επίθεση του σιωνιστικού στρατού.

Σ' αυτή τη στενή λωρίδα γης, στη Λωρίδα της Γάζας των 40 χιλιομέτρων, ζουν περίπου 2,3 εκατομμύρια άνθρωποι. Πριν από ένα χρόνο ο ΟΗΕ αναγνώριζε πως το 1,6 εκατομμύριο από αυτούς είναι πρόσφυγες που ζούσαν στους οκτώ καταυλισμούς προσφύγων. Τώρα η Λωρίδα της Γάζας είναι ένας απέραντος καταυλισμός και σχεδόν όλοι οι Παλαιστίνιοι είναι εκτοπισμένοι-πρόσφυγες.

Στις 27 Οκτωβρίου 2023 ο ισραηλινός στρατός ξεκινάει τη χερσαία επέμβαση. Βομβαρδίζει ανηλεώς κάθε πόλη, κάθε προσφυγικό καταυλισμό, ακόμα και περιοχές που έχει χαρακτηρίσει «ασφαλή ανθρωπιστική ζώνη». Την πόλη της Γάζας, την Τζαμπαλίγια, τη Χαν Γιουνίς, τη Ράφα. Μέχρι τώρα πάνω από 60% των κτηρίων έχει καταστραφεί (περίπου 170.000 κτήρια). Δεν έχει μείνει πέτρα

πάνω στην πέτρα. Κάθε νέος βομβαρδισμός είναι ακόμα πιο σοκαριστικός, πιο θανατηφόρος.

Σχολεία και νοσοκομεία μετατρέπονται σε καταφύγια και γίνονται στόχοι. Οι Ισραηλινοί υποστηρίζουν πως η Χαμάς έχει μετατρέψει αυτά τα κτήρια σε «αρχηγείο» και χρησιμοποιεί τον άμαχο πληθυσμό ως ασπίδα. Δεν διστάζει να βομβαρδίσει. Δεν διστάζει να επέμβει σε νοσοκομεία και να σκοτώσει τραυματίες, γυναίκες και μικρά παιδιά, γιατρούς και νοσηλευτικό προσωπικό.

Το 93% των σχολείων έχουν πληγεί ή καταστραφεί εντελώς. Τα σχολεία δεν λειτουργούν ως τέτοια, αλλά ως καταφύγια των κατατρεγμένων. Ήδη από το 2019, λόγω της πανδημίας, είχαν σταματήσει τη λειτουργία τους. Συνολικά οι μαθητές έχουν χάσει 5 χρόνια φοίτησης.

Τα νοσοκομεία Αλ-Κουντς και αλ-Σίφα όχι μόνο βομβαρδίζονται, αλλά πολιορκούνται για πολλές ημέρες από την αρχή κιόλας του πολέμου. Δεκάδες χιλιάδες άμαχοι προσπαθούν να βρουν καταφύγιο εντός των νοσοκομείων αλλά και στα προαύλια, όμως ελεύθεροι σκοπευτές εκτελούν όποιον κινείται. Οι λαοί όλου του κόσμου σοκαρίστηκαν από την επέμβαση των τανκς που ισοπέδωσαν τα



πρόχειρα καταλύματα των αμάχων στο προαύλιο, σκοτώνοντας πολλούς από αυτούς. Το ένα μετά το άλλο, 25 νοσοκομεία αναστέλλουν τη λειτουργία τους. Τώρα πια, ζήτημα να λειτουργούν τα δέκα από αυτά. Φάρμακα, ιατρικό και νοσηλευτικό υλικό σπανίζουν.

Αυτό που λεγόταν «στρατιωτική ιατρική» δεν πλησιάζει να περιγράψει αυτό που συμβαίνει στην Παλαιστίνη. Άρρωστοι με χρόνια νοσήματα, καρκινοπαθείς, έγκυες γυναίκες, λεχώνες, νεογνά αντιμετωπίζουν μια καταστροφική κατάσταση. Γίνεται έκκληση και ύστερα από διαπραγματεύσεις πολλοί από αυτούς μεταφέρονται σε άλλες χώρες, κυρίως στην Αίγυπτο. Ωστόσο, η κατάσταση συνεχίζει να είναι δραματική. Περισσότερες από 500.000 γυναίκες στη Γάζα δεν έχουν πρόσβαση σε προγεννητική και μεταγεννητική φροντίδα, ενώ πάνω από 17.000 εγκυμονούσες και θηλάζουσες βρίσκονται στο χείλος του λιμού. Η έλλειψη φαρμάκων και εμβολίων για παιδιά συντέλεσε στην επανεμφάνιση ασθενειών όπως η πολιομυελίτιδα. Η κατάσταση είναι τόσο δραματική που ο ΟΗΕ ξεκίνησε μαζικό εμβολιασμό κάτω από δύσκολες συνθήκες.

Οι συνθήκες διαβίωσης ευνοούν αυτή την κατάσταση. Το νερό είναι λιγοστό -και όχι μόνο το πόσιμο. Όσοι είναι κοντά εκμεταλλεύονται τη θάλασσα (όσο και όπως). Δεν υπάρχει ρεύμα, πετρέλαιο, οι τηλεπικοινωνίες δεν είναι εφικτές. Τα καταλύματα φτιάχνονται από πρόχειρα υλικά, οι σκηνές σπανίζουν πλέον και οι τιμές έχουν εκτοξευτεί στα ύψη (μέσα σε μία εβδομάδα τριπλασιάστηκαν). Οι καταυλισμοί πρόχειροι, χωρίς αποχετεύσεις, χωρίς τουαλέτες. Άνθρωποι, σκουπίδια, συντρίμια και πτώματα από τους αλληπάλληλους βομβαρδισμούς συνυπάρχουν σε ένα μακάβριο τοπίο και καθώς πλησιάζει ο δεύτερος χειμώνας τα πράγματα θα γίνουν ακόμα χειρότερα.

Σύμφωνα με στοιχεία οργανώσεων αρωγής, οι Παλαιστίνιοι προμηθεύονται κατά μέσο όρο μόνο ένα γεύμα την ημέρα (495.000 υποφέρουν από οξύ λιμό). Τους πρώτους μήνες λειτουργούσαν φούρνοι, τρόφιμα και πρώτες ύλες έφταναν έστω και καθυστερημένα στην περιοχή. Γρήγορα, όμως, φάνηκαν τα σχέδια των σιωνιστών να χρησιμοποιήσουν την τροφή και το νερό ως όπλο πολέμου. Στόχος τους είναι η γενοκτονία, η εκδίωξη των Παλαιστίνιων από τη γη τους. Υποδομές αφαλάτωσης υπολειπονται όχι μόνο γιατί σπανίζει το πετρέλαιο, αλλά και γιατί έχουν βομβαρδιστεί. Ο στρατός δεν λυπήθηκε ούτε τον κόσμο που περίμενε να προμηθευτεί τρόφιμα σε υπαίθριες αγορές, φούρνους και καταστήματα. Η αναζήτηση τροφής μετατράπηκε σε παγίδα θανάτου.

Τώρα πια ο παλαιστινιακός λαός είναι εξαρτημένος (όχι μόνο για τη διατροφή του) από την παροχή ανθρωπιστικής βοήθειας που φτάνει με το σταγονόμετρο, καθώς φορτηγά είναι καθηλωμένα στα σημεία ελέγχου. Το μέλλον δεν προβλέπεται ευόινο ακόμα και μετά το τέλος του πολέμου, καθώς το 75% των καλλιεργήσιμων εκτάσεων έχει καταστραφεί από τους βομβαρδισμούς και τη δραστηριότητα βαρέων οχημάτων. Σύμφωνα με εκτιμήσεις του προηγούμενου εξαμήνου, θα χρειαστούν τουλάχιστον 10 χρόνια για να επανέλθει η Λωρίδα της Γάζας στην προηγούμενη, ούτε κατά διάνοια ιδανική, κατάσταση.

Σε έναν πόλεμο δεν μπορείς να επιλέξεις highlights, «σημαντικές στιγμές». Είναι δύσκολοι οι «απολογισμοί» σε έναν πόλεμο που κρατάει 75+1 χρόνια και δεν φαίνεται να τελειώνει. Η καταμέτρηση νεκρών και τραυματισμένων είναι πάντα σχετική: 41.600 νεκροί, 96.000 τραυματίες, άγνωστος αριθμός αγνοουμένων και το κοντέρ «γράφει». Ο παλαιστινιακός λαός αντέχει 75+1 χρόνια και φαίνεται πως θα αντέχει και θα αντιστέκεται για πολύ ακόμα.

Ισραήλ. Αυτοί οι συναγωνιστές μας είναι δεκάδες χρόνια στην φυλακή, γιατί πριν 40 χρόνια αγωνίστηκαν για την Απελευθέρωση του λαού της Παλαιστίνης.

Αυτό που έγινε δεν άρεσε στους ιμπεριαλιστές και δώσανε ό,τι περνούσε από τα χέρια τους για να γίνει αυτή η γενοκτονία και να σβηστεί αυτός ο λαός από τον πλανήτη γη, για να μην πάρουν το παράδειγμα άλλοι λαοί.

Γι' αυτό ακριβώς τον λόγο πρέπει να σταθούμε δίπλα στον παλαιστινιακό λαό σε αυτή την κρίσιμη στιγμή της ιστορίας και να μην μας πιάσει η ντροπή της ιστορίας.

Ένα κράτος δολοφόνος που δεν διστάζει να σκοτώσει 200.000 αμάχους τραυματίες και μάρτυρες και να καταστρέψει νοσοκομεία, πανεπιστήμια, σχολεία, υποδομές ύδρευσης και άλλα.

Πρέπει να αντισταθούμε απέναντι στους φασίστες που κόψανε το φαγητό, το νερό το ρεύμα από όλο τον πληθυσμό της Γάζας αποκαλώντας τον «μη άνθρωπο».

Γιατί με την αλληλεγγύη μας σε αυτόν τον αδικημένο λαό απλά τους λέμε: κερατάδες δεν καταφέρατε να μας αφαιρέσετε την ανθρωπιά μας, είμαστε ακόμα άνθρωποι και ερχόμαστε να διεκδικήσουμε το ψωμί των παιδιών μας, που είναι ίδια με εκείνα της Γάζας! Ίδια όνειρα, ίδιες ελπίδες είχαν και αυτά, αλλά εσείς δεν τα καταλαβαίνετε, μόνο το κέρδος σας νοιάζει και ας είναι από το αίμα του λαού.

Πρέπει να αποδείξουμε ότι δεν παζαρεύουμε ούτε πρόκειται να μας αγοράσε-

τε, όπως τα ΜΜΕ της Ελλάδας που έχουν δείξει πόσο βρόμικο ρόλο έχουν ακόμα σε κρίσιμα ζητήματα που αφορούν τον ελληνικό λαό όπως Τέμπη και πολλά άλλα.

Η Αμερική και τα τσιράκια της θέλουν υποταγμένο κόσμο να ωφελούνται οι πολυεθνικές εταιρείες, ώστε να κερδίζουν περισσότερα και ας μείνει ολόκληρος λαός για έναν ολόκληρο χρόνο κάτω από τις βόμβες, τη στέρηση φαγητού, νερού, φαρμάκων, μόρφωσης, σχολείων.

Ο Λίβανος, η Παλαιστίνη και όλοι οι ελεύθεροι συνάνθρωποι και λαοί θέλουμε να σας πούμε ότι δεν πρόκειται να κατεβάσουμε τα όπλα και θα συνεχίσουμε τον αγώνα μας για τη Απελευθέρωση του πλανήτη.

- Καταστροφή του σιωνιστικού κράτους
- Τιμή και δόξα στους μάρτυρες της παλαιστινιακής επανάστασης
- Αλληλεγγύη στον Λίβανο

* Ο Γιάγια Ασκέρ, παλαιστίνιος αγωνιστής, δραστηριοποιείται στην Παλαιστινιακή Κοινότητα της Θεσσαλονίκης συμμετέχοντας στην πρωτοβουλία συντονισμού «Οργανώσεις- Συλλογικότητες της Θεσσαλονίκης» και στις δράσεις που έχει αναπτύξει στην πόλη. Είναι μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου της Παλαιστινιακής Παροικίας Θεσσαλονίκης

Ουκρανία – Ρωσία: τακτικά πυρηνικά και οι νέες «κόκκινες γραμμές» Κι αν δεν είναι «μπλόφα»;

Με την ευκαιρία της δεύτερης επετείου από την προσάρτηση τσετσάρων ουκρανικών περιοχών από τη Ρωσία, ο Πούτιν διαβεβαίωσε, προς κάθε κατεύθυνση, ότι η Μόσχα «θα πετύχει όλους τους στόχους της» στην Ουκρανία, δηλαδή θα νικήσει. Ο Ζελένσκι, από την πλευρά του, στην πρόσφατη επίσκεψη σε ΗΠΑ παρουσίασε στον Μπάιντεν ένα νέο «σχέδιο νίκης». Στην πραγματικότητα ο ορισμός της νίκης, για την κάθε πλευρά, χαρακτηρίζεται από... «δημιουργική ασάφεια»!

Όπως και οι «κόκκινες γραμμές», οι οποίες ωστόσο προσπαθούν να οριοθετήσουν τη γενικότερη εξέλιξη της αναμέτρησης Ρωσίας - NATO. Ιδιαίτερη σημασία αποκτά ωστόσο η νέα τοποθέτηση του Πούτιν. Πριν από λίγες μέρες, ανοίγοντας τη συνεδρίαση του Συμβουλίου Ασφαλείας της Ρωσίας, παρουσία πολλών κορυφαίων αξιωματούχων, είπε ότι υποβλήθηκαν προτάσεις για την αλλαγή του πυρηνικού δόγματος και ότι θέλει να υπογραμμίσει μία από τις προτεινόμενες βασικές αλλαγές. «Προτείνεται, η επίθεση εναντίον της Ρωσίας από μη πυρηνική δύναμη αλλά με τη συμμετοχή ή τη στήριξη μιας πυρηνικής δύναμης να θεωρείται ως κοινή επίθεση εναντίον της Ρωσικής Ομοσπονδίας». Άρα... νομιμοποιείται να επιτεθεί με πυρηνικά όπλα!

Οι νέες προϋποθέσεις για τη μετάβαση της Ρωσίας στη χρήση πυρηνικών όπλων σηματοδοτούν δύο ενδεχόμενα. Ή η Μόσχα εκτιμά ότι τα νέα δεδομένα είναι μη ανατρέψιμα και προωθεί στα σοβαρά τις αλλαγές στο ρωσικό πυρηνικό δόγμα ή θέλει να προλάβει την απειλή ΗΠΑ-NATO να επιτρέψουν/βοηθήσουν το Κίεβο να πλήξει στόχους στη ρωσική επικράτεια. Το ερώτημα αν χρησιμοποιήσει η Ρωσία τακτικά πυρηνικά όπλα σε αυτή την περίπτωση αντιμετωπίζεται εφησυχαστικά από πολλούς αξιωματούχους της Δύσης, που επικαλούνται την κατ'επανάληψη εκτόξευση τέτοιων απειλών, κάθε φορά που οι ΗΠΑ-NATO αποφάσιζαν να ενισχύσουν το Κίεβο. Λίγο πολύ μιλούν για μια νέα «μπλόφα» του Πούτιν.

Ωστόσο, όπως και αν προσεγγίσουμε την απειλή της Μόσχας, είναι προφανές ότι πρόκειται για επιλογή υψηλού ρίσκου. Η χρήση τακτικών πυρηνικών όπλων (από όποια πλευρά) θα ανέτρεπε την υπάρχουσα «ισορροπία του τρόμου» μεταξύ ΗΠΑ και Ρωσίας. Το ενδεχόμενο χρήσης τακτικών πυρηνικών όπλων δεν είναι κάτι καινούργιο. Το NATO από το 1962 αντικαθιστά το δόγμα «Μαζικά Αντίποινα» με το δόγμα «Ευέλικτη Απάντηση». Αυτό έγινε, υποτίθεται, για να απαντήσει στην υπεροχή των συμβατικών όπλων της ΕΣΣΔ, αποκαθιστώντας την ισορροπία των δύο μπλοκ στην Ευρώπη. Ωστόσο, τα στρατηγικά πυρηνικά όπλα των δύο δυνάμεων, που έχουν διαμορφώσει την ισορροπία τρόμου με «Αμοιβαία Εξασφαλισμένη Δυνατότητα Καταστροφής», υπάρχουν, και είναι μια ουσιαστική «κόκκινη γραμμή».

Στις ΗΠΑ, και στο πολιτικό επίπεδο, τα μηνύματα εξακολουθούν αντιφατικά. Ο Τραμπ συνεχίζει να απειλεί ότι σε περίπτωση επιστροφής του στον Λευκό Οίκο θα τερματίσει τον πόλεμο στην Ουκρανία μέσα σε μία μέρα. Αν αυτό θα έχει αντίκρυσμα στην πράξη, μένει να φανεί. Πάντως, δεν έχουμε περίπτωση Αφγανιστάν. Ενδεχόμενη απεμπλοκή των ΗΠΑ θα συνιστούσε ανατροπή στρατηγικών διαστάσεων της αμερικανικής

εξωτερικής πολιτικής. Μια τέτοια εξέλιξη θα έδινε στη Ρωσία πλεονέκτημα επικρατοσύνης και καθεστώς ελέγχου συνολικά στο χώρο της πρώην ΕΣΣΔ. Είναι προφανές ότι, εκτός από το Κίεβο, άμεσα θα αναγκάζονταν να προσαρμοστούν στα νέα δεδομένα η Γεωργία και η Μολδαβία, χώρες της πρώην ΕΣΣΔ που εξακολουθούν να διεκδικούν την ένταξή τους στο NATO.

Λέγεται ότι ο Ζελένσκι σε αυτή τη συγκυρία προσπαθεί να κερδίσει χρόνο μέχρι να ξεκαθαρίσει η κατάσταση στις ΗΠΑ. Στην πρόσφατη επίσκεψή του στις ΗΠΑ παρουσίασε το «σχέδιο νίκης» του Κιέβου στον Μπάιντεν και στην υποψήφια των Δημοκρατικών στις προεδρικές εκλογές, αντιπρόεδρο Χάρις. Απέτυχε ωστόσο να κλείσει συνάντηση και να παρουσιάσει το σχέδιο αυτό στον Τραμπ, ο οποίος συχνά πυκνά αναφέρεται με ειρωνικά σχόλια για το ποιόν του. Πρόσφατα σε προεκλογική συγκέντρωση στη Β. Καρολίνα χαρακτήρισε τον Ζελένσκι «τον μεγαλύτερο (λαθρ)έμπορο στη Γη». Αν και οι επιθέσεις του Τραμπ περιορίζονται σε φραστικό επίπεδο, στελέχη των Ρεπουμπλικάνων, όπως ο πρόεδρος της Βουλής των Αντιπροσώπων, Τζόνσον, ζητούν πιο απτά μέτρα κατά του Ζελένσκι, κατηγορώντας ταυτόχρονα τον πρόεδρο Μπάιντεν ότι τον αξιοποιεί για παρεμβολή στις αμερικανικές εκλογές!

Όταν ο Ζελένσκι μιλά για «σχέδιο νίκης», δεν το περιορίζει στην έκκληση για όπλα και χρήματα. Στην πραγματικότητα, η Ουκρανία χρειάζεται κάτι πολύ πιο φιλόδοξο: την άμεση εμπλοκή ΗΠΑ-NATO. Γι' αυτό το «σχέδιο» ο ουκρανός πρόεδρος ψάχνει στην Ουάσινγκτον τον επόμενο σύμμαχό του.

Αλλά και η Ουάσινγκτον μπορεί να ψάχνει το επόμενο ανδρείκελό της. Άλλωστε, το περιβάλλον του Λευκού Οίκου ποτέ δεν δεσμεύθηκε ότι θα στηρίξει το Κίεβο μέχρι να διωχθούν οι ρωσικές δυνάμεις από την όλη Ουκρανία. Οι ΗΠΑ,

δύομισα χρόνια μετά την εισβολή της Ρωσίας, έχουν έναν μάλλον θετικό απολογισμό. Σουηδία, Φιλανδία στο NATO, Γερμανία στρατηγικά μειωμένη και η όποια δυναμική χειραφέτησης της Ευρώπης σε μετάθεση αορίστου χρόνου. Ωστόσο, η όλη κατάσταση, όπως εξελίσσεται, δεν φαίνεται να είναι βιώσιμη, καθώς δημοσκοπήσεις σε ΗΠΑ και Ευρώπη δείχνουν πως η στήριξη της «κοινής γνώμης» στην πολιτική της Δύσης για την Ουκρανία εξασθενεί με γρήγορους ρυθμούς.

Για πάρα πολύ καιρό η Δύση κρυβόταν πίσω από το πρόσχημα ότι, αν η Ουκρανία έθετε τους στόχους, αυτή θα αποφάσιζε ποια όπλα θα προμήθευε. Ωστόσο, ο Ζελένσκι και το περιβάλλον του δεν μπορούν να ορίσουν «στόχους» χωρίς να γνωρίζουν το επίπεδο της δυτικής υποστήριξης. Η άμεση ένταξη στο NATO είναι και άμεση ανοικτή ρήξη. Αν η Ρωσία συνεχίσει τον πόλεμο, οι ΗΠΑ θα βρίσκονταν σε ένα τρομερό δίλημμα: να υποστηρίξουν την Ουκρανία διακινδυνεύοντας πόλεμο με έναν πυρηνικό εκθρό ή να αρνηθούν. Στη δεύτερη περίπτωση, αυτό θα ισοδυναμούσε με εγκατάλειψη της Ουκρανίας, πράγμα που θα συνέβαλλε επίσης στην αποδυνάμωση των συμμαχιών τους.

Εδώ και καιρό παίζει το «κορεατικό

σενάριο» ως η καλύτερη λύση που μπορεί να ελπίζει η Δύση. Στο πλαίσιο ενός τέτοιου σεναρίου, οι πλευρές παραδέχονται ότι δεν μπορούν να συμφωνήσουν σε μια «ειρηνική λύση», αλλά οι ανοικτές εκθροπραξίες αναστέλλονται επ' αόριστον. Ξεκινώντας μια συζήτηση σχετικά με αυτό το σενάριο, το NATO θα ξεκαθάριζε ότι η εγγύηση του άρθρου 5 δεν θα καλύπτει ουκρανικά εδάφη που κατέχει σήμερα η Ρωσία. Όπως με την Α. Γερμανία, όταν η Δ. Γερμανία εντάχθηκε στο NATO το 1955. Και ότι η Ουκρανία δεν θα «φιλοξενεί» απαραίτητα στρατεύματα του NATO σε καιρό ειρήνης, όπως με τη Νορβηγία το 1949. Είναι σχεδόν προφανές ότι η Ρωσία εισέβαλε στην Ουκρανία όχι για τα εδάφη της, αλλά για να διασφαλίσει ως «ζωτικό χώρο» όλη την επικράτεια της πρώην ΕΣΣΔ.

Αναλυτές σε ΗΠΑ και Ευρώπη επιμένουν για μια νέα προσέγγιση, προτρέποντας τους ηγέτες της Δύσης να δηλώσουν με ειλικρίνεια τι σημαίνει «νικηφόρο τέλος» του πολέμου. Το ζήτημα είναι, ωστόσο, τι μπορεί να αποδεχτεί απ' όλα αυτά η Ρωσία;

XB



Γερμανία

Αλλαγές στην πολιτική εισόδου των μεταναστών και στην εφαρμογή της Σένγκεν

Σε αυστηροποίηση των ελέγχων στα σύνορά της προχώρησε μέσα στο Σεπτέμβρη η Γερμανία, επεκτείνοντας προς τα βόρεια και δυτικά σύνορά της το καθεστώς ελέγχου που ήδη ίσχυε στα σύνορα με Αυστρία, Ελβετία, Τσεχία και Πολωνία. Όποιος θέλει να εισέλθει στη χώρα πρέπει πλέον να επιδεικνύει στη γερμανική αστυνομία όλα τα απαραίτητα έγγραφα και να παίρνει την απαιτούμενη έγκριση εισόδου, που αφορά τόσο ανθρώπους όσο και σε αγαθά.

Στόχος, σύμφωνα με την υπουργό Εσωτερικών, «να περιοριστεί περαιτέρω η παράτυπη μετανάστευση, να σταματήσουν οι διακινητές, να εγκαταλείψουν οι εγκληματίες τη δράση τους, να εντοπίζονται και να εμποδίζονται οι ισλαμιστές», ενώ ο καγκελάριος Σολτς σε δηλώσεις του έκανε λόγο για «πολύ μεγάλο αριθμό» ανθρώπων που φθάνουν στη Γερμανία και «ανάγκη να τεθεί η κατάσταση υπό έλεγχο».

Η απόφαση αυτή της γερμανικής κυβέρνησης προκάλεσε έντονες αντιδράσεις στο εσωτερικό της ΕΕ, με πολλά κράτη-μέλη να κατηγορούν τη Γερμανία για μονομερή κατάργηση της συνθήκης Σένγκεν εν μια νυκτί και χτύπημα

σε θεμελιώδη πυλώνα του ευρωπαϊκού εγχειρήματος, αυτό της ελεύθερης μετακίνησης ανθρώπων και αγαθών. Ανησυχίες εκφράστηκαν τόσο για τις οικονομικές επιπτώσεις λόγω των εμποδίων που θα δημιουργηθούν στην εμπορική δραστηριότητα και τις μεταφορές αγαθών όσο και για τις επιπτώσεις που θα έχει μια τέτοια κίνηση για τις υπόλοιπες χώρες όσον αφορά το μεταναστευτικό ζήτημα. Την ίδια ώρα και στο εσωτερικό της χώρας η ομοσπονδιακή κυβέρνηση δέχεται κριτική από την αντιπολίτευση, η οποία ζητά ακόμα πιο δραστηρικά μέτρα στο μεταναστευτικό.

Καθόλου τυχαία βέβαια σε σχέση με το προηγούμενο δεν είναι αυτή η επιλογή της κυβέρνησης. Την ώρα που σε όλες τις πρόσφατες εκλογικές αναμετρήσεις η ακροδεξιά «Εναλλακτική για τη Γερμανία» (AFD) έχει ενισχυθεί σημαντικά, η σοσιαλδημοκρατία του Σολτς προσπαθεί με τέτοιες κινήσεις να την αναχαιτίσει και να κερδίσει πίσω τους χαμένους προς τα ακροδεξιά ψηφοφόρους. Το κλείσιμο των συνόρων απευθύνεται πρώτα και κύρια στα ρατσιστικά αισθήματα μεγάλου τμήματος των ψηφοφόρων και στοχοποιεί για άλλη μια φορά τους μετανάστες ως αιτία των προβλημάτων, που όλο και διογκώνονται, στο εσωτερικό



Τον Οικονοκόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Ο γερμανός ασθενής...

Ποιος θα το περίμενε πριν μία δεκαετία ότι η γερμανική οικονομία, στην... ποδιά της οποίας σφάζονταν οι χώρες του Νότου απολογούμενες για τους χαμηλούς ρυθμούς ανάπτυξης και τα δυσβάσταχτα χρέη, θα μετατρέποταν στον μεγάλο ασθενή της ευρωζώνης!

Τα κορυφαία οικονομικά ινστιτούτα της Γερμανίας προχώρησαν σε συντονισμένη επί τα χείρω αναθεώρηση των εκτιμήσεών τους για τους ρυθμούς ανάπτυξης της χώρας, «βλέποντας» νέα ύφεση φέτος, ουσιαστικά για δεύτερη συνεχόμενη χρονιά.

Στη νέα, ενιαία φθινοπωρινή έκθεσή τους που δημοσιεύτηκε την Πέμπτη, τα ινστιτούτα Ifo, DIW Berlin, RWI, IfW Kiel και IWH υποστήριξαν πως το γερμανικό ΑΕΠ θα συρρικνωθεί κατά 0,1% το 2024. Ωστόσο, θα διευρυνθεί σε ποσοστό 0,8% το 2025, πριν ανέβει περαιτέρω στο 1,3% το 2026.

Με απλά λόγια, η γερμανική οικονομία δεν φαίνεται να καταφέρνει να «πιάσει» τους ρυθμούς ανάπτυξης που κατέγραφε πριν την πανδημία στο ορατό μέλλον. Θυμίζουμε πως κατά μέσο όρο οι ρυθμοί ανάπτυξης στη χώρα μεταξύ 2011 και 2019 κινούνταν γύρω στο 1,4%.

Την ίδια ώρα η Ευρωζώνη θα κινηθεί πολύ καλύτερα, με την έκθεση να «βλέπει» το ΑΕΠ της περιοχής να κινείται στο 1,4% φέτος, στο 1,6% το 2025 και στο 1,7% το 2026.

Όμως, αυτό που μετράει για τους απλούς Γερμανούς είναι τα αναμφισβήτητα γεγονότα στον χώρο της πραγματικής οικονομίας, καθώς η Volkswagen αποφάσισε για πρώτη φορά στην ιστορία της να κλείσει την παραγωγική μονάδα της Γερμανίας, απολύοντας 16.000 εργαζόμενους.

Αλλά και η γερμανική ThyssenKrupp, στην οποία εργάζονται 27.000 εργάτες, προετοιμάζει βαθιές περικοπές, δήλωσε ο νέος επικεφαλής του τμήματος χάλυβα της ThyssenKrupp σε γερμανική εφημερίδα, προετοιμάζοντας το έδαφος για μεγάλο αριθμό απολύσεων.

Ο υπεύθυνος δεν μπόρεσε ακόμη να διασαφηνίσει πόσες θα είναι αυτές οι περικοπές. Είχε προηγηθεί πρόωρο διαζύγιο για τη συγχώνευση της θυγατρικής εταιρείας του ομίλου με τον όμιλο τσεχοσλοβάκου επιχειρηματία (τέτοια εθνική ταπείνωση!).

Ένα νέο εθνικό σοκ αποτέλεσε η απόφαση του εμ-

βληματικού ομίλου BASH να προχωρήσει σε επένδυση 10 δισ. δολαρίων στην αγορά της Κίνας, γυρίζοντας μάλιστα στην πλάτη στη γενναία κρατική επιχορήγηση. Την ίδια στιγμή η Intel παγώνει τα σχέδιά της για τη δημιουργία νέας μονάδας ύψους 30 δισ. δολαρίων στην πόλη του Μαγδεμβούργου (εκεί που εκδηλώθηκε μεγάλη άνοδος των ακροδεξιών πολιτικών σχημάτων στις πρόσφατες τοπικές εκλογές).

Η Commerzbank εκτιμά, από την άλλη, πως το κύμα των πτωχεύσεων εντός του προσεχούς εννιαμήνου θα ξεπεράσει ό,τι έχουμε δει ως τώρα, φορτώνοντας και τις τράπεζες με «κόκκινα» δάνεια.

Ταυτόχρονα, κύμα εγκατάλειψης της χώρας για τις ΗΠΑ καταγράφηκε το περασμένο έτος από επιχειρήσεις και εταιρείες συνολικού ύψους 5,9 δισ. δολαρίων! Θα μπορούσαμε να συνεχίσουμε τον κατάλογο των στοιχείων για το βάθος της κρίσης της γερμανικής οικονομίας, προσθέτοντας τη μείωση του εργατικού δυναμικού κατά 7 εκατομμύρια μέχρι το 2035, αλλά πλέον κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει τα... αναμφισβήτητα.

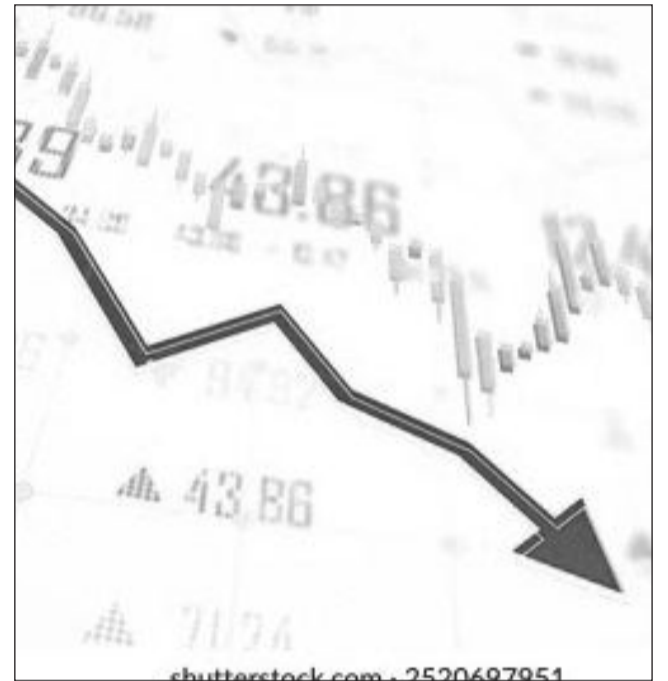
Οι αναλύσεις περιορίζονται σε εξηγήσεις -βάσιμες σε μεγάλο βαθμό- που έχουν να κάνουν με την τρέχουσα συγκυρία, κυρίως τον πόλεμο στην Ουκρανία και την εκτόξευση της τιμής του αερίου σε σχέση με το φτηνό ρωσικό αέριο, που εξασφάλιζε μέχρι την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία η Γερμανία.

Πράγματι, η Γερμανία, χρησιμοποιώντας ως γεωπολιτικό όχημα την ΕΕ, είχε εξασφαλίσει φτηνή ενέργεια και σίγουρες αγορές για τα εμπορικά της πλεονάσματα από τις λεγόμενες «χώρες του Νότου».

Σήμερα αυτή η οικονομική «ευμάρεια» αποτελεί πια παρελθόν.

Όμως οι ρίζες της σημερινής οικονομικής κρίσης δεν μπορούν να περιοριστούν στους εξωγενείς παράγοντες, καθώς είναι πιο δομικά απλωμένες στο περίφημο (πρώην πια) γερμανικό οικονομικό «θαύμα».

Εδώ και χρόνια είχε ξεκινήσει από τους διεθνείς οικονομικούς οργανισμούς και τους οίκους αξιολόγησης μία κριτική στην αρνητικότητα της γερμανικής ηγεσίας να εκσυγχρονίσει τις υποδομές (πράγμα που καταγράφηκε στις παλιότερες και τις πρόσφατες πλημμύρες), αλλά και να ενισχύσει γενναία την εσωτερική ζήτηση.



Στην πραγματικότητα, τη βαθύτερη δομική κρίση του συστήματος η Γερμανία την αντιμετώπιζε με έναν συντηρητικό, θα λέγαμε, τρόπο.

Επανειλημμένα από τις στήλες της εφημερίδας είχαμε γράψει πως αυτό δεν ήταν ένα «προτεσταντικό»... καπρίτσιο, αλλά μία μέθοδος προστασίας από πληθωριστικά ανοίγματα που θα έκαναν την οικονομία (αλλά και την ευρωζώνη ευρύτερα) ευάλωτη στις πιέσεις και τη «χρηματοδότηση» από τους οίκους (αγγλοσαξονικής και αμερικάνικης ιθαγένειας κυρίως) που της απηύθυναν παρόμοιες κριτικές.

Το πεδίο που εκδηλώθηκαν κυρίως αυτές οι αδυναμίες ήταν στην αυτοκινητοβιομηχανία, που παρουσίασε υστέρηση σε σχέση με την αμερικάνικη Tesla και τους Κινέζους. Και τους δύο όμως -μη μπορώντας να κάνει αλλιώς- η γερμανική αστική τάξη της αυτοκινητοβιομηχανίας αναγκάστηκε να τους αποδεχτεί, τον πρώτο επί γερμανικού εδάφους και τους δεύτερους με συγχωνεύσεις και συμπαραγωγές ακόμη και σήμερα.

Θα λέγαμε πως το γερμανικό κεφάλαιο θυμίζει και λίγο τους Κινέζους νεοαστούς, όταν ήθελαν να προσελκύσουν κεφάλαια από επιχειρήσεις νέας τεχνολογίας, στη συγκεκριμένη περίπτωση για να προχωρήσει στον τεχνολογικό εκσυγχρονισμό της αυτοκινητοβιομηχανίας του (λέγε με ηλεκτροκίνηση!).

Σημαντικά είναι ακόμη τα προβλήματα που προκλήθηκαν από την περίφημη ενεργειακή μετάβαση, όπου το γερμανικό κεφάλαιο ήθελε να ηγηθεί. Ο Μυτιληναίος τα έχει από καιρό εντοπίσει πολύ ξεκάθαρα.

Τέλος, η στροφή στους πολεμικούς εξοπλισμούς μπορεί ως έναν βαθμό να ενισχύει τις επιχειρήσεις που παράγουν όπλα και πολεμικά μέσα, αλλά στερεί την ήδη βεβαρυσμένη από άποψη υποδομών, γερμανική οικονομία και κοινωνία.

Με δύο λόγια, το γερμανικό κεφάλαιο είχε τους δικούς του τρόπους να «βιώνει» και να αντιμετωπίζει τη γενικότερη κρίση αναπαραγωγής του συστήματος μέσα κυρίως από τέσσερις παράγοντες: φτηνή ενέργεια, υποταγή του Νότου, ελεγχόμενα εξοπλιστικά προγράμματα κυρίως για εξαγωγές (αγορές όπλων), ηγετική θέση της αυτοκινητοβιομηχανίας.

Σήμερα το φόντο αυτό έχει αλλάξει δραματικά από τις γεωπολιτικές επιλογές της ιθύνουσας ελίτ, με ανοιχτό το ζήτημα πόσο ενιαιοποιημένος είναι πια ο κυρίαρχος κοινωνικός σχηματισμός.

Για να υπάρχει, τέλος, και ένα μέτρο στον... άμετρο κόσμο της κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος που ζούμε, να σημειωθεί πως η μετοχή της Volkswagen λίγο πριν γίνει η ανακοίνωση για το κλείσιμο της βιομηχανικής μονάδας είχε σημειώσει άνοδο 8,5%!

της χώρας. Γι' αυτό και, επιπρόσθετα, η ομοσπονδιακή κυβέρνηση θεσπίζει μέτρα που χτυπούν το άσυλο, το δικαίωμα στην οικογενειακή επανένωση, τα επιδόματα για τους αιτούντες άσυλο, ενώ εντείνει τις απελάσεις ακόμα και προς χώρες όπως η Συρία και το Αφγανιστάν.

Σε κάτι τέτοιες στιγμές φυσικά είναι που αποκαλύπτεται εξόφθαλμα το κάλπικο αφήγημα της ενωμένης Ευρώπης, αφού φαίνεται πως την κρίσιμη στιγμή η ηγέτιδα δύναμη Γερμανία προκρίνει τις δικές της ανάγκες και συμφέροντα και μπορεί να εφαρμόζει τις συνθήκες σαν και αυτή της Σένγκεν κατά το δοκούν. Και την ίδια ώρα οι εξαρτημένες χώρες όπως η δική μας όχι μόνο οφείλουν να υποτάσσονται στους κανόνες των ιμπεριαλιστών αλλά και χρησιμοποιούνται στη συγκεκριμένη περίπτωση σαν αποθήκες ψυχών. Άλλωστε οι υποκριτικές αντιδράσεις Μητσοτάκη σε καμία περίπτωση δεν σημαίνουν εναντίωση στις επιθυμίες και αποφάσεις των ιμπεριαλιστών.

Ένα είναι το σίγουρο πάντως. Πως, παρά τις όποιες αρρυθμίες στα κλιμάκια της ΕΕ, ζημιωμένος απ' όλο αυτό βρίσκεται πάλι ο αδύναμος. Ενισχύεται το ρατσιστικό μίσος και χτυπιούνται με κάθε τρόπο οι κατατρεγμένοι αυτής της γης. Το ζήτημα όμως δεν αφορά μόνο τους μετανάστες και τους πρόσφυγες. Η ΕΕ δεν αντιμετωπίζει μια μεταναστευτική κρίση, παρά το «τοξικό αφήγημα» και την πολιτική του εκμε-

τάλλευση. Πρόκειται για βαθιά πολιτική κρίση. Και η όποια ακροδεξιά μετατόπιση του πολιτικού σκηνικού μόνο άσχημα μαντάτα φέρνει για τους λαούς.



Βιβλιοπαρουσίαση

Ζη, μια μαγική εικόνα και τριάντα ποιήματα

Για ό,τι δεν φτάνουν να περιγράψουν τα σχέδια του Γρηγόρη Νιόλη, υπάρχουν τα ποιήματά του. Ή καλύτερα, ό,τι δεν έφτασαν να περιγράψουν τα τριάντα ποιήματα της συλλογής του, Ζη, το περιγράφουν τα σχέδια που κοσμούν την έκδοση από τον οίκο Ραδάμανθους.

Αν και ο Νιόλης ανήκει σε γενιά με πολύ διαφορετικές εμπειρίες από την τωρινή νέα, ωστόσο τα ποιήματά του ανήκουν στο σήμερα, παρά το περιεχόμενο που συχνά είναι με φόντο ή και επίκεντρο γεγονότα της ελληνικής ιστορίας των τελευταίων 80 χρόνων.

Θυμίζει το Πολυτεχνείο, τον Πέτρουλα, όλες εκείνες τις φιγούρες του ελληνικού κομμουνιστικού κινήματος, αλλά και τους ποιητές που διαμόρφωσαν τον 20ό αιώνα της χώρας. Ποιήματα γραμμένα από πρώτο χέρι, μέσα από τα γεγονότα, προσφέρουν όχι την ιστορική (όχι καθαρά ιστορικά), αλλά την καλλιτεχνική ματιά, του προσωπικού βιώματος, γεγονός που φαίνεται τόσο στις αναφορές σε πρόσωπα όσο και σε γεγονότα που ξεφεύγουν της κεντρικής ιστορικής αφήγησης και πάνε στις «προσωπικές λεπτομέρειες» (όπως στα ποιήματα «Στη μνήμη του ποιητή Λευτέρη Κανέλλη» και «Στη βαριά συννεφιά»).

Γράφει με ύφος φρέσκο, χωρίς να διατάζει να βουτήξει σε πλήθος μορφών για να αποδώσει το περιεχόμενο όπως ταιριάζει. Από μέτρο και ομοιοκαταληξία σε ελεύθερο στίχο κι από δημοτική ποιητική μορφή που δημιουργεί ταύτιση κι επικοινωνία με τον αναγνώστη στην «κλοπή» στίχων από άλλους ποιητές. Σαφώς δεν πρόκειται για αντιγραφή, αλλά για ρητή χρήση χωρίων γνωστών ποιημάτων και τραγουδιών με δημιουργική διάθεση και στόχο να αναπλάσσουν έννοιες και εικόνες σε σχέση με το πώς αρχικά τις έδωσαν ο Βαμβακάρης κι ο Τσιτσάνης ή ο Ελύτης κι ο Βάρναλης.

Η ποιητική συλλογή Ζη ταυτόχρονα δεν λυπάται την κριτική σε πρώην και νυν αριστερούς και τις απόψεις τους στο κίνημα, σε εργοδότες, σπιτονοικοκύρηδες, μπάτσους και άλλους που κοσμούν τα ποιήματα και την καθημερινότητα όσων κολασμένων επιβιώνουν «Με κάνα κατοστάρικο θαλασσοδάνειο / Τις δύο σκολες στιγμές!»

Φυσικά, κάθε ολοκληρωμένη, στρατευμένη ποιητική συλλογή δεν αρκεί να παρατηρεί και να τοποθετείται μέσα στην εξελισσόμενη ιστορία. Μα είναι στοιχείο ειλικρινούς τοποθέτησης η καθημερινή ζωή με τις περιπέτειές της, του έρωτα, της πείνας, της φιλίας κ.λπ. να

βιώνεται μέσα από τις μαύρες συνθήκες που την έπλασαν. Δεν υπάρχουν αταίριαστες θεματικές, όταν τις βγάζει το βίωμα.

Το δεύτερο μέρος της συλλογής, με τίτλο «Στιχάκια του άλλοτε», περιλαμβάνει κυριολεκτικά στιχάκια του άλλοτε, της δεκαετίας του '60, μέσα από τη φτώχεια, τον πόλεμο, τις πολιτικές δολοφονίες και τα όνειρα για μια έφοδο στον ουρανό. Συχνά τα ποιήματα της νεαρής ηλικίας αντιμετωπίζονται σαν ανώριμα, ειδικά σε σχέση με τις ύστερες δημιουργίες, όπως, για παράδειγμα, τα ποιήματα του πρώτου σκέλους, γραμμένα (όποτε αναγράφεται) από το '94 και έπειτα. Αυτό, ωστόσο, δεν ισχύει στην περίπτωση του Ζη, καθώς υπάρχουν δείγματα γραφής και στα δύο χρονικά σκέλη που ενσωματώνουν με ίσο τρόπο τη μορφική πολυτυπία, τη λυρική και την πολιτική στράτευση, που κάνουν μια ποιητική συλλογή να ξεχωρίζει στις μέρες μας.

Σε μια εποχή που εμφανώς χρειάζεται τους αγωνιστές ποιητές του σήμερα, το Ζη του Γρηγόρη Νιόλη εκφράζει πολλά από όσα θα ήθελε να δει κανείς σε κάτι φρέσκο. Τόσο το περιεχόμενο, βγαλμένο από τον 20ό και τον 21ο αιώνα, όπως τον βίωσε και συνεχίζει να βιώνει ο λαός μας, όσο και η μορφή, εφαρμόζοντας



παραδοσιακά, άμεσα αναγνωρίσιμα μοτίβα, όσο και νεότερα, πιο ελεύθερα και ενίοτε πειραματικά, αποδεικνύουν ότι υπάρχει τόπος να προκύπτουν συνεχώς νέα ποιητικά έργα που θα μπορούν να μιλούν με ένα σύγχρονο, λαϊκό κοινό.

Θεσσαλονίκη, Ισλαχανέ

Μια νύχτα μαγική με τον Καραγκιόζη του Γιάννη Χατζή

Μια όμορφη βραδιά στον ιστορικό Ισλαχανέ, δίπλα στα ανατολικά τείχη της παλιάς Θεσσαλονίκης, που σήμερα λειτουργεί ως Πολυχώρος Πολιτισμού, γεμάτη μουσική και νοσταλγία μας χάρισε ο Καραγκιοζοπαίκτης Γιάννης Χατζής και οι συνεργάτες του, την Τετάρτη 25 Σεπτεμβρίου. Παρουσίασε για πρώτη φορά τη φημισμένη από τα τέλη του 19ου αιώνα και τις αρχές του 20ου, οπερέτα του Αρμένιου συνθέτη Ντικράν Τζουχατζιάν «Λεμπλεπιτζής» ή «Χορ Χορ Αγάς» σε διασκευή για θέατρο σκιών.

Σύμφωνα με μελετητές και ιστορικούς της μουσικής, η οπερέτα είχε ενθουσιάσει το ελληνικό κοινό, μεταφράστηκε στα ελληνικά και παίχτηκε πολλές φορές, κυρίως από αρμενικούς, τουρκικούς, αρμενοτουρκικούς και ελληνικούς θιάσους. Έως το 1915, καταγράφονται σε ελληνικές πηγές 31 παραστάσεις εντός και εκτός ελληνικής επικράτειας, ενώ στο διάστημα 1915-1934 πραγματοποιήθηκαν στην Ελλάδα 34 παραστάσεις. Η επίδρασή της στην ανάπτυξη του κωμειδουλίου και της ελληνικής οπερέτας υπήρξε καταλυτική, ενώ μελωδίες και τραγούδια της επηρέασαν και συνθέτες του ρεμπέτικου. Σύμφωνα με τον ιστορικό μουσικολόγο Πάνο Σαββόπουλο, ο πρώτος στίχος από το γνωστό ρεμπέτικο τραγούδι «Καϊξής» προέρχεται από τον «Λεμπλεπιτζή Χορ-Χορ Αγάς». Το Ισλαχανέ έχει μια ιδιαίτερη σχέση με τη συγκεκριμένη οπερέτα. Η μουσική μάντα των μαθητών του έπαιζε στις γιορτές αποσπάσματα από τα μουσικά θέματά της, καθώς αποτελούσε πολύ μεγάλη επιτυχία της εποχής, τόσο στην τουρκική γλώσσα όσο και στην ελληνική.

Ο Γιάννης Χατζής αναζητούσε επί χρόνια σε αρχεία και συλλογές και εντέλει κατάφερε να βρει τα κείμενα της οπε-



ρέτας. Πάνω σε αυτά και με άξονα τη βασική ιστορία, έβαλε τις δικές του πινελιές και έκανε μια επιτυχημένη διασκευή για το Θέατρο Σκιών. Πρόσθεσε με τον μοναδικό τρόπο που αυτός γνωρίζει, τον αγαπημένο ήρωά του τον Καραγκιόζη, συμπρωταγωνιστή στην παράσταση. Η σύμπραξη του με τον σπουδαίο Θωμά Κοροβίνη και τους μουσικούς που τον συνόδευαν πέτυχαν έναν πολύ όμορφο συνδυασμό διαλόγων και τραγουδιών, μεταφέροντας το κοινό, το οποίο κατέκλυσε το αίθριο του Ισλαχανέ, σε αλλοτινές εποχές. Μαζί με τον Θωμά Κοροβίνη που ερμήνευσε γνωστά ρεμπέτικα και λαϊκά, τραγούδησαν και έπαιξαν ο Λάρυ Χαριτίδης μπουζούκι, κιθάρα ο Σταύρος Κρομμύδας και ακορντεόν ο Ηλίας Κρομμύδας.

Δ.Π.

Διόρθωση

Ο δαίμων του τυπογραφείου χτύπησε με μεγάλη επιτυχία το προηγούμενο φύλλο της ΠΣ. Στο ιστορικό άρθρο, που αφορούσε τα γεγονότα του Μελιγαλά το 1944, δημοσιεύτηκε η εισαγωγή του άρθρου για την ίδρυση της ΠΕΕΑ, το οποίο είχε δημοσιευτεί στο φύλλο 959, στις 23/3/2024!

Η σωστή εισαγωγή είναι η παρακάτω:

Όσα διαδραματίστηκαν στον Μελιγαλά της Μεσοητίας στις 13-15 Σεπτέμ-

βρη 1944 αποτέλεσαν για την επίσημη ιστορία της αστικής τάξης ένα από τα εμβληματικά γεγονότα που καταδεικνυαν δήθεν την «αγριότητα» των ανταρτών του ΕΛΑΣ και μια ακόμα υποτιθέμενη απόδειξη της «κόκκινης τρομοκρατίας» που επέβαλε το ΕΑΜ. Έτσι, ο Μελιγαλάς κατέληξε να γίνει ένα σύμβολο αντικομμουνισμού που αξιοποιείται ακόμα και στις μέρες μας από νεοφασιστικά και ναζιστικά μορφώματα τύπου Χρυσής Αυγής και όχι μόνο.

Από την Σύνταξη

Λίβανος

Ο ιμπεριαλισμός και ο σιωνισμός
πίσω από την ατέλειωτη τραγωδία

Στο Λίβανο, την όμορφη χώρα των κέδρων (δέντρο που συμβολίζει την περηφάνια), οι πολιτικοθησκευτικές εντάσεις μετρούν πολλές δεκαετίες. Σε μια χώρα λίγο μεγαλύτερη σε έκταση από την Κρήτη αλλά με πληθυσμό που φτάνει σχεδόν τα 6 εκατομμύρια, οι θρησκευτικές και εθνοτικές διαφορές έπαιξαν κυρίαρχο ρόλο στη σύγχρονη ιστορία της. Αυτές τις διαφορές εκμεταλλεύτηκαν και οι ιμπεριαλιστές με στόχο τον έλεγχο μιας ακόμα περιοχής στην πολύπαθη Μ. Ανατολή.

Από το 1914 ο Λίβανος (όπως και η Συρία) βρισκόταν υπό τη Γαλλική Εντολή. Έγινε ανεξάρτητο κράτος το 1943, με την προοπτική να βρεθεί στο πλευρό του δυτικού κόσμου. Όμως, πολύ σύντομα θα βρισκόταν στο μάτι του κυκλώνα, αφού το 1948 ιδρύθηκε στα νότια σύνορά του το κράτος του Ισραήλ.

Από τον πρώτο Αραβοϊσραηλινό Πόλεμο του 1948 ξεκίνησε να δέχεται παλαιστίνιους πρόσφυγες στο έδαφός του, αλλά μετά τον Πόλεμο των 6 ημερών του 1967 και του Γιομ Κιπούρ του 1973, όπως και μετά τα γεγονότα του Μαύρου Σεπτεμβρίου στην Ιορδανία το 1970, χιλιάδες Παλαιστίνιοι αναγκάστηκαν να προσφύγουν στα εδάφη του. Αυτή η εξέλιξη διαφοροποίησε τους συσχετισμούς και τις ισορροπίες μέσα στον πληθυσμό της χώρας που ήταν κυρίως χριστιανικός και μουσουλμανικός. Έτσι, δημιουργήθηκαν δεκάδες μικρές ή μεγαλύτερες ομάδες με θρησκευτικές και πολιτικές αναφορές, άλλες υποστηριζόμενες από τη Δύση και το Ισραήλ, άλλες από τη Συρία και το Ιράν. Χριστιανοί πολλών δογματών με κυρίαρχους του Μαρωνίτες, μουσουλμάνοι επίσης πολλών δογμάτων (Σουνίτες, Σιίτες, Αλαουίτες κ.ά.), Δρούζοι, Αρμένιοι αποτελούν ένα μέρος από το πολύχρωμο παζλ που σε συνθήκες κυριαρχίας του ιμπεριαλισμού έγινε βραδυφλεγής βόμβα για την ευρύτερη περιοχή.

Έντονες επίσης ήταν και οι ταξικές διαφορές. Από τη μια ο τεράστιος πλούτος μιας μεσογειακής χώρας με ξένες επενδύσεις, τουρισμό και τράπεζες και από την άλλη οι διάσπαρτοι προσφυγικοί καταυλισμοί σε όλη τη χώρα, ακόμα και στην ίδια τη Βηρυτό.

Ο εμφύλιος πόλεμος 1975-1990

Η πρώτη επίθεση του Ισραήλ στο Λίβανο μετά τον Πόλεμο των 6 ημερών έγινε το Δεκέμβριο του 1968, όταν βομβάρδισε το αεροδρόμιο της Βηρυτού, με αφορμή την επίθεση Παλαιστίνιων σε ισραηλινό αεροπλάνο στην Αθήνα. Μια δεύτερη έγινε τον Απρίλη του 1973 κατά την οποία ισραηλινό κομάντος δολοφόνησαν 3 Παλαιστίνιους της ΟΑΠ.

Ο εμφύλιος πόλεμος του Λιβάνου ξέσπασε το 1975 μεταξύ ενός συνασπισμού δεξιών και ακροδεξιών φαλαγγιτών (Μαρωνίτες κ.ά.) που είχε την υποστήριξη των ΗΠΑ και του Ισραήλ και από την άλλη μιας συμμαχίας μουσουλμάνων, αριστερών Αράβων και της Οργάνωσης για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης (ΟΑΠ).

Σε όλη τη διάρκεια του πολέμου, που ήταν ιδιαίτερα σφοδρός και αιματηρός (150.000 νεκροί), άλλαζαν συχνά οι ομαδοποιήσεις και οι συμμαχίες με αποτέλε-

σμα πολλές φορές να φαινόταν ότι πολεμούσαν όλοι εναντίον όλων. Η παρέμβαση της Συρίας αλλά κυρίως οι εισβολές του Ισραήλ καθόρισαν εν πολλοίς την έκβαση του πολέμου.

1978

Η πρώτη εισβολή του Ισραήλ κατά τη διάρκεια του εμφυλίου έγινε στον νότιο Λίβανο, το Μάρτη του 1978, με στόχο να χτυπήσει τις βάσεις των παλαιστίνιων ανταρτών της ΟΑΠ και τη δημιουργία ζώνης ασφαλείας στα σύνορά του. Φυσικά όταν έφτασαν στα 10 χλμ, που ήταν ο αρχικός στόχος, δεν σταμάτησαν και επιτέθηκαν ακόμα βαθύτερα στο έδαφος του Λιβάνου μέχρι τον ποταμό Λιτάνι. Έτσι, σχεδόν ολόκληρο το νότιο τμήμα του Λιβάνου ελεγχόταν πλέον από τους χριστιανούς Φαλαγγίτες και το Ισραήλ και το Βόρειο από τη Συρία. Σχεδόν 300.000 Παλαιστίνιοι και Λιβανέζοι αναγκάστηκαν να προσφύγουν στις παρυφές της Βηρυτού.

1982

Η νέα εισβολή του Ισραήλ στο Λίβανο έγινε τον Ιούνιο του 1982. Αφορμή στάθηκε η απόπειρα δολοφονίας του ισραηλινού πρέσβη στη Μ. Βρετανία από την οργάνωση Φατάχ του Αμπού Νιντάλ, που δεν είχε σχέση με την ΟΑΠ αλλά μάλλον με το Ιράκ. Μάλιστα, η ΟΑΠ καταδίκασε την απόπειρα. Στόχος του Ισραήλ ήταν η εκδίωξη όλων των Παλαιστίνιων από το Λίβανο, ακόμα και των άμαχων.

Τα ισραηλινά στρατεύματα με επικεφαλής τον τότε υπουργό Άμυνας και μετέπειτα πρωθυπουργό Αριέλ Σαρόν έφτασαν μέχρι τη Βηρυτό την οποία πολιορκήσαν και βομβάρδισαν ανελέητα. Πολλές γειτονιές της πόλης είχαν ισοπεδωθεί. Παλαιστίνιοι και Λιβανέζοι μαχητές υπερασπίστηκαν την πόλη για περισσότερο από 2 μήνες, οπότε και επιτεύχθηκε συμφωνία κατάπαυσης του πυρός και αποχώρησης των μαχητών της ΟΑΠ από τη Βηρυτό. Μάλιστα δόθηκαν εγγυήσεις από τις ΗΠΑ ότι θα προστατευτούν οι άμαχοι.

Όμως, ενώ οι μαχητές της ΟΑΠ αποχώρησαν, η συμφωνία από την πλευρά των ΗΠΑ και του Ισραήλ δεν τηρήθηκε. Ο στρατός των Δυτικών, που υποτίθεται ότι εγγυόταν την ασφάλεια των άμαχων προσφύγων, αποχώρησε στις 11 Σεπτεμβρίου.

Η περίεργη δολοφονία του προέδρου του Λιβάνου και ηγέτη των Φαλαγγιτών, Μπασίρ Τζεμαγιέλ -αυτού που δήλωσε δημόσια ότι οι Παλαιστίνιοι είναι ένας λαός που περισσεύει στη Μ. Ανατολή, στις 14 του ίδιου μήνα ήταν το πρόσχημα για τη μεγάλη σφαγή άμαχων Παλαιστίνιων και Λιβανέζων σιιτών που ακολούθησε στη Σάμπρα και τη Σατίλα. Οι δολοφόνοι του Τζεμαγιέλ δεν αποκαλύφθηκαν ποτέ, αλλά η πρόσφατη άρνησή του να υπογράψει συμφωνία ειρήνης με το Ισραήλ -κάτι που θα έριχνε λάδι στη φωτιά- ενόχλησε σφόδρα την ηγεσία του Ισραήλ, με όποιες συσχετίσεις μπορεί αυτό να δημιουργεί.

Έτσι, το Ισραήλ καταπατά τη συμφωνία, εισβάλλει στη δυτική Βηρυτό και εγκλωβίζει τους παλαιστίνιους πρόσφυγες.

Οι ΗΠΑ, που ήταν εγγυήτρια δύναμη για τη συμφωνία εκεχειρίας, δεν άσκησαν καμιά πίεση για να αποφευχθεί αυτό που ακολούθησε. Οι Φαλαγγίτες θα μπουν μέσα στους προσφυγικούς καταυλισμούς της Σάμπρα και της Σατίλα και θα προχωρήσουν σε μια άνευ προηγουμένου θηριωδία, οι περιγραφές της οποίας είναι ανατριχιαστικές. Μπροστά στα μάτια των Ισραηλινών βασάνισαν, βίασαν, ακρωτηρίασαν και σκότωσαν άμαχο πληθυσμό, άνδρες και γυναίκες όλων των ηλικιών, ακόμα και μικρά παιδιά.

Ακόμα και μετά τις διαμαρτυρίες κάποιων ισραηλινών στρατιωτών ότι οι Φαλαγγίτες πραγματοποιούν μια σφαγή, ο Αριέλ Σαρόν διέταξε να μην επέμβουν. Μέσα σε δύο μέρες (17-18 Σεπτεμβρίου) δολοφονήθηκαν χιλιάδες άμαχοι. Οι ηπιότερες εκτιμήσεις κάνουν λόγο για 1.000 αλλά η πλευρά της ΟΑΠ εκτιμά ότι είναι περισσότεροι από 3.000.

Οι θηριωδίες του ισραηλινού στρατού ξεσήκωσαν κύματα οργής σε όλο τον κόσμο, ακόμα και μέσα στο Τελ Αβίβ όπου πραγματοποιήθηκε τεράστια διαδήλωση ενάντια στην κυβέρνηση του Μεναχέμ Μπέγκιν, με συμμετοχή 400.000.

2006

Μετά τη λήξη του εμφυλίου (1990) και την αποχώρηση των ισραηλινών στρατευμάτων από το έδαφός του, το Ισραήλ θα βομβαρδίσει το νότιο Λίβανο το 1993 και θα ξαναισβάλλει το 1996. Όμως, η πιο σημαντική επιχείρηση θα πραγματοποιηθεί τον Ιούλιο του 2006 με στόχο την επανάκτηση από το Ισραήλ εδαφών στο νότο του Λιβάνου. Η απόφαση αυτή είχε την πλήρη υποστήριξη των ΗΠΑ. Αυτή τη φορά ο στρατός του Ισραήλ είχε να αντιμετωπίσει μια ισχυρή στρατιωτική οργάνωση, τη σιιτική Χεζμπολάχ, που είχε ιδρυθεί τη δεκαετία του '80 και εξοπλιζόταν από το Ιράν και τη Συρία. Αυτές οι δύο χώρες ήταν και μακροπρόθεσμα οι στόχοι των Αμερικανών μετά τη στασιμότητα στον πόλεμο του Ιράκ και τις επιτυχίες της ιρακινής αντίστασης. Σ' αυτήν αποδίδεται η βομβιστική επίθεση εναντίον αμερικανών και γάλλων στρατιωτών το 1983 στη Βηρυτό, με αποτέλεσμα το θάνατο περίπου 300. Οι μαχητές της Χεζμπολάχ μέχρι το 2000 είχαν καταφέρει να διώξουν τα ισραηλινά στρατεύματα από μια ζώνη που κατείχε το Ισραήλ στα σύνορα με το Λίβανο.

Αφορμή για τη νέα εισβολή στάθηκε η απαγωγή δύο ισραηλινών στρατιωτών από τους αντάρτες της Χεζμπολάχ. Το Ισραήλ βομβάρδισε το νότιο Λίβανο όπου βρίσκονταν οι βάσεις της σιιτικής οργάνωσης αλλά και υποδομές σε μεγάλο μέρος της χώρας, ακόμα και το αεροδρόμιο της Βηρυτού. Ταυτόχρονα, στέλνοντας πολεμικά πλοία προχώρησε σε ναυτικό αποκλεισμό.

Όμως, παρά την τεράστια καταστρο-



φή που προκάλεσε στη χώρα, η επιχείρηση δεν πήγε καθόλου καλά για το Ισραήλ. Οι αντάρτες της Χεζμπολάχ, έχοντας την υποστήριξη του ένοπλου πληθυσμού στα χωριά και τις πόλεις του νότου, κατάφεραν ισχυρά πλήγματα στον ισραηλινό στρατό. Στην πραγματικότητα, αυτό που έγινε ήταν μια λαϊκή εξέγερση κατά των εισβολέων. Η εισβολή έληξε άδοξα με μια φρεγάτα του ναυτικού του Ισραήλ να φλέγεται στο λιμάνι της Βηρυτού χτυπημένη από πύραυλο της Χεζμπολάχ και τον ηγέτη της οργάνωσης, Χασάν Νασράλα, μέσα από τηλεφωνική συνέντευξή του στο Αλ Τζαζίρα, να καλεί το βράδυ της 14ης Ιουλίου του 2006 τους κατοίκους της Βηρυτού να γυρίσουν το βλέμμα τους προς το λιμάνι και τη φλεγόμενη φρεγάτα.

Το Ισραήλ σταμάτησε κάθε επίθεση, διέκοψε το ναυτικό αποκλεισμό και υποχώρησε ντροπιασμένο. Το κράτος που είχε τόσες επιτυχίες στους αραβοϊσραηλινούς πολέμους, που κατάφερε να τα βάλει ταυτόχρονα με τους στρατούς πολλών κρατών, είχε ηττηθεί όχι από έναν τακτικό στρατό ενός κράτους αλλά από μια στρατιωτική οργάνωση. Οι απώλειές του ήταν μεγάλες. Πέρα από τους περισσότερους των 100 νεκρούς, έχασε δεκάδες υπερσύγχρονα άρματα (υποτίθεται άτρωτα). Η μεγαλύτερη, όμως, απώλεια του κράτους-τρομοκράτη ήταν το γόητρο του ανίκητου στρατού και της ασφάλειας του λαού του. Αντίθετα, η Χεζμπολάχ έχαιρε μεγάλης εκτίμησης μέσα στον αραβικό κόσμο ύστερα από αυτή την επιτυχία.

Σήμερα βρισκόμαστε μπροστά σε μια νέα θηριωδία του Ισραήλ. Η γενοκτονία που πραγματοποιείται στη Γάζα, οι επιθέσεις στη Δυτική Όχθη αλλά και οι βομβαρδισμοί στο Λίβανο κατάφεραν πλήγματα στην παλαιστινιακή αντίσταση, χωρίς όμως να την εξουδετερώσουν. Αντίθετα, και ο πάνοπλος ισραηλινός στρατός έχει δεχτεί σοβαρά χτυπήματα και υπάρχει μια διαρκής διεθνής και εσωτερική κατακραυγή για την κυβέρνηση Νετανιάχου. Η διακηρυγμένη ηερσαία επέμβαση στο Λίβανο δεν θα είναι περίπατος για τον ισραηλινό στρατό. Για το Ισραήλ οι μνήμες του παρελθόντος στοιχειώνουν καθημερινά ανάμεσα στα χαλάσματα και τα βομβαρδισμένα σπίτια της Γάζας αλλά και στα περήφανα χωριά της χώρας των Κέδρων.

σχολία



Εκλογές I

Ο Κ. Μητσοτάκης αναφερόμενος στις επικείμενες προεδρικές εκλογές στις ΗΠΑ διαβεβαίωσε πως «όποιος και αν εκλεγεί, όποιον και αν επιλέξει ο αμερικανικός λαός να τον εκπροσωπήσει στο ανώτατο αξίωμα, αυτή η σχέση θα γίνεται ολοένα και πιο δυνατή, γιατί αυτό είναι προς το αμοιβαίο συμφέρον των δύο χωρών μας». Άσπρος άνδρας, μαύρη γυναίκα, αρκεί να στέλνει κανόνια.

Απεργία I

Σε απεργία διαρκείας κατέβηκαν δεκάδες χιλιάδες λιμενεργάτες σε 14 μεγάλα λιμάνια της Ανατολικής Ακτής και στον Κόλπο του Μεξικού, μετά την κατάρρευση των διαπραγματεύσεων για τη σύναψη συλλογικής σύμβασης εργασίας. Πρόκειται για την πρώτη λιμενική απεργία στην Ανατολική Ακτή από το 1977. Όποιος και αν εκλεγεί.

Εκλογές II

«Είμαι βέβαιος ότι θα μπορέσουμε να εφαρμόσουμε την επιστολική ψήφο και στις εθνικές εκλογές», είπε ο πρωθυπουργός μιλώντας σε ομογενείς στην Αστόρια. Να φτάνουν ακόμα και με απεργία.

Απεργία II

Η κυβέρνηση Μπάιντεν αύξησε την πίεση στην εργοδοσία των λιμανιών των Ηνωμένων Πολιτειών, ζητώντας να αυξήσουν τις παροχές στους λιμενεργάτες, οι οποίοι απεργούν για δεύτερη ημέρα, διακόπτοντας τη ροή του μισού εμπορίου της χώρας που διεξάγεται δια θαλάσσης. Υπάρχουν όπλα που πρέπει να ταξιδέψουν.

Ψωμί

Ο υφυπουργός Μεταφορών, Βασίλης Οικονόμου, υποστήριξε ότι οι μηχανοδηγοί «λένε ψέματα» για την ασφάλεια στα τρένα, ενώ «τρώνε ψωμί από τον σιδηρόδρομο». Εκτός αυτών, αναρωτήθηκε «γιατί μιλάτε συνέχεια για τα Τέμπη; Αν πέσει αεροπλάνο, θα μιλάτε για τα αεροπλάνα;». Άλλοι τρώνε ψωμί από τα ψέματα.

Ακρίβεια

Ο πρώην πρόεδρος των ΗΠΑ Ντόναλντ Τραμπ έδωσε σε μια μητέρα τριών παιδιών 100 δολάρια για τα ψώνια της, ενώ υποσχέθηκε να μειώσει τις τιμές στα σουπερ μάρκετ, αν επανεκλεγεί στον Λευκό Οίκο, κατά τη διάρκεια μιας προεκλογικής στάσης στην Πενσίλβανια. Για να αγοράσει σφαίρες.

Ένοχος

Αστυνομικοί στη Γερμανία κυνήγησαν και συνέλαβαν ένα δεκάχρονο παιδί που κρατούσε παλαιστινιακή σημαία, παρά τις διαμαρτυρίες των υπολοίπων διαδηλωτών. Του φορτώσαν και σφεντόνα.

Χρήματα

Ο Νορβηγός ποδοσφαιριστής Όλε Σέτερ αρνήθηκε πρόταση από την ομάδα ποδοσφαίρου Μακάμπι Χάιφα να συνεχίσει την καριέρα του στο Ισραήλ. Συγκεκριμένα ανέφερε: «Δεν θέλω να μπουν ματωμένα χρήματα στον λογαριασμό μου. Θα ήταν εφιάλτης. Ήταν μια πρόταση που θα με έκανε οικονομικά ανεξάρτητο. Αλλά ούτε το ήθος ούτε οι αξίες μου μου επιτρέπουν να εκπροσωπήσω αυτή τη χώρα». Χρυσή μπάλα.

Βοήθεια

Ο πρόεδρος των ΗΠΑ Τζο Μπάιντεν ανακοίνωσε μια αύξηση της στρατιωτικής βοήθειας προς την Ουκρανία ύψους 8 δισ. δολαρίων και νέα πυρομαχικά μακρού βεληνεκούς, πριν από μια συνάντηση με τον Ουκρανό ομόλογό του Βολοντίμρ Ζελένσκι στον Λευκό Οίκο. US Dome..

«Παγκοσμιοποίηση» εις διπλούν

«**Ε**ίναι ιστορικό αίσχος να εμφανίζεται στα Ηνωμένα Έθνη ένας διαβόητος δολοφόνος και να δηλητηριάζει τη Γενική Συνέλευση με αποκρουστικά ψέματα και εξωφρενικές απειλές ότι θα εισβάλει σε άλλες χώρες και θα σκοτώσει περισσότερους ανθρώπους», δήλωσε ο επικεφαλής της ιρανικής διπλωματίας, Αμπάς Αραγκσί, σε συνεδρίαση του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ για τη Μέση Ανατολή.

Όποια γνώμη κι αν έχει κανείς για το ιρανικό καθεστώς, δεν μπορεί παρά να συμφωνήσει με αυτή τη δήλωση του Ιρανού διπλωμάτη. Επεκτείνεται, μάλιστα, σε όλα τα κράτη που στηρίζουν «το δικαίωμα του Ισραήλ στην αυτοάμυνα», δηλαδή, το «δικαίωμα» στη γενοκτονία και στην επέκταση του εγκληματικού πολέμου στη Μέση Ανατολή. Πρόκειται, συνεπώς, για ένα παγκόσμιο ιστορικό αίσχος.

Πώς εξηγείται αυτό το παγκόσμιο ιστορικό αίσχος, που οδηγεί στον μαζικό θάνατο ανθρώπων, στη μαζική προσφυγιά, στην ισοπέδωση πόλεων και ολόκληρων περιοχών ή ακόμη και στον κίνδυνο ενός παγκόσμιου πολέμου; Είναι φανερό ότι χωρίς την υποστήριξη των ΗΠΑ, το κράτος του Ισραήλ δεν θα αποτολούσε μια τέτοιας έκτασης δολοφονική εκστρατεία, που εξελίσσεται σε έναν πόλεμο που δεν έχει κηρυχθεί. Χωρίς την υποστήριξη των ΗΠΑ προς το Ισραήλ, δεν θα είχαμε μια τέτοιας έκτασης ανοχή, συμφωνία και συμμετοχή στα εγκλήματα που διαπράττονται κατά των Παλαιστινίων και των λαών της περιοχής. Κι αν υποθέταμε ότι οι ΗΠΑ ανακαλούσαν την υποστήριξή τους, επέβαλλαν σκληρές κυρώσεις στο Ισραήλ ή το απειλούσαν με επέμβαση (όπως, πολλές φορές, έχει κάνει σε άλλες περιπτώσεις), τότε, πολύ πιθανά, θα παρατηρούσαμε μια θεαματική μεταστροφή του παγκόσμιου κλίματος κατά του Ισραήλ. Τέτοια και τόση είναι η επιρροή των ΗΠΑ, ως κύριου ιμπεριαλιστή στον δυτικό (και όχι μόνο) κόσμο.

Θα μπορούσατε, δηλαδή, να φανταστείτε τον Κυρ. Μητσοτάκη να... εκστρατεύει μαζί με τον Νετανιάχου κόντρα στις επιθυμίες των ΗΠΑ; Όσο για το ελληνικό εφοπλιστικό κεφάλαιο, θα έβρισκε σίγουρα άλλες προσοδοφόρες αγορές να διοχετεύει τα πετρέλαια. Και είναι παράλογο να ισχυριστεί κανείς ότι συμφέρει την άρχουσα τάξη στην Ελλάδα μια γενικευμένη ανάφλεξη στη Μ. Ανατολή, επειδή το εφοπλιστικό φέρνει κέρδη στους Έλληνες εφοπλιστές.

Τα ίδια ισχύουν και στον πόλεμο της Ουκρανίας. Χωρίς να μπαίνουμε σε μακροσκελείς αναλύσεις για το τι χάνει και τι κερδίζει η ΕΕ ή η Γερμανία από αυτόν τον πόλεμο. Αφού ο πόλεμος στην Ουκρανία γίνεται, κυρίως, για να εξυπηρετηθούν τα συμφέροντα των ΗΠΑ. Και είναι αυτά τα συμφέροντα που τώρα εξυπηρετεί. Πατώντας πόδι στην Ευρώπη και ανασταίνοντας το «εγκεφαλικά νεκρό» ΝΑΤΟ. Επαναφέροντας το ΝΑΤΟ στον αρχικό του ρόλο: «Το ΝΑΤΟ χρειάζεται για να κρατά τη Ρωσία έξω, τις ΗΠΑ μέσα και τη Γερμανία κάτω», είχε αποφανθεί ο πρώτος γενικός γραμματέας της Ατλαντικής Συμμαχίας, λόρδος Ισμέι.

«Οι ΗΠΑ μέσα» δεν σημαίνει μόνο «εγγύηση της ευρωπαϊκής ασφάλειας», αλλά και ευθυγράμμιση των Ευρωπαίων στον πόλεμο της Ουκρανίας, στη Μ. Ανατολή και στην επιχείρηση «κοντέματος» της Κίνας.

«Η Ρωσία έξω» επιτεύχθηκε με τον πόλεμο στην Ουκρανία και την «περικύκλωση» του βασικού ανταγωνιστή στο στρατιωτικό επίπεδο των ΗΠΑ.

«Η Γερμανία κάτω» σήμαινε τη διάλυση της έως πρότινος ειδικής σχέσης Γερμανίας-Ρωσίας, που θα μπορούσε να αλλάξει τους συσχετισμούς στην Ευρώπη και την Ασία (του 4ου Ράιχ, που έλεγαν μερικοί αριστεροί στην Ελλάδα).

Το μήνυμα των ΗΠΑ προς τον κόσμο είναι σαφές. Θα στηρίζουμε όσους στοιχίζονται αυτόματα με τις ΗΠΑ. Παράγοντας «καλά παιδιά» όχι μόνο στην Ελλάδα.

Όλα τα παραπάνω φαίνονται σε ορισμένους «πολύ αντιιμπεριαλιστικά». Προτιμούν ένα πιο «αντικαπιταλιστικό» προφίλ. Ένα προφίλ που θα νεκραναστήσει ταυτόχρονα τον μύθο της «καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης», προβάλλοντας μια παγκοσμιοποίηση... εις διπλούν. Μιας και το σχήμα της «κλασικής παγκοσμιοποίησης» συντρίφτηκε κάτω από τις πολεμικές ερπύστριες, τις οικονομίες πολέμου και τα παλιά και νέα μνημόνια. Το εγχείρημα φαντάζει απλό: αφού δεν μπορεί να υπάρξει παγκοσμιοποίηση με βάση τη φωτιά που έχει ανάψει στον κόσμο, επινοούμε μια «άλλη, διπλή παγκοσμιοποίηση», την ανταγωνιστική «παγκοσμιοποίηση των δύο πόλων»: Την «παγκοσμιοποίηση της Δύσης» ενάντια στην «παγκοσμιοποίηση της Ανατολής» ως πρωταγωνιστές των σημερινών αιματηρών συγκρούσεων. Όλα τα κράτη της Δύσης, επομένως, επωφελοούνται, εξυπηρετούνται και εκπροσωπούνται

σύμφωνα με τις δυνατότητές τους από τις «δουτικές» πολεμικές εξορμήσεις του ΝΑΤΟ, των ΗΠΑ και του Ισραήλ. Το ίδιο ισχύει και για το «μπλοκ της Ανατολής». Ταυτόχρονα, παρακάμπτεται η «εποχή του ιμπεριαλισμού» σαν παρωχημένο «ναπολεόντειο σύμπλεγμα». Τώρα, στον «ολοκληρωτικό καπιταλισμό» η σύγκρουση αφορά στους πολύμορφους καπιταλιστικούς ανταγωνισμούς, όπου διακυβεύεται ποιο καπιταλιστικό μπλοκ θα έχει θέση κυρίαρχου παγκόσμιου ηγεμόνα, διαβάζουμε σε κεντρικές αναλύσεις για τον «καπιταλιστικό κόσμο, σήμερα». Δηλαδή, το «σύνολο Δύση» ενάντια στο «σύνολο Ανατολή». Με την Ελλάδα να μην «ανήκει στη Δύση», αλλά να «είναι Δύση» δίπλα στην ΕΕ και τις ΗΠΑ. Πρόκειται, άλλωστε, για το κυρίαρχο αφήγημα της ελληνικής αστικής τάξης, που έκανε και... τη χούντα των συνταγματάρχων.

Βιώνουμε μια βαθιά και δομική καπιταλιστική κρίση, παρακμή και σήψη, παρά τα «τόσα επιτεύγματα» και τις «τόσες δυνατότητες» που διαβλέπει μεγάλο μέρος της αριστεράς στον καπιταλισμό. Βιώνουμε τα αιματηρά σημάδια μιας αναπόφευκτης σύγκρουσης στην εποχή του ιμπεριαλισμού, όπου μια ανερχόμενη δύναμη (ναι, με τις λυκοσυμμαχίες της) αμφισβητεί μια εδραιωμένη δύναμη (επίσης, με τις λυκοσυμμαχίες της), για μια νέα μοιρασιά του κόσμου με στόχο την παγκόσμια κυριαρχία.

Οι φιλοδοξίες, λοιπόν, που από τη φύση τους έχουν οι αστικές τάξεις, δεν τις κάνουν ιμπεριαλιστικές. Η διάκριση καπιταλισμού-ιμπεριαλισμού δεν βασίζεται στην «εξαγωγή» της εκμετάλλευσης πέρα από τα σύνορα της εκάστοτε καπιταλιστικής χώρας. Αυτή είναι η οικονομική πλευρά, που ισχύει τόσο για καπιταλιστικά όσο και για ιμπεριαλιστικά κράτη. Η διάκριση βρίσκεται στο ότι ισχυρά καπιταλιστικά κράτη επιβάλλουν μια περιορισμένη και υπό επιτήρηση κυριαρχία στα ασθενέστερα καπιταλιστικά κράτη. Αυτό τους κάνει ιμπεριαλιστές. Και μια χούφτα ιμπεριαλιστών ελέγχουν, ανταγωνιζόμενοι μεταξύ τους, την παγκόσμια αγορά. Συγκρούονται για την κατάσταση αυτής της αγοράς και την παγκόσμια κυριαρχία για τη δικιά τους αστική τάξη.

Η συρρίκνωση του αντιιμπεριαλιστικού-αντιπολεμικού κινήματος σε «αντικαπιταλιστικό» έφερε σοβαρά εμπόδια στις λαϊκές αντιστάσεις. Και δεν υπάρχει στέρεος αντικαπιταλισμός χωρίς αντιιμπεριαλισμό και αντίστροφα.